

திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

RAVIDAPOZHIL

January - March 2024 Quarterly

Vol. 4, Issue 1

The Journal of Dravidian Studies

Patron

Dr. K. Veeramani

Chancellor

Editorial Board

Prof. Dr. M. Naganathan

Prof. Dr. P. Jagadeesan

Prof. Dr. P. Kalimuthu

Prof. Dr. Sp. Thinnappan

Prof. Dr. Nam. Srinivasan

Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar

Dr. V. Neru

Dr. Soma Ilangovan

Published by

Centre of Excellence for

Periyar Thought

**Periyar Maniammai Institute of
Science and Technology**

(Deemed to be University)

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Language

Bi-lingual

Single Issue (India)	Rs.200/-
Annual Subscription (India)	Rs.800/-
Single Issue (International)	\$15
Annual Subscription (International)	\$50

Designed & Printed at:

PMIST Press

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684

Email: dravidapozhil@pmu.edu

Visit our Website at

dravidapozhil.pmu.edu

1. PORPANAIKKOTTAI EXCAVATION (2021-2022): A PRELUSIVE INQUISITION ON SANGAM AGE LIFE STYLE	07
<i>Dr. E. INIYAN</i>	
2. தமிழ் வளர்ச்சியில் முத்தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் கலைஞரின் பங்கு	19
<i>புலவர் முனைவர் கோ.சுந்தரம்பான்</i>	
3. தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர் போராட்டமும் கப்பலோட்டிய தமிழனும்	39
<i>எழுத்தாளர் மு.சுந்தரக்யா</i>	
4. கற்றல் கற்பித்தலில் கலைகளின் பங்கு	49
<i>முனைவர் ஆ. ஆழகுசெல்வம்</i>	
5. சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் – சமூகமும் சட்டமும்	65
<i>முனைவர் வா. நெறு</i>	
6. திராவிடப் பொழில் இணைய வழி ஆய்வுக்கூட்டம் – தொகுப்பு	77
7. நாட்டின் பெயர்கள் – சென்ற இதழ் ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழ் மொழியாக்கம்	87

- *People all over the world should unite*
- *They should have an existence that does no harm to other beings.*
- *Means must be found for a peaceful life, free from envy, anxiety, deceit, hatred and sorrow.*
- *This is my cherished wish*

Periyar E.V.R.

ஆசிரியர் குழுவின் முகவரை

ஆராய்ச்சியும் தேடுதல் மனப்பான்மையும் கொண்ட திராவிடப் பொழில் வாசகர்களுக்கு அன்பு வணக்கம்.

திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழ், தனது 4ஆம் ஆண்டில் அடி எடுத்து வைத்திருக்கிறது. கடந்த 3 ஆண்டுகளில், 12 இதழ்களினாலே ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை - இலக்கியம், தொல்லியல் & வரலாறு தொடங்கி, சமூகநிதி, பெண்ணியம் & பகுத்தறிவு வரை - பல்வேறு பொருள்மைகளில் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு இருக்கிறது. எம்முடன் பெரியார் பன்னாட்டமைப்பு அமெரிக்கா இணைந்து கொண்டு, அறிஞர்கள் எழுதிய இந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பொதுமக்களிடத்தேயும் கொண்டு சேர்த்து, உலக அளவிலான பரவலைச் செய்கிறது. இணையவழியாக ஆய்வு அறிஞர்களை அழைத்து, அவர்களை ஆய்வுரை நிகழ்த்தச் செய்து, கட்டுரைகளின் மீதான கேள்விகளை எழுப்பி, அவற்றுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்கள் மூலமாகவே பதில் அளித்துத், தொடர்ச்சியாக ஊக்கப்படுத்தி வருகிறது.

திராவிட அறிவுப் புலமையை, உலகெங்கும் கொண்டு சேர்க்கும் முகத்தான், புகழ்மிக்க கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், மற்றும் தமிழ்நாடு, இந்தியா & உலக அளவிலான நூலகங்கள் பலவற்றில் திராவிடப் பொழில் ஆய்விதழைக் கொண்டுசேர்க்க வேண்டும் என்பதே எமது நோக்கம். இளைய பேராசிரியர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சி மாணவ மாணவிகள் எல்லோருக்கும் திராவிடப் பொழில் இதழில் பங்களிக்கும் வாய்ப்பினை நல்க வேண்டும் என்பது எமது அவா.

இந்த இதழில் 5 ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. பொற்பனைக்கோட்டை அகழ்வாராய்ச்சி (2021-22): சங்க கால வாழ்வியல் குறித்த தரவுகள்
2. தமிழ் வளர்ச்சியில் முத்தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் பங்கு.
3. தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர் போராட்டமும், கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி அவர்களும்
4. கற்றல் கற்பித்தலில் கலைகளின் பங்கு (லூபிலாட்டத்தை முன்வைத்து)
5. சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் - சமூகமும் சட்டமும்

இந்தக் கட்டுரைகளை வாசியுங்கள். உங்கள் புலத்தில் உள்ள கல்வியாளர்களிடமும் ஆராய்ச்சியாளர்களிடம் பகிருங்கள். விவாதியுங்கள். விவாதிக்கச் சொல்லுங்கள்.

‘மெய்ப்பொருள் கானும் அறிவை’ வளர்த்தெடுக்கும் இக் கல்விப் பயணத்தில், நாம் அனைவரும் இணைந்து பயணிப்போம். ‘அனைவருக்கும் அனைத்தும்’ என்பதே திராவிட அடிப்படை. அவ்வண்ணமே, கல்விச் செல்வத்தையும் ஆய்வுச் செல்வத்தையும் அனைவருக்கும் அறியத் தருவோம்!

ஆசிரியர் குழு:

- o பேரா. முனைவர். மு. நாகநாதன்
- o பேரா. முனைவர். பெ. ஜெகதீசன்
- o பேரா. முனைவர். சுப. தின்னப்பன்
- o பேரா. முனைவர். ப. காளி/முத்து
- o பேரா. முனைவர். நம், சீனிவாசன்
- o பேரா. முனைவர். கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்
- o முனைவர். வா. நேரு
- o மரு. சோம. இளங்கோவன்

Preface from the Editors

Our hearty greetings to the research minded readers of Dravida Pozhil.

The Journal of Dravidian Studies – Dravida Pozhil steps into the 4th year of its academic journey. For the past 3 years, in the past 12 issues, we have published papers on various research topics ranging from literature, archaeology & history, to Social Justice, Feminism & Rationality. Periyar International USA encourages us by taking these papers written by scholars, to a larger audience of common people, and sharing the fruits of critical research with a global audience. It also conducts quarterly review of the papers published in Dravida Pozhil by scholars from various walks of life, and an exclusive Q&A session wherein the authors of the papers directly answer the audience on their thought provoking questions from the published papers.

Our goal is to disseminate the Dravidian Wisdom by extending our outreach to global institutions of higher learning and multitude of libraries across Tamil Nadu, India and the world at large. We also encourage young research scholars and professors in this initiative.

In this issue we have 5 papers:

1. Porpanakkottai Excavation (2021-2022): A Prelusive Inquisition on Sangam Age Lifestyle
2. Dr. Kalaignar Karunanidhi's contribution in the development of Tamil language

3. VOC and Tuticorin Coral Mill Workers Agitation
4. The Involvement of Arts in teaching and learning (from an Oyilattam point of view)
5. Self-Respect Marriages in the Society and Law

Please read these papers and discuss them with your fellow scholars and educationists. 'Everything is for Everyone' - that is the core of the Dravidian Model. That applies to academics as well, wherein we aspire to share the fruits of Education and Research with every one of you. 'To acquire knowledge which harnesses the truth' - we will travel together in this academic journey. Thanks.

The Board of Editors:

- Prof. Dr. M. Naganathan
- Prof. Dr. P. Jagadeesan
- Prof. Dr. Sp. Thinnappan
- Prof. Dr. P. Kalimuthu
- Prof. Dr. Nam. Srinivasan
- Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
- Dr. V. Neru
- Dr. Soma Ilangovan

PORPANAIKKOTTAI EXCAVATION

(2021-2022):

A PRELUSIVE INQUISITION ON SANGAM AGE LIFESTYLE

DR. E. INIYAN

Abstract:

This article portrays the significance of sangam literature through the Porpanaikkottai excavation. It talks about the Tamil people's way of living and infrastructure at that point of time in history. It also dwells on the historical sites of Pudukkottai district in Tamil Nadu, and describes about the Sangam Age hero-stones and archaeological sites around Pudukkottai. The paper also discusses about archaeological techniques like the ground penetrating radar survey, layout of the trench, brick and clay made canals, ceramic ware, black and red pottery wares. Holistically, this paper describes the archaeological significance of Porpanaikkottai vis-à-vis the sangam literary period.

Introduction:

The Sangam era, which encompasses every aspect of Tamil culture, is regarded as one of the most crucial and significant periods in the long history of the ancient Tamils. It greatly aids in comprehending the methodical evolution of the Tamil way of life. All the qualities of the ancient Tamil people are expressed in the Sangam literary works, which were written during a 600-year span (300 BCE to 300 CE). The Sangam Literature illustrates a variety of ancient Tamil cultural sequences as well as love, friendship, environmental conditions,

ecological variables, battle sequences, literary knowledge, the construction of burial monuments, rites performed for the departed, and several other social themes. Forts, palaces, and other historical relics from different dynasties, as well as the activities that took place under different kingships, are typically portrayed in Sangam literary works. The remains of forts, palaces, and other structures that the Sangam literature mentions have not been fully discovered until lately. Nonetheless, the discovery of a fort in Porpanaikkottai of the Pudukkottai district in

the state of Tamil Nadu reveals the ancient Tamil people's way of life and infrastructure.

Well-known historians, archaeologists, and other enthusiasts have conducted a great deal of fieldwork in and around the fort, with the intention of discovering the historical wealth of the Tamil land. There has been no shortage of expeditions, and the tireless work of these people has resulted in excavations of an immense quantity of materials, such as hearths, terracotta tubes used to extract iron from furnace fires, hero stones, potteries etc.

The author was inspired by these identifications and findings, to carry out an extensive investigation at this site, which culminated in the identification and discovery of a bunch of archaeological remnants. This led the author to the conclusion that this site has the potential to reveal archaeological evidence that would substantiate the cultural sequences as well as the way of life of the Tamil people, their infrastructure, economics, environment, and other elements during the ancient Sangam period. Hence a preliminary excavation work was conducted at Porpanaikkottai in 2021 during July-September, to find out the extension of the settlement and its pattern, which would help in tracing the urbanization process in this region.

Pudukkottai:

One of Tamil Nadu's former princely realms, Pudukkottai district is home to numerous historical sites, including castles, palaces, temples, and cave paintings. The area is also rich in cultural history. The area

was among the prehistoric human dwelling places. Pudukkottai district is rich in natural resources, both on land and in water. To the east is Bay of Bengal's marine barrier, and to the south are the districts of Trichy, Sivaganga, Ramanathapuram, and Thanjavur. The geological formation of Pudukkottai District is composed of Quaternary sedimentary deposits and hard rocks that date back to the Archean era (eon).

Our study area's hard rocks are found on the western side, while sedimentary formations can be found on the eastern side. A little over half (55%) of the study region is covered by sedimentary formation dating from the Pre-Cambrian to the Quaternary period, while roughly 45% of the study area is under hard massive rock of the Archean age. The study area located in the Alangudi taluk comes under the Sedimentary rock formation in which arenaceous (sand), argillaceous (clay), and lateritious (brick) sediments are predominant - that were created during the Tertiary epoch of the Early to Middle Pleistocene age of Cenozoic Era.

The Pudukkottai district has an undulating topography with remnant hills containing Archaean rock formation in its northern, western, and southern regions, while its eastern region has a flat landscape made up of alluvial plains. The ancient rocky outcrop aided the development of rock shelters for Jain Monks. In the Sangam literary works, references to various horizons of land formation surrounding the Vellar river basin are evident. The upper Vellar river basin was called as "Ollaiyur Kurram" and lower

part was called as “Mutturru Kurram”. The changing resilience of geomorphological formations in the district has largely influenced the evolution of different landforms and subsequently the formation of different cultural horizons. Porpanaikkottai (10.3823° N, 78.8718° E) is a small hamlet located in Veppankudi panchayat of Alangudi Taluk, 7 kms west of Pudukkottai town, towards the road leading to Alangudi. The site is surrounded by Porpanaikkottai Muneeswarar temple, Kaliyamman temple, Karuppar temple and Keelakkottai Muneeswaran temple on all the four sides.

Evidence of the Fort:

It is pertinent to mention here that the Porpanaikkottai Fort site still stands as a living evidence without any demolition, and the construction made out of mud bricks are present even today. The fort covers an area of about 50 acres with four entrances. The diameter of the fort seems to be 1.63 kilometers. The basement of the mud-wall in the northern entrance measures 50 ft. in breadth and 40 ft. in height. Also, a moat with 40 ft. width exists, which is presently used as a road to reach the fort. On the outer side of fort, a wall made out of Sangam Age construction material is seen. In line with the ancient Tamil poetry Thirukkural (Verse 743) mentioning about the weapons - both inside and outside of a fort, this Porpanaikkottai Palace boasts of a similar construction. Bastions, also known as bulwark, are defensive features protruding from the wall, and they are found at regular intervals on the top of this fort wall.

Sangam Age Hero Stone:

A team of students from the Tamil University, Thanjavur has identified a hero stone in Porpanaikkottai belonging to the Sangam Age. This finding was published in the 2013 Yavanam Journal. The script inscribed on the Hero stone runs as follows:

1st line – Kovenkattir Nethira (கோவென்கட்டிற் நெதிர)

2nd line – Naaru Ponkongar Vinna Kon (ஞாறு பொன்கொங்கர் விண்ண கோன்)

3rd line – Aaeriitthu Eva Athavvanaaru (ஆ ஏறி இத்து ஏவ அதவ்வணாரு)

4th line – Angappadai Thaanath Thanayan Kanang (அங்கப்படை தானைத் தனயன் கனங்)

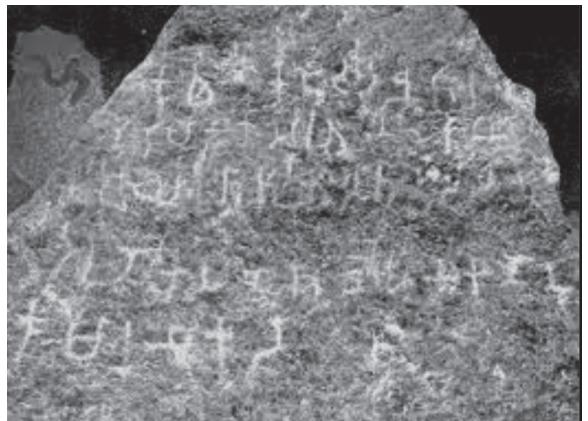
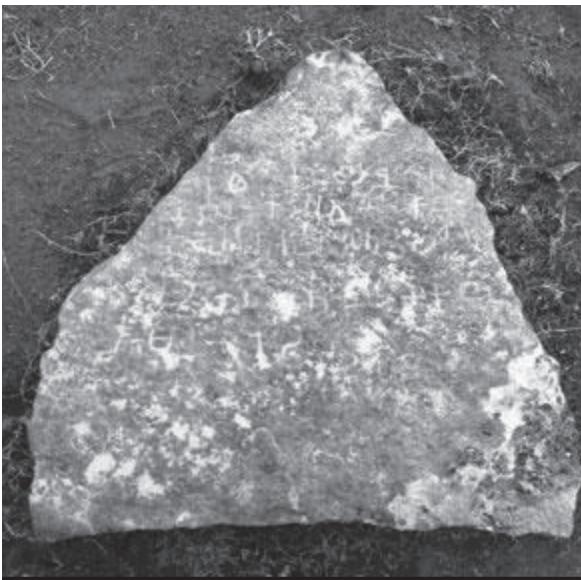
5th line – Kumaarn Kal (குமாரன் கல்)

This stone was planted during the reign of Ko Venkatti, in memory of "Angapadai Thanaiyan Ganakumaran" - the Captain of the fort and Athavvan's bodyguard, during the capture of herds (cows) of ponkongar vinnakOn.

கோவென்கட்டி என்பவர் காலத்தில்
பொன்கொங்கர் விண்ணகோன்
பசுக்கூட்டத்தைக் கவர அதவ்வன்
என்பவருடைய மெய்க்காவல் படைத்
தலைவனும் கோட்டையின் காவலருமாகிய
“அங்கப்படை தானையன் கனங்குமரன்”
இறந்து பட்டமைக்காக இந்த நடுகல்
நட்டுவிக்கப்பட்டதைக் குறிப்பதாக
2013இல் வெளிவந்துள்ள ஆவணம் இதழில்
கண்டுபிடிப்புச் செய்தியில் தெரிவிக்கப்பட்டு
உள்ளது.

Prior Excavations & Studies:

It is evident that Pudukkottai district has been a storehouse of many archaeological

sites from the Megalithic period, attested by the presence of habitational and burial sites that are scattered throughout the district. The researcher Mr. Venkataramam Raju in 1934-35 has excavated many sites like Sittannavasal, Aranipatti, Kurantampatti, Thachchanpatti etc., and in 1938 sites like Muttukaadu, Kaliyapatti and Kalakudipatti that contained cist burials. Thiru. Srinivasa (Iyengar) had also excavated a few sites in 1917 and 1938. Later in 2008-2010, the Temple Survey Section, Archaeological Survey of India, Southern Region under the able guidance of Dr. D. Dayalan has conducted excavation at a site called Sengalur in Kulathur taluk, and this exercise has exposed many burial grave goods and other notable archaeological samples. Also in 2003 – 2005, Prof. K. Rajan, former Professor at Tamil University, Thanjavur and Pondicherry University, has conducted extensive survey in the district. Later in 2020, an extensive survey was undertaken by Dr. E. Iniyan as a part of his exploration. A village to village

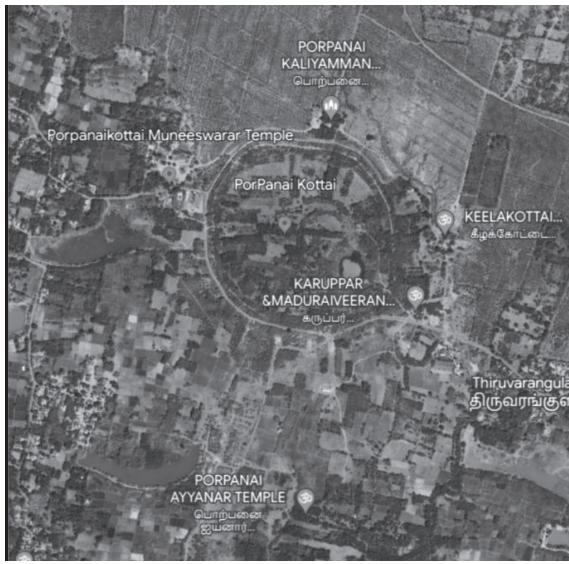
survey has been conducted - by which nearly 21 sites were identified proving the antiquity of the district.

Archaeological Sites in and Around Porpanaikkottai:

The most important aspect to consider in the Porpanaikkottai area is the adjoining domain of archaeological sites. The site called Kalasakaadu - located just 5 kms west of Porpanaikkottai and 2 kms east of Pudukkottai town, with more than 100 burial monuments shows that this site might have been a burial complex for the well-settled families in the fortification area. Apart from Kalasakaadu, there are many other sites revealing burial monuments and most of them are in a dilapidated condition.

Ground Penetrating Radar Survey (GPR):

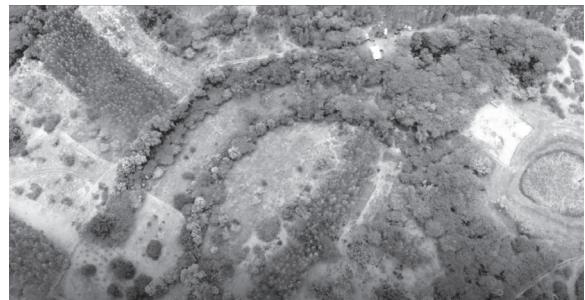
Sampling and excavation can be time-consuming and expensive, when it comes to archaeology. Before any digging begins, the archaeologist must gather subsurface data. The ability of GPR and other geophysical technologies to remotely and non-destructively scan sensitive archaeological

sites has been obvious in the recent decades. GPR can help with examinations comparing the natural soils of the site with archaeological elements.

GPR operates by periodically sending an electromagnetic pulse into the ground. A receiver antenna then picks up these pulses, as they reflect off the ground objects. It is feasible to determine the depth of underground features, by monitoring the strength and time delay of the responses. By gathering GPR data across a region, it is also possible to map below-ground features and estimate their size, shape, and depth.

With the intention to identify the subsurface relics in Porpanaikkottai, it was decided to conduct GPR survey before excavation. A detailed survey was conducted at multiple locations in the site. Finally, the location where presently the trenches were laid was surveyed with the GPR. Survey was conducted in blocks of 1m each in X and Y axis, with the total area of survey of about 8m x 8m. Transects were collected in both X and

Y axis with 1m spacing. For time efficiency, field data was gathered with transect 0 beginning in the southwest corner of the grid and further transects progressing northward.

Layout of the Trench:

Totally two trenches were laid down at Porpanaikkottai on the slop of the mound called Porpanaikkottai lake. These trenches brought to light, different cultural deposits. The trenches were named; PPK-1 and PPK-2.

The PPK-1 was laid on the main mound and the PPK-2 is a small trench laid on the eastern direction of the mound. PPK – 1 was marked with 8m x 8m measurements - with GPS to the Latitude and Longitude of N 10°22' 52.00"; E 78°52' 28.42". PPK – 2 was laid on the west direction of the foothill and the measurement is marked as 3m x 3m.

PPK 1 yielded 6 layers which resulted in uncovering of materials like pottery, bone tools, bones of various domestic animals, beads made out of various raw materials, perforated pottery, hopscotches, conches, bangles of various raw materials, charcoal pieces, iron pieces, pottery with graffiti etc. The sediments in these layers seems to be varied in nature with soil like sand clay, reddish brown, pale yellow, pale brown in

colour. Texture seems to be the mixture of gravel, sand and brickbats at certain sections.

Brick and Clay Made Canals:

A brick canal, which was 89 cm in length and 27 cm in breadth, was exposed in the middle of the trench PPK – 1. A single brick in the canal ranges nearly 39 cm in length and 21 cm in breadth. Two vertical bricks are seen on both sides of canal. Another brick canal made out of clay in a partially broken condition was also exposed whose length was 90 cm and breadth in 32 cm. Mud plaster is used to bond the bricks. The continuity of both the canals seems to be absent. The presence of these bricks shows that they could have been used as an outlet to dispose kitchen waste. This can be inferred from the presence of charcoal pieces near the canals.

Ceramics from Porpanaikkottai Excavation:

During the excavation at Porpanaikkottai various pottery like Red ware, Red slipped ware, Black and Red Ware, All-Black Ware, Red and Black ware, Brown slipped ware, Coarse Red ware, Perforated ware, Painted ware, and Chocolate Brown ware were unearthed. Details below.

Black - and - Red ware: Black-and-Red ware is a well-known ceramic type of south India. This pottery belongs to Iron Age settlements and early historic sites of south India like Uraiyyur, Sanur, Kaveripattinam etc. This pottery is found in the lower most strata, found along with all-black ware and painted ware. The Black and Red ware is generally a wheel made pottery - made by

using the inverted fire technique. Black and Red wares were found as fragments in lowermost level and in the mixed deposit. The general objects of these black and red ware were: pots, bowls, dishes, miniature vessels, etc.

Black Ware: Black ware found in this site is of high quality. In this type of pottery both the interior and exterior sides are in black colour. Generally, the slip is found on the outer side, and rarely on both sides. The pottery is made of well-levigated clay and has a thin fabric. It is found to be of wheel made pottery (If it is a handmade pottery, then it has a thick fabric). PPK - 1 yielded more number of all-black ware pot sherds.

Red Ware: Red ware is a common type of pottery. The surface colour is normally red to reddish brown. At the Porpanaikkottai excavation, Red Ware was the most predominant pottery, which was found in all the layers of the PPK-1, and it was predominant in the medieval days. The main objects of red ware at this site were pots and bowls.

Red Slipped Ware: Red slipped ware is the pottery found at later periods of the Black-and-Red ware. This pottery is wheel made, and named after the red slip applied on the exterior, interior or on both sides. The slip is a thick clay mixed with red ochre. The red slip is applied after the pot attains a suitable condition. After firing, the smoothness of the surface is gotten by rubbing of the pot, after the applying of slip. This pottery type is dated from 4th century CE to 9th century CE.

During the excavation at Porpanaikkottai. Many Red slipped ware potsherds were found.

Chocolate Brown Ware: This pottery is found in early historic and iron age sites of South India. During our excavation at Porpanaikkottai, we found a few sherds of chocolate brown ware made out of well levigated clay and it has a thin fabric.

Coarse Red Ware: It is a dull red ware made of impure clay - mixed with husk, grass and sand. The section is ill-fired and has a rough surface. In our excavation, few shreds were found in the middle and later levels.

Perforated Ware: Perforated ware found here is of red ware. The perforated ware probably was used for draining of starch and water from the cooked rice. A pot made out of coarse red ware was identified - which might have been used for household purpose. A Rim portion of an Urn was also recovered from the PPK-1, with huge amount of broken potsherds that have been dumped all around the rim.

Graffiti:

Another important feature of this excavation was the finding of potteries with graffiti symbols of different kinds. They have been identified at different depths, and their actual date should be concluded based on the associated remains. A Black and Red ware pottery seems to bear the ladder symbol, red ware pottery having oblique lines, a black ware having a wavy line superimposed over the extreme oblique of the second sign. Apart

from this, few more symbols that cannot be completely identified due to their unfinished condition were also recovered. Some of the symbols have similarities with graffiti found at Keezhadi and Indus sites.

Pottery with Tamili Script:

The most noteworthy and extremely important finding of this excavation is the finding of a pottery piece - with Tamili script on the exterior of the pottery. The script in the pottery was read as “**குன ஊரன்**”. On the basis of palaeographical evidences the letter is being dated to 2nd century BCE. This particular sherd has been retrieved from layer 3 at the depth of about 89 cm from PPK-I.

Other Findings:

A Thin antimony metalloid with a thickness of 0.4 cm was excavated in a weathered and corroded condition. Such a type of object has also been exposed at Keezhadi. Enormous amount of animal bone pieces - like foot, jaw and other portions of body - were identified in various digs of excavation at different levels of stratigraphic layers. The presence of bone tools like arrow heads found in this excavation shows that the people at Porpanaikkottai had enjoyed hunting as a hobby. They were used for domestic work as well as out-door activities like hunting and butchering wild animals. The tool working seems to be extremely intricate with fine endings. Such types of tools were also identified from Vallam, Uraiur and Kanchipuram excavations.

Few pieces of bangles made out of glass, paste and terracotta were also identified. Some

iron pieces which are in a rusted condition were identified too. A small hook-like material was also exposed in the excavation. It could have been used for connecting two roof tiles. This could be understood by the presence of roof tiles in the nearby locations.

Porpanaikkottai excavation exposed nearly 100 beads which are of various types identified from different layers. The raw materials used for making the beads include glass, soapstone, bone, stone, steatite, quartz, crystal, paste and terracotta. The colours of beads include white, black, red, green, etc. A quartz bead in bi-conical shape with a hole in the centre weighing 4.6 gm has been identified with spiral lines on the exterior. A crystal bead with designs on the exterior was also identified.

Simple gaming objects were also exposed in this excavation, having a flat circular base with pyramidal top edge. They are black in colour made out of terracotta. These objects could have been utilized in games like chess or dice (Thaayam). In Tamil Nadu, various excavation sites like Karur, Korkai, Kaveripattinam, Kanchipuram, Uraiyyur etc. have yielded terracotta gamesman objects. Some North Indian sites like Ataranji khera, Nagda, Nevasa, Lothal etc. have also yielded gamesman - not only of terracotta, but also made out of bone and ivory. Interestingly, these objects were made out of well-levigated clay and black polished. Nearly 20 hopscotches (playground games) with well finished edges and few in a broken condition have been exposed from the excavation. Such objects were used to play games and

were found in almost all of the excavated sites in Tamil Nadu. Hopscotches from Porpanaikkottai were made out of coarse red ware pottery. Looking from the shape of the object and its availability in abundance, it may also be inferred that these objects could have been used as weights too.

Spindle whorls made out of well-levigated clay were also identified from the excavation. The old craft of manufacturing fabric uses an instrument called a spindle whorl (Thakkali), which is a disk-shaped object with a hole in the centre. The discovery of a spindle whorl is a proof of spinning and textile industry. One of the spindle whorls had a serration line at the base. Also, a terracotta ear ornament with centrally depressed groove around the circumference was identified. A terracotta toy wheel with a hole at the centre was exposed at a depth of about 50 cm in PPK-1. A few pieces of broken conch also was identified from the excavation. The exterior portion shows that it would have been well worked.

Archeological Sample: Iron Content Analysis

Four samples of Iron pieces have been subjected to investigation to expose the microstructure and percentage of Iron content. The magnetic iron is present in the form of magnetite & maghemite. The magnetic particles of samples were subjected to:

- (i) HR-SEM (High Resolution-Scanning Electron Microscope) analysis for studying their microstructure using SEM-EDX (Energy Dispersive X-ray)

(ii) Chemical methods of analysis to determine the percentage of iron in the sample

Results: The four samples have similar morphological pattern. Many layered microstructures can be observed in all the samples than pores. (The formation of layers depends on the depth at which the samples were excavated. This may be due to the continuous pressure on samples under the earth for many thousand years.)

Iron content in the samples by Chemical method and EDS analysis:

Iron content measured by absorbance studies was very low compared to those obtained by EDX measurements. The chemical analysis proved that the amount of iron-soluble magnetic content estimated by chemical method is very low in samples A and D, as compared to the total magnetic iron content by EDX analysis. During the estimation of iron content by chemical method, the insoluble iron was filtered off. The reasons for very low solubility could be attributed to the following:

(i) If more amount of concentrated nitric acid is used and heated for longer time, then more amount of samples would have dissolved in the acidic solution.

(ii) Iron which is present in mineral form - as magnetite and maghemite in the samples had become very hard and unreactive towards acids. This may be because of the high pressure that these samples had experienced in the lithosphere.

(iii) The original objects would have been heated to such a high temperature that the samples had become very hard to be decomposed by acids.

Further confirmation from XRD studies is required to find out various iron minerals present in the samples and also to validate the above reasons.

Cultural Sequence:

By analysing cultural artefacts like potsherds, beads, and several other samples recovered from excavation, it is possible to determine the cultural sequence of this site. With the help of typo-technological analysis, trenches have yielded two cultural periods namely Period I and Period II.

The artefacts from lower most layers could be assigned to Period I. These layers have exposed potsherds like Black-and-Red Ware, Red Slipped Ware, Black Slipped Ware and Red Ware. Black-and-Red Ware findings were predominant with the presence of fine varieties and objects like bowl, basin, dish and lid. Potsherds with graffiti marks have also been collected. Based on the findings, Period I could be assigned to the Iron Age.

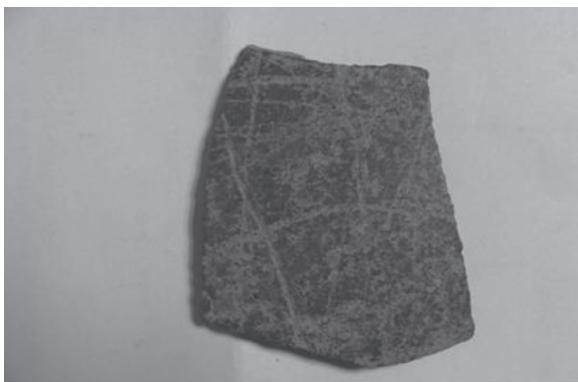
The artefacts from layers 3, 2 and 1 could be assigned to Period II. Presence of Black-and-Red Ware, Black Slipped Ware and Red Slipped Ware diminished, and from Layer 3 at a depth of 89 cm a potsherd with Tamizhi script has been identified. The most predominant pottery was Red Ware, followed by Red Slipped Ware, Black-and-Red Ware and Black Slipped Ware. These material

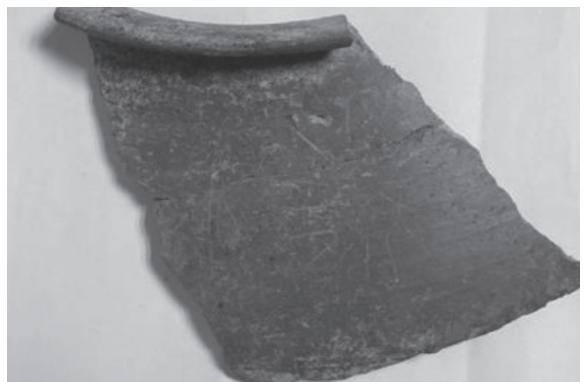
Brick Canal

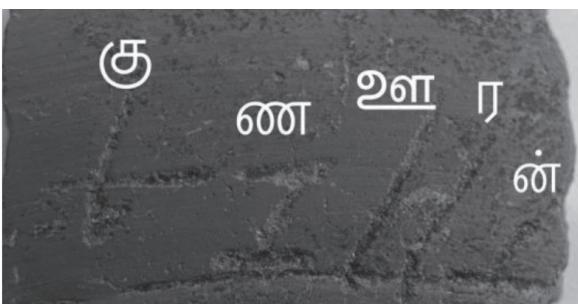
Clay Canal

A Sun sign

Three horizontal lines intersected
by two vertical lines.

Tamizhi Script

Bowl

Designed Pottery

evidences suggest that Period II can be dated to Early Historic Period.

Conclusion:

The initial phase of excavations at Porpanaikkottai revealed many material evidence, opening up the possibility to continue the excavations, and research further on the development of infrastructure and way of life of the ancient Tamils. Initial excavations have proven that the ancient Tamils were cosmopolitan, adopting new technologies as they came into being over time. Analysis of iron components reveals that they were heated to extremely high temperatures and hardened as a result of the intense pressure in the lithosphere. Furthermore, it is conceivable that the existence of different minerals in iron objects would have contributed to increased hardness due to ecological and environmental causes. After a variety of scientific analyses, the presence of multiple minerals in iron should be validated.

Furthermore, it can be concluded that by means of methodical excavation and sound scientific analysis, the ongoing excavations at Porpanaikkottai by the Tamil Nadu State Department of Archaeology - will reveal the cultural antiquity, sophisticated lifestyle, trade activities and various industries of the Sangam Age. It's also significant that, in addition to Keezhadi, which came to represent the pinnacle of Tamil cultural achievement,

the excavations at Porpanaikkottai would throw more light on the well-established and civilized Tamil society in the southern region of Tamil Nadu.

About the Author:

Dr. Iniyan is an Asst. Professor of Archaeology at the School of Social Sciences – Tamil Nadu Open University. He is experienced in field surveys and excavations conducted throughout Tamil Nadu and has participated in Excavations conducted at Palur (Chengalppatu District), Melchitthamur (Villupuram District) & Arpakkam (Kancheepuram District).

He is also the Director for conducting Explorations in Pudukkottai District (Porpanaikkottai) approved by the Archaeological Survey of India.

He has authored more than a dozen books on Archaeology and is adept in handling modern scientific techniques in archaeological explorations. In fact, his book ‘Computational Archaeology: Collection of Technologies’ is well received in the field. He regularly contributes to course materials in archaeological curriculum and has published more than 30 papers.

He has delivered lectures in Malaysia and has worked as an archaeological advisor in the Gudiyam Cave Documentary film screened at the 2015 Cannes Film Festival, France.

- *The Essence of Social Justice.*
- *"If a larger country oppresses a smaller country, I'll stand with the smaller country.*
- *If the smaller country has a majoritarian religion that oppresses minority religions, I'll stand with minority religions.*
- *If the minority religion has caste and one caste oppresses another caste, I'll stand with the caste being oppressed.*
- *In the oppressed caste, if an employer oppresses his employee, I'll stand with the employee.*
- *If the employee goes home and oppresses his wife, I'll stand with that woman.*

Overall, oppression is my enemy!"

Periyar E.V.R.

தமிழ் வளர்ச்சியில் முத்தமிழ் அறிஞர் டாக்டர் கலைஞரின் பங்கு

புலவர் முனைவர் கோ. சுந்தராம்பாள்

கட்டுரைச் சுருக்கம்

தனித்தன்மையைடைய தமிழ்ப்படைப்பளர்களில் பன்முக ஆற்றலைத் தன்முகமாக ஆக்கிக் கொண்டவர் கலைஞர். அவருடைய நூற்றாண்டு விழங்க்களில் அவருடைய படைப்புகளைப் பற்றியும் பன்முக ஆற்றலைப் பற்றியும் சிற்திப்பதும் பேசுவதும் ஆரங்வதும் பெருந்தமான நினைவாஞ்சலியாகும். ‘தமிழ் வளர்ச்சி’ என்பது மொழித் தொண்டு. தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராய் அய்ந்து முறை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரின் தமிழ்ப்பணியையும், தம் போராட்டங்கள் நிறைந்த அஸ்பரிய அரசியல் பணிகளுக்கிடையே தமிழ்த் தொண்டனாக இருந்து மொழி வளர்த்த பார்க்கினையும் மதிப்பிடும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!

“தமிழாய்ந்த தமிழன்தான் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சாய் வருதல் வேண்டும்” என்பது புரட்சிக்கவிஞரின் உள்ளக்கிடக்கை. ‘அறிந்தவன்’ என்னாது ‘ஆய்ந்தவன்’ என்றது, முன்னதை விடப் பின்னது பொருளாழம் உடையது. ‘முதலமைச்சர் பதவி’ என்பது அரசியல் பணி. ‘தமிழ் வளர்ச்சி’ என்பது மொழித் தொண்டு. தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராய் அய்ந்து முறை மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரின் தமிழ்ப்பணியை மதிப்பிடுவது வரலாற்றின் புதுமையாகக் கருதப்படலாம். திரு. முத்துவேல் கருணாநிதி (இனி இக்கட்டுரையில் கலைஞர் என்றே குறிப்பிடப்படுவார்) தம் போராட்டங்கள் நிறைந்த அளப்பரிய அரசியல் பணிகளுக்கிடையே தமிழ்த் தொண்டனாக இருந்து மொழி வளர்த்த பாங்கினை இக்கட்டுரைசுருக்கமாக ஆராய்கிறது. ஆய்வின் தெளிவு கருதித் “தமிழ் வளர்ச்சியில் டாக்டர் கலைஞரின் பங்கு” என்னும் தொங்கவில்

“கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!” என்பது ஒரு கண்ணியாக வடிவமைக்கப்படுகிறது.

‘கவியரங்கில் கலைஞர்’ என்னும் நூலில் உள்ள பதினாறு கவிதைகள் மற்றும் ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்னும் நூலிலுள்ள உரைப் பகுதிகள் இவ்வாய்வுக்குக் களமாகவும் எல்லையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

மொழிப்பற்றையும் நாட்டுப்பற்றையும் ஒதுக்கிவிட்ட ‘மக்கள் நலன்’ என்பது முழுமை பெறாது. இயலாத் ஒன்றுமாகும். அரசியல் போராளிகளான மகாகவியும் வ. உ. சி. யும் வ. வே. ச. அய்யரும் அரசியலையும் தாய்மொழியையும் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. அந்தப் பின்புலத்தில் கலைஞரின் கந்தக அரசியலில் கற்பூர தீபமாக ஒளிவிடுவது அன்னாருடைய தமிழ்ப் பணியாகும். நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால இருபால் இளைஞர் சமுதாயங்கள் மாபெரும் அரசியல் போராளிகளின் மொழித் தொண்டனைச் சரியான தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதைப் பொது நோக்கமாகவும் அரசியல்

போராளி கலைஞர் அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டினைக் கரவற்ற நெஞ்சத்தோடு திரை நீக்கி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சிறப்பு நோக்கமாகவும் கொண்டு இக்கட்டுரை வடிவமைக்கப்படுகிறது.

முழுநேர அரசியல்வாதியான கலைஞரின் தமிழ்த் தொண்டு அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகள் பற்றிய ஆய்வின்றி முழுமை பெறாது. கலைஞருடைய பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகள், கலைத்துறைத் தொண்டு, அரசியல் பணி, மேடைப் பேச்சு முதலானவை ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுக் களங்களாக அமைந்தது உண்டு. ஆனால் கவியரங்கக் கவிதைகள் என்னும் புதுவகை இலக்கிய உத்தியை அறிமுகம் செய்து வளர்த்தெடுத்ததன் மூலம் தமது தமிழ்த் தொண்டின் களப்பரப்பை விரிவாக்கம் செய்து கொண்ட தனித்த வரலாறு போதிய அளவு ஆய்வுப் பொருளாக அமையவில்லை. நிறைவு செய்யப்பட வேண்டிய இச்சிறு குறையைப் போக்கும் இந்தப் பணியில் ஒரு சிறுபங்காக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

கலைஞர்	தலைமையேற்ற கவியரங்கங்களும் அரங்கில் அவர் படைத்த கவிதைகளும் ‘தமிழ்த் தொண்டு’ என்னும் தகுதியினைப் பெறுவதை விளக்குவதற்கேற்ப விளக்கமுறைத் திறனாய்வு (DESCRIPTIVE CRITICISM) ஆய்வு நெறியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.
--------	--

தான் வாழ்ந்த தொண்ணாற்று மூன்று ஆண்டுகளில் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் மொழிக்காகவும் இனத்திற்காகவும் மனம் மொழி மெய்களால் தன்னால் இயன்ற பணிகளையும் திறனுக்கு மேற்பட்ட பணிகளையும் செய்து மறைந்த ஒரு மாபெரும் அரசியல் போராளியின் முழுமையான தமிழ்த் தொண்டினைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தன் மனத்திலும் வரலாற்றிலும் மறக்காமல் பதிவு

செய்து கொள்வதையே இக்கட்டுரை தனது பயனாகக் கருதுகிறது.

1. கலைஞர் வளர்த்த கவியரங்கம்!
2. கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்

(தொல்காப்பியப் பூங்கா - தொல்காப்பிய உரைகள் ஓர் ஒப்பீடு)

3. தொல்காப்பியப் பூங்காவில் கலைஞரின் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள்

என்னும் தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. கட்டுரையின் அளவு கருதித் தொடர்புடைய துணைத் தலைப்புகளுக்கான எடுத்துகாட்டுக்கள் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் மட்டுமே தரப்படுகின்றன. பள்ளியிறுதி வகுப்பைக் கூட தாண்டாத ஒரு தமிழ்க்குடிமகனின் தமிழ்ப்பற்று எத்தகைய படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை அவற்றின் வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

கவியரங்கக் கவிதைகளின் கோற்றமும் நோக்கமும்

பழந்தமிழ் அறிந்த கலைச்சொற்களாகிய கவியரங்கம், பட்டிமன்றம் ஆகிய இரண்டினையும் இறையனார் களாவியலுரை, திருவாசகம், மனிமேகலை ஆகியவை குறிப்பிடுகின்றன. ‘சங்க இலக்கியம்’ என்னும் தொடர் தமிழ் அமைப்பு இருந்திருக்கலாம் என்னும் சிந்தனைக்கு உரம் சேர்க்கிறது. “கொங்குதேர் வாழ்க்கை”¹² என்னும் பாடல் பற்றிய விவாதமும் “மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டுதோ”¹³ என்னும் புகழேந்திப் புலவரின் வரி பற்றிய சொல்லாடலும் தமிழ்ச் சங்கங்கள் மொழியிலக்கியத்தின் தர நிர்ணயக் கட்டுப்பாட்டு மேலாண்மை அமைப்பாகச் செயல்பட்டிருக்கக்கூடும் என்ற அனுமானத்தை மிகுவிக்கின்றன. தற்காலக் கவியரங்கங்களுக்கோ பட்டிமன்றங்களுக்கோ இத்தகைய உயர்ந்த நோக்கங்கள்

இருப்பதாகக் கருத முடியாது. இலக்கிய ஆர்வலர்களின் இன்பத்திற்காகவும், கவிஞர் பலரை ஒரே இடத்தில் காண்பதற்காகவும் பொழுதுபோக்கிற்காகவுமே இன்றைய கவியரங்கங்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன என்பது நடப்பியல் உண்மை. இந்த மத்தாப்பு திருவிழாக்களுக்கிடையேதான் இனமானம் காத்துத் தமிழ்ப்பகையை அழிக்கும் கண்ணி வெடியாக வந்தார் கலைஞர்.

தற்காலக் கவியரங்கக் கவிதைகள் ஒரு பார்வை

‘ஏடெடுத்தேன் கவி ஒன்று வரைந்திட’ என்பதுபோல் அமைதியாக அமர்ந்து சிந்தித்து வளமான கற்பனையோடும் வாட்டமிலாச் சொற்களோடும் எழுதப்படுவதன்று கவியரங்கக் கவிதை. பொருண்மை பற்றி முன்னரே சிந்தித்துச் சில வரிகள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் மேடையின் குழல், பார்வையாளர் தரம், எண்ணிக்கை, அன்றைய அரசியல் சூழல், பாடியகவிதை, பாட இருக்கும் கவிதை, உடன் பங்குபெறும் கவிஞர்களின் உயர்சிறப்புகள் என்னும் இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கி உருவாக்கம் பெறுவதே கவியரங்கக் கவிதைகள் ஆகும். கலைஞரின் கவியரங்கக் கவிதைகளில் அவர்தம் உயிர் முச்சான இனம், மொழி, பண்பாடு, மரபு இவற்றின் காப்புக்கான முழுக்கமே தனித்து ஒலிக்கும். நகைச்சவைக்கும் பஞ்சமிருக்காது என்றாலும் அவையும் இலக்கியத் தரத்தோடு இருக்கும்.

கவியரங்கில் கலைஞர்

கலைஞரைக் கவியரங்கம் சந்தித்த ஆண்டு 1967 ஆகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அமைத்த புதிய அரசில் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட கலைஞர் அடுத்த சில திங்கள்களிலேயே அதாவது 15.08.1967 விடுதலைநாள் விழாவின் கவியரங்க நிகழ்ச்சிக்குத் திருச்சி வானோலி நிலையம் அவருக்கு அழைப்பு விடுத்து.

பேற்றிஞர் அண்ணா உட்பட ஏனைய எட்டு அமைச்சர்களிருந்தும் வானோலி நிலையம் கவிதைக்குக் கலைஞரையே கவிதைக்கு அடையாளமாகக் கருதியிருக்கலாம்.

15.08.1967இல் நடைபெற்ற அந்தக் கவியரங்கத்தில் தலைமையேற்ற கலைஞருடன் அப்துல் ரகுமான், இளஞ்செழியன், திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர், தி.கு.நடராசன், முருகுசுந்தரம் ஆகியோர் பங்கு பெற்றனர். அன்றைக்குத் தலைமையேற்றக் கொடங்கிய கலைஞர் தம் 1975 வரை இருபத்தொன்பது கவியரங்கத் தலைமையேற்றியளார். 1975 முதல் 1990 முடிய அவர் எந்தக் கவியரங்கத்திலும் பங்கேற்றதாகப் பதிவுகள் இல்லை. நெருக்கடி நிலை உள்ளிட்ட அந்தக் காலப் பகுதியில் ஒருசில ஆண்டுகளைத் தவிரமற்ற காலங்களில் கழகம் பெரும் சோதனைக்கு ஆளாகியிருந்த காலம் என்பது நினைவுகூரத்தக்கது.

கவிதைகளின் எண்ணிக்கையும் கொள்கையும்

கலைஞருக்குக் கவியரங்கக் களங்கள் அமைத்துத் தந்த பெருமை அனைத்திந்திய வானோலி, தொலைக்காட்சி, கல்லூரிகள், பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புக்களுக்கு உண்டு. அனைத்திந்திய வானோலியில் ஏழு கவிதைகளும் தொலைக்காட்சியில் ஒன்றும், கல்லூரிகளில் மூன்றும், பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புக்களில் பதினெட்டுக் கவிதைகளும் ஆக இருபத்தொன்பது கவியரங்கக் கவிதைகளைக் கலைஞர் படைத்திருக்கிறார். எண்ணிக்கை இப்படி இருந்தாலும் எந்த நிலையிலும் தமது கொள்கையைக் கைவிடாமல் நாசக்காக இழையவிடுவதில் கலைஞரின் கவியாற்றலைக் காணலாம்.

“உருகாதோ அங்கிருக்கும் இரும்பென்று ஒருமாதம் இருமாதம் ஓராண்டு பத்தாண்டல்ல கருவாகிக் காங்கிரஸார் ஆட்சி செய வந்தநாள் தொட்டு உருகுகிறோம் நாமெல்லாம்! அவர் மனமோ உருகவில்லை!”⁷⁷

என்று சேலத்தில் பாடுகிறார். சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை என்பது கழகத்தின் கோரிக்கைகளில் ஒன்று. ஊர்ப்பெருமை பாட வந்த கவிஞர், கழகத்தின் உரிமை முழுக்கத்தை இழைய விடுவதைக் காணலாம்.

தொழில்முறைக் கவிஞர்களின் பாணியைப் பின்பற்றாமல் தமக்கெனத் தனிவழி கண்டவர் கலைஞர். அவருடைய கவிதைகளில் எள்ளல் இருக்கும். இலட்சியம் பிசுகாது. நகைச்சவை இருக்கும். நற்றமிழ் மரபு காக்கப்படும். தனிமனித வாழ்க்கைச் சிக்கல்களும் உலகச் சமுதாயத்தின் உரசல்களும் அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகளை உயர்தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் காரணிகளாம்.

கலைஞர் கவிதைகளில் கற்பனை

கவிதைக்கு அடிப்படை கற்பனை. கற்பனைத் திறன் இல்லார் கவிதைத் தொழிலுக்கு வரக்கூடாது. வர இயலாது. செய்தாலும் சிறக்காது. “தான் பெற்ற உணர்ச்சியையோ அழியல் இன்ப அனுபவத்தையோ, காட்சியையோ பிறரும் முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் உணர்ந்தோ அனுபவித்தோ கண்டோ இன்புறுமாறு அமைத்துக் காட்டும் அறிய கலைத்திறனே கற்பனை எனப்படும்”⁹ என்பதே கற்பனை பற்றிய அறிஞர் கருத்தாகும். கண்ணாடியைக் கண் சுமப்பதில்லை. மூக்குத்தான் சுமக்கிறது. என்றாலும் அதற்கு ‘முக்காடி’ என்னும் வழக்கன்றிக் ‘கண்ணாடி’ என்ற வழக்கே நிலைத்திருக்கிறது.

“இருகண்ணுக்குத் தேவையுள்ள கண்ணாடியை இடையிலுள்ள மூக்குத்தான் சுமந்த போதும் மூக்காடி என்னும் பெயர் வேண்டாம்! கண்ணாடி என்றே இருக்கட்டும்! என்று விட்டுத் தந்த பரந்த உள்ளம்! ஆத்தாடி! எப்படித்தான் வந்ததுவோ மூக்கிற்கு?”¹⁰

விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை இல்லறத்திலும் தனிமனித வாழ்விலும் பொதுவாழ்விலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது. வேடிக்கையை நோக்கமாகக் கொண்ட தொரு கவியரங்கத்தில் தான் சுமக்க, சுமக்காத கண்ணுக்குப் பெயரை விட்டுத் தருகிற மூக்கு என்னும் கற்பனையை இழையவிடுவதுதான் கலைஞரின் தனித்தன்மை. சிரிப்போடு கூடிய சிந்தனை என்பது இதுதான்.

அனிகள் அனைத்தும் கற்பனைக்கூறுகளே! அனிகளுக்குள்ள வமத்திற்கு அடுத்த நிலையில் தற்குறிப்பேற்றம் இடம்பெறும். “மதுரை மதிலில் இடவெலமாகப் பறந்த மீன்கொடி கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் வரவிருக்கும் துன்பத்தை முன்னுணர்ந்து, வரவேண்டாம் என்று சொல்லியது” என்பதொன்றே தமிழகக் கல்வி நிலையங்களில் இந்த அனிக்குச் சொல்லப்படும் ஒரே எடுத்துக்காட்டு, கலைஞர் கூறுகிறார்.

“அண்ணனுக்கோர் சிலை சென்னையில் வைத்தபோது ஆள்காட்டி விரல் மட்டும் காட்டி நின்றார்! ஆணையிடுகிறார் எம் அண்ணா என்றிருந்தோம்! அப்யகோ! இன்னும் ஓராண்டே வாழப்போகிறேன் என்று அவர் ஓர் விரல் காட்டியது இன்றன்றோ புரிகிறது!”¹⁰

இந்தக் கவிதையில் என்ன தனித்த சிறப்பு என்றால் இரண்டுமே தற்குறிப்பேற்றந்தான். ஒருவிரல் காட்டி நின்றது மட்டுமே சிலைவினை. ‘ஆணையிடுவது’ என்பதும் தற்குறிப்பேற்றம். ‘ஓராண்டே வாழப்போகிறேன்’ என்றதும் தற்குறிப்பேற்றம். தமிழ்க்கவிதை உலகில் காணமுடியாத அறிதான சூழல் இது. பல முழுநேரக் கவிஞர்கள் பகுதிநேரக் கவிஞர்களாகக்கூடப் பரினமிக்க இயலாத ஒரு சூழலில் ஒரு முழுநேர அரசியல்வாதியை

ஒரு முழுமையான கவிஞராக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் அற்புதமான வரிகள் இவை. இத்தகைய கற்பணன்கள் இவர் படைப்பில் ஏராளம்! ஏராளம்!

கலைஞர் கவிதைகளில் சமுதாய உரைவு

கைதட்டலை மட்டுமே நோக்கமாகச் கொண்டு பிறரெல்லாம் மேடையேறத் தன்னை அங்கீரித்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அகப்புற மேம்பாடு கருதிக் கவியரங்கம் ஏறியவர் கலைஞர். “சமுதாய அமைப்பில் அடித்தளத்தில் நக்கப்படும் எளியவர்களை நோக்கி இளகிய நெஞ்சத்தோடு இவர் பாடியிருக்கும் கவிதைகள், இவருக்குள்ள சமுதாய அக்கறையைப் பறைசாற்றுகின்றன. மனித மேம்பாட்டுக்குரிய விழுமிய கருத்துக்களே கவிதைக்கு உயிர் மூச்சாக ஒளிர்வன. கலைஞரின் சிறந்த சிந்தனைகள் மனித நேயத்தில் சரப்பனை¹¹ என்பது அறிஞர் நோக்கு. தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அகநோயான மூடநம்பிக்கையைத் தகர்த்தெறிவதற்குக் கவியரங்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்களைஞர்.

“கிணறு வெட்டப் பூதும் புறப்படுகிறது என்பாரே, அதன் பொருள் புரிகிறதா? கிணறு வெட்ட மன் குவியும் அது ஒரு பூதும்! பூமிக்குள் அடைத்திருந்த ‘காற்று’ வெளிக்கிளம்பும் – மறுபூதும்! பொங்கிவரும் புது ‘நீர்’ அடுத்த பூதும்! பொலிவு மிகு ‘வான்’ தெரியும் நீர் மீது நாலாம் பூதும் புவியானும் ஆதவனின் ‘தீக்கதிரால்’ அந்நீரும் தூய்மையாகும். அய்ந்தாம் பூதும்! இந்தப் பஞ்ச பூத வருகையைத்தான் பழையவர்கள் அழகாய்ச் சொன்னார்! அறிவுப் பஞ்சைகளோ அலறுகின்றார் பூதமென்று!”¹²

ஒரு மேடைக்கவிதையை அறிவியல் அரங்கச் சிந்தனை முழுக்கமாக மாற்ற முயன்றவர் கலைஞர். கலைநயம் மற்றும் கவிதைநயம் குன்றாது படைப்புத் தொழிலைச்

சிறப்பாகச் செய்த கலைஞர் வள்ளுவர் சொன்ன கூடாவொழுக்கத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டவும் தயங்கவில்லை.

“ஜம்புலனை அடக்குதற்குத் தவம் புரிந்த அண்டமா முனிவரேலாம் அப்பாடா! எப்பாடு பட்டுவிட்டார்? அரசு கட்டில் மணிமகுடம் அனைத்தும் துறந்து அடவியிலே துறவியாக இருந்திட்டார் விசுவாமித்திரர்! அவர் மேனகையின் விசுவாசமித்திராய் ஆனகதை அறியீரோ?

இவரெல்லாம் பஞ்ச புலன் அடக்கவில்லை! இவருக்குப் புலன்தான் ஒன்றிரண்டு பஞ்சமென்பேன்!”¹³

கடுமையான கருத்து விளக்கத்திலும் “விசுவாமித்திரர் – விசுவாசமித்திரர்” என்னும் சொல் விளையாட்டால் அரங்கினை அதிரச் செய்தவர் கலைஞர்.

இயன்ற உதவியை எல்லாருக்கும் செய்வதே மனிதநேயம். ‘ஒல்லும் வகை’¹⁴ என்பார் வள்ளுவர். மனிதநேயத்தின் அடிப்படையிலேயே தமது பொதுவாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட கலைஞர்,

“மூல்லைக்குத் தேர்தந்து பாரியானால் ஓர் ஏழைப் பிள்ளைக்கு மோர் தந்து பாதியாவீர்!”¹⁵

என்று பாடி “நாம் பாரியாக வேண்டாம். அவனில் பாதியாகக் கூடாதா?” என்று நயம் தோன்றப்பாடுகிறார். போலிப் பெண்ணுறிமை பேசுவார் நடுவே மகளிர்க்குச் சொத்துறிமைச் சட்டம் கொண்டு வந்தவர் கலைஞர். கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கிடு கொண்டு வந்தவர் அவர். பெண்ணுறிமை பற்றிப் பாடுகிறார்.

“படையல் உரிமை மட்டும் பெற்றுள்ள பெண்ணுக்குப் படையில் உரிமை வேண்டும்”¹⁶

எழுத்துக்களால் விளையாடி னாலும் சமுதாயம் சார்ந்த கருத்தியல் பதிவுகள்

எவ்வளவு எனிமையாக, அதே நேரத்தில் ஆழமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்பதை நோக்குதல் வேண்டும்.

கலைஞர் கவிதைகளில் மொழியும் இனமும்

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்து மொழி மற்றும் இனம் சார்ந்த சிந்தனைகளில் மூழ்கியவர் கலைஞர். 1938இல் தமது பதினான்காம் அகவையிலேயே, ‘ஓடி வந்த இந்திப் பெண்ணே! கேள்! நீ நாடி வந்த நாடு இது அல்லவே’ என்று பாடிய எழுச்சி வெளிப்பாட்டுக்கு உரிமையாளர். இளம் வயதிலேயே முரசொலியைக் கையெழுத்து ஏடாக நடத்தியவர். சங்கத் தமிழ் சுவைத்தவர். குறளோவியம் வரைந்தவர். ‘இழந்தபழம் புகழ்மீள வேண்டும் நாட்டில், எல்லாரும் தமிழர்களாய் வாழ வேண்டும்’¹⁹ என்பதற்கேற்ப, கடல் கொண்ட பூம்புகாரைக் கண்ணென்றிரே நிறுவிக் காட்டியவர். கோட்டம் கண்டவர். குறளாசானுக்குக் குமரியில் 133அடி சிலை அமைத்தவர். பதவியில் இருந்தாலும் இல்லாவிடினும் தமிழ் மொழி, தமிழினத்தவர் ஆகியோர் நலத்தையே தம் சிந்தை அனு ஒவ்வொன்றிலும் தேக்கியவர். அதனால்தான் எந்தக் கவியரங்கமாக இருந்தாலும் என்ன தலைப்பில் பாடினாலும் மொழியினக் கருத்துக்களை ஊடுபாவாக இழையவிடுவதில் முனைப்புக் காட்டுகிறார். மொழியினத்திற்காகப் பாடுவதையே தமது கவிதைப் பிரகடனமாக வெளிப்படுத்துகிறார். கலைஞர்.

“யாப்பின்றிப் போனாலும் போகட்டும் நம் நாடு மொழி, மானம் உணர்ச்சியைல்லாம் காப்பின்றிப் போதல் கூடாது என்னும் கொள்கையொன்றால் வாய்ப்பின்றிப் போனாலும் செய்யுள் கற்க காய்ப்பின்றி நிற்கின்ற மரமாக ஆகாமல் நெஞ்சில் ஊறுகின்ற உணர்ச்சிகளை வரிகளாக்கிக் கொள்கை மாறுகின்ற கோட்ரிகளுக்கு ஒன்று சொல்வேன்!”²⁰

என்னும் தொடக்கக் காலக் கவிதை வரிகளில் அவருடைய மொழியினப் பற்றைக் காண முடியும். வாழ்க்கைச் சிக்கல்களால் மொத்துண்டு பேதலித்த தமிழ் மக்களிடத்தில் மொழியனர்ச்சி மங்கிக் கிடந்தது; மறைந்து உறங்கியது. அதனைத் தட்டி எழுப்பியவர் தந்தை பெரியார் என்பதற்குக் கலைஞர் காட்டியிருக்கும் உவமம் என்னி மகிழ்த்தக்கது.

“திருவரங்கப் பெருமாள் போல் படுத்திருந்த மொழி உணர்வை தீசையட்டும் சிலிர்த்தமுந்து முழங்கச் செய்து தீர் மிகு பணிகள் பல ஆற்றியவர் பெரியார் அன்றோ?”¹⁹

கம்பன், உறக்கத்திற்குக் கும்பகர்ணானக் காட்டுவார். உலகியலில் அது பெருவழக்கு. ஆனால், கலைஞர் தமது பகுத்தறிவுக் கொள்கையை நாசுக்காக நுழைத்து திருவரங்கத்துப் பெருமாளின் அசையாத படுக்கையை உவமமாக்கும் நுண்ணியம் சுவைக்கத்தக்கது.

கலைஞர் கூட்டத்திற்குக் கற்புரமாகச் செல்கிறவன் கந்தகமாகத் திரும்புவான். சொற்களை அவற்றின் தரமறிந்து இடமறிந்து கையாள்வதில் அவர் தன்னிகரற்று விளங்குகிறார். இதே உத்தியைத்தான் அவருடைய கவிதைகளிலும் பின்பற்றுகிறார். “போர் என்றால் நான் முந்தி நீ முந்தி எனும் கூட்டம் நம் கூட்டம் – அக்கப் போர் பேர்வழிகள் கூட்டமல்ல! வைக்கம் போர்வீர் வழிவந்தோர் நாம் வைக்கோற் போர் இந்தத் தீயுடனே விளையாடலாமா?”²⁰

இனப்போராட்டம் என்றால் பதுங்கு குழிக்குச் செல்லும் மரபு தமிழ் மரபு அல்ல என்பதை ஒரு போர் முழக்கமாகவே செய்கிறார். பெரியார் நடத்திய ‘வைக்கம் போரால்’ அந்த ஊர்ப்பெயர் வரலாற்றில் இடம் பெற்றது. அதனை ‘வைக்கோற் போர்’

என்ற எதிர்ச்சொல்லோடு பொருத்திக் காட்டிச் சொற்சிலம்பம் ஆடுவதைக் காணலாம். போர்க்களத்தில் ஒரு தளபதிக்குரிய பணியைக் கவியரங்கத்தில் செய்து காட்டி, ஒரு விளையாட்டுக் களத்தை வெஞ்சமர்க்களமாக மாற்றியவர் கலைஞர்.

கலைஞர் கவிதைகளில் யாப்பயைதி

சிறுகதை, கட்டுரை, நாவல், திரைப்பட உரையாடல் முதலிய கலைஞரின் படைப்புகளை நோக்குவார்க்கு அவருடைய கவித்திறன் புலப்படாமல் போகாது. மேற்சொன்ன அவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் கவிதை ஊடிமூயாகச் செல்வதைக் கற்பார் உனர முடியும். காரணம், கலைஞர்பிறவியிலேயே கவித்திறன் வாய்க்கப் பெற்றவர். எதுகை மோனை என்பதை அவர் யாப்பியல் வகுப்புகளில் கற்றவர் இல்லை. தொடை விகற்பங்களை அவருக்கு யாரும் சொல்லித்தரவில்லை. அவர் எழுதினார் அவை அவற்றுள் அமைந்தன. அவ்வளவுதான். உண்மையான படைப்பு என்பது இதுதான். இலக்கணத்தை வைத்துக் கொண்டு அதனுள் சொற்களைத் திணிக்கின்ற வேலை கலைஞர் அறியாதது, உணர்ச்சிகளுக்கு ஆடைகட்டாமல் அப்படியே வெளிப்படுத்தி அவர் எழுதும் புதுக்கவிதைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

“இலக்கணம் என்னும் தாய்ப் பால் அருந்தாமல் பசி எடுத்தபோதெல்லாம் புடிப் பால் அருந்தும்

குழந்தை நான்”²¹

என்று பாடும் கலைஞர், “நான் கவியுறின் கிணற்றுத் தவளை”²² என்றும் “சிறு முளைக்காமல் இருக்கின்ற கவிக்குஞ்சை”²³ என்றும் தமக்குத் தாமே அவையடக்கம் கூறிக்கொள்வதை அறியமுடிகிறது இருந்தாலும் அவருடைய கவியரங்கக் கவிதைகளில் யாப்பியல் கூறுகள் இலையில் பச்சையம் போல் பரவிக்கிடப்பதைக் காணலாம்.

“தமிழே தேனே! தங்கக் கனியே!
அமிழ்தே! அன்பே! அழகுக் கலையே!
எழிலே! அறிவே! எண்ணச் சுட்ரே!
பொழிலே! புகழே! பொன்னின் மணியே!
திருவே! உருவே! தீங்கட் குளிரே!
தருவே! நீழலே! நிழல் தரு சுகமே!”²⁴

எனத் தமிழன்னையை விளித்து மகிழும் கலைஞருக்குத் தாம் எழுதியிருப்பது அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பா என்பது தெரியாது. குழந்தைக்கு அம்மாதான் முக்கியமே தவிர அம்மாவின் பெயர் முக்கியமல்ல.

“சிப்பியின் வேர்வையிலே முத்துப் பிறக்கும் ஒரு சிற்பியின் வேர்வையிலே சிலை பிறக்கும்!
உழவனின் வேர்வையிலே பசி பறக்கும் – ஒரு மழவனின் வேர்வையிலே பகை பறக்கும்”²⁵

எனத் தம்மையும் தமது சிந்தனையைச் சிந்தில் இறக்கி வைத்திருக்கிறார். இதில் இயைபிருக்கிறது. எதுகை மோனை இருக்கிறது. எல்லாமும் இருக்கிறது!. பாட்டுக்கு முன்பாக ஒரு சொல்லாக நிற்பன எல்லாம் ‘கூன்’. ‘தனிச்சொல்’ என்றாலும் ‘விட்டிசை’ என்றாலும் ‘கூன்’ என்றாலும் தனிநிலை என்றாலும் ஒன்றே.

“இவனோர்
சுருட்டுக் கவிஞருன் – புகைச்
சுருட்டுக் கவிஞருன்”²⁶

“ஆகா!
சேர்வ வாழ்ந்த சிறப்பிடம் எங்கே
வீர பாண்டியர் அரசேன் கவிழ்ந்தது!”²⁷

முதலிய இடங்களிலும் குறிப்பாகக் கவியரங்கங்களில் கவிஞருக்களை அறிமுகம் செய்கிற நேர்வுகளிலும் இத்தகைய ‘கூன்’ என்னும் தனிச்சொற்களைப் பயன்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் படைப்பில் யாப்பினை இழையவிட்டவர் கலைஞர்.

யாப்பை வைத்துக் கொண்டு சொற்களுக்காக இறவாணத்தை நோக்கியவர் அல்லர் அவர்.

கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்

சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் பிறகு நாடும் ஏடும் ஆண்ட தமிழாய்ந்த செம்மல் முத்துவேல் கருணாநிதி. தனித்தன்மையுடைய தமிழ்ப் படைப்பாளர்களில் பன்முக ஆற்றலைத் தன்முகமாக ஆக்கிக் கொண்டவர் கலைஞர். அவருடைய நூற்றாண்டு விழாக்களில் அவருடைய படைப்புகளைப் பற்றியும் பன்முக ஆற்றலைப் பற்றியும் சிந்திப்பதும் பேசுவதும் ஆராய்வதும் பொருத்தமான நினைவாஞ்சலியாகும். எல்லாவகையிலும் முழுமையடைந்த அவருக்குத் தமிழின் முழுமை காணவில்லையே என்னும் ஏக்கம் இருந்தே வந்தது. படைப்பிலக்கியத்தில் வெற்றி கண்ட அவருடைய இலக்கண ஆஞ்மையின் அடையாளமாக விளங்குவதே ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்னும் நூலாகும். ‘மலராய்ந்து தொடுத்தல்’ போலப் பல்லாயிரம் நூற்பாக்களில் ஒரு நூறு நூற்பாக்களை மட்டும் தெரிவு செய்து அவர் எழுதிக் காட்டியிருக்கும் உரை பழந்தமிழ் உரைகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமைந்திருப்பதோடு கற்பித்தல் தொழில்நுட்பத்தில்கலங்கரவிளக்கமாகவும் திகழ்கிறது. ஒரு நூறு மலர்களால் தொடுத்த இந்த மாலையில் ஒருசில மலர்களின் வனப்பைக்காட்டும் நோக்கத்தில் ‘கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்’ என்னுந் தலைப்பில் இக்கட்டுரை சுருக்கமாக வடிமைக்கப்படுகிறது.

‘கலைஞரும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும்’ என்னுந் தலைப்பில் அமைக்கப்படும் இப்பகுதிக்குக் கலைஞர் எழுதிய ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்னும் நூல் முதன்மைச் சான்றாதாரமாகவும், ஏனைய தொல்காப்பிய உரைகள்

துணைமைச் சான்றாதாரங்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. ‘தொல்காப்பியப் பூங்கா’ என்னும் நூலே ஆய்வெல்லையாகவும் அமைகிறது. கலைஞரின் உரைநடை, சிறுக்கை, நாவல், கடிதங்கள் முதலியன ஆராயப்படும் அவருடைய நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாட்டத்தில் அவருடைய இலக்கண ஈடுபாட்டை ஆராய்வதும் ஒரு தேவையாகிறது. கலைஞரின் இலக்கண ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவதைத் தலைநோக்கமாகவும் தமிழ்ச்சமுதாயம் தொல்காப்பியச் சுவையைக் கற்றுணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதைத் தலையாய பயனாகவும் கருதுகிறது.

இலக்கணத்திற்கும் ஏற்றும் தரும் உவமங்கள்

உவமங்கள் இலக்கியத்திற்குப் பொதுவாகவும் கவிதைகளுக்குச் சிறப்பாகவும் ஏற்றமளிப்பன. ‘உப்பில்லாப் பண்டத்திற்கும் உவமையிலாப் பாடலுக்கும் பெருமையில்லை’ என்பார் சுரதா. அவ்விரண்டின் சிறப்புக்குக் காரணமான உவமங்கள் சிறுபான்மை இலக்கண விளக்கத்திற்கும் பேருதவி புரிந்திருக்கின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கண உரையாசிரியர்கள் நூலோதுவாரின் அறிவுத் திறனில் பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். பல நூற்பாக்களுக்குக் காண்டிகையைத் தவிர்த்து விருத்தியால் விளக்கினர். அதனால் சிற்சில இடங்களில் உவமங்களின்றி நூற்பாக்களின் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்வது கடினமாயுள்ளது. அதுவன்றித் தற்காலக் கற்பித்தல் முறையில் ஆர்வமும் தெளிவும் சுவையும் பெருகி நீடித்து நிற்க உவமங்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் மிகவும் தேவைப்படுகின்றன. நூற்பாக்களுக்கான உரையை அவர்கள் எழுத, அவ்வரைக்கான விளக்கத்தைக் கலைஞர் எழுதுகிற சிறப்பு தொடரும் பத்திகளில் ஆராயப்படுகிறது.

“அகர முதல் ஒளகார இறுவாய்
பன்னீர் எழுத்தும் உயிரெண மொழிப”²⁸

இந்நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர் இளம்பூரணர், “குறிலையும் நெடிலையும் தொகுத்து வேறு ஒரு குறியிடுதல் நுதலிற்று” என்ற அளவில் பொழிப்புரையைச் சுருக்கிக் கொள்கிறார். அதாவது குறில் அய்ந்து, நெடில் ஏழு என குறில் நெடிலாக நின்ற அவற்றுக்கு உயிர் எனப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார் என்பது மட்டுமே விளக்கமாக அறியப்படுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் இன்னும் நுட்பமாகத், தனிஉயிரின் தன்மையையும் அது மெய்யோடு இயங்கும் தன்மையையும் வேறுவேறாகக் கொண்டு “இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்கும் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மைபோல்’ என உவமம் கூறி விளக்கி அமைகிறார். கலைஞரோ இவற்றோடு மாணாக்கர் நினைவில் அவ்வெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை நிலைநிறுத்த முயல்கிறார். மாணவர்களை நோக்கி,

1. முருகனுக்குக் கைகள் பன்னிரண்டு
2. குறிஞ்சி மலர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பூக்கும்
3. பொங்கலுக்குப் பொங்கல் பன்னிரண்டு திங்கள்²⁹

என விடை வருமாறு வினவி உயிர் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை பன்னிரண்டு என்பதை நினைவில் பதிய வைக்கிறார். இதனைப் போன்றே மெய்யெழுத்துக்களின் இயல்பு பற்றி உரையாசிரியர்கள் பலவாறு ஆராய்ந்திருக்கின்றனர். கலைஞரோ அவற்றின் எண்ணிக்கையைக் கற்பார் உளங்கொண்டு நினைவிலிருத்தும் வகையில் மாணவர் தரும் சில உவமங்களைக் கொண்டு விளங்க வைப்பதையும் காணமுடிகிறது.

“ககர முதல் னகர இறுவாய்
பதினெண் எழுத்தும் மெய் என மொழிப”³⁰

என்னும் நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியன்மார் அனைவரும் “உயிரற்ற எழுத்துக்கு மெய் என்பது ஒரு குறியீடு” என்ற அளவிலேயே உரையெழுதி அமைதி கண்டனர். கலைஞரோ மாணவர்களோடு மாணசீகமாகக் கலந்துரையாடுகிறார். மாணவர்களின் கற்பனையையும் நினைவாற்றலையும் சோதித்து விளக்குகிறார்.

1. ஜயப்பன் கோவில் படிக்கட்டுகள் பதினெட்டு
 2. தேவாசுரப் போர் பதினெட்டு ஆண்டுகள்
 3. இராம இராவணப் போர் பதினெட்டு மாதங்கள்
 4. பாரதப்போர் பதினெட்டு நாள்கள் நடந்தன³¹
- என்னும் தொன்ம எடுத்துக்காட்டுகளால் அமைதியடையாத கலைஞர்,

“கண்ணகிக்குச் சிலையெடுக்க வடபுலம் நோக்கிச் சென்ற செங்குட்டுவன் நடத்திய போர் பதினெட்டு நாழிகையில் முடிந்துவிட்டது”³²

என்னும் வரலாற்றுப் பின்புலத்தால் மெய்யெழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டு என்பதைப் பெறவைக்கிறார். இதனால் தொன்மம், இயற்கை, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு எனப் பலவாக விரிந்து நிற்கும் தளங்களில் இருந்து பெறப்படும் விடைகளால் மாணாக்கர்களின் பன்முகத் திறனை வெளிக்கொணர்வதையும் அவர் உரை நோக்கமாகக் கொள்வதை அறியமுடிகிறது. தாம் சார்ந்திருக்கும் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகளுக்கு முன்னுரிமை தந்திருந்தாலும் தொன்மம் உள்ளிட்ட எடுத்துக்காட்டுக்களையும் மதிக்கத்

தவறாத அவருடைய மாண்பு வெளிப்பட்டு நிற்பதையும் காணலாம்.³³

தமியின் இயக்கம் அண்ணொடு சிவனும்

மெய்யெழுத்துக்களின் தோற்றம், ஒலி வடிவம், வரி வடிவம், உயிர்களோடு அவற்றின் இயக்கம் முதலியவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி தொல்காப்பியத்தில் மிகுந்திருக்கிறது.

“மெய்யின் வழியது உயிர் தோன்று நிலையே”³⁴

என்பதும் அவற்றுள் ஒன்று. ‘மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்’ என்பதனால் ‘க்’ என்னும் மெய்யெழுத்தைக் ககரம் என்பர். அகரமொடு இயங்கினாலும் அதாவது அகரச் சாரியைப் பெற்று உச்சரிக்கப்பட்டாலும் பிரிக்குங்கால் மெய் முன்னாலும் உயிர் அதனைத் தொடர்ந்து பின்னாலும் வரும். இந்த நூற்பாவுக்கு எடுத்துக்காட்டோடு இல்லாமல் இளம்பூரணர் உரையெழுத, நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டோடு “மாத்திரை கொள்ளுங்கால் ‘உப்பும் நீரும் போல’ ஒன்றேயாய் நிற்றலும், வேறுபடுத்திக் காணுங்கால் ‘விரலும் விரலும் சேர நின்றாற் போல’ வேறாய் நிற்றலும் பெற்றாம். நீர் உப்பின் குணமேயாயவாறு போல உயிரும் மெய்யின் குணமேயாய் வன்மை, மென்மை, இடைமை என எய்தி நிற்றல் கொள்க”³⁵ என உவமங்கள் கூறி விளக்கியிருக்கிறார்.

இந்நூற்பாவிற்குக் கலைஞர் கூறியிருக்கும் விளக்கம் நெகிழ்ச்சியடையது. பேரறிஞர் அண்ணா மீது அளவிறந்த பற்றும் மதிப்பும் கொண்டவர் கலைஞர். ‘அண்ணாவின் அன்பு இதயத்தைக் கடனாகக் கேட்டவர். தன் அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் பொதுவாழ்க்கைக்கும் அண்ணாவே மூலம் என்பதை உணர்ந்தவர். இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கிய அவர் உரை கற்பார் உள்ளத்தில் காலத்துக்கும் நின்று நிலைபெறும் என்பதில் அய்யமில்லை.

தன்னுடைய பெயர் கருணாநிதி. முதல் எழுத்து ‘க’ இது மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உயிரின் அளவே பெறும் என்பதுதான் நூற்பாவின் கருத்து. அந்த உயிர் யார் என்றால் அண்ணாவாம். அதாவது அண்ணா என்பதன் முதல் எழுத்து ‘அ’. அது ‘க்’ என்னும் மெய்யெழுத்தோடு இணைந்து ‘க’ என நின்று தன்னை இயக்குவதோடு அல்லாமல் அதன் மாத்திரை அளவையே தானாகிய மெய்க்கும் அளிக்கிறது என்பதைத் தெளியலாம். கலைஞர் எழுதுகிறார்:

‘க்’ என்னும் மெய்யடின் ‘அ’ என்னும் உயிர் சேர்ந்தே கருணாநிதியாக இயங்குகிறது”³⁶

நடைமுறைச் சிந்தனைகளையும் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் உவமங்களாக ஆக்கிக் கற்பித்தால் இலக்கணம் கசக்காது; மாறாக இனிக்கும் என்பதோடு தன் தலைவனை இலக்கணத்தின் வழி இளைய தலைமுறைக்கு அறிமுகப்படுத்தும் சதுரப்பாடு நோக்கத்தக்கது.

இல்லது தவிர்த்து உள்ளது கூறல்

வேண்டப்படுகிற பொருள் இல்லையாயின் இருக்கின்ற பொருளை முன்னெடுத்து உரைக்க வேண்டும் என்பது தமிழர்தம் வணிகப் பண்பாடு. இந்தப் பண்பாட்டைத் தொல்காப்பியம்,

“எப்பொருளாயினும் அல்லது இல்லைனின் அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல்”³⁷

என்னும் சொல்லதிகார நூற்பாவால் விளக்குகிறது. இந்நூற்பாவிற்குப் பொழிப்புரை எழுதிய சேனாவரையர் “பயறுளவோ வணிகீர் என்று வினாயவழி உழுந்தல்லது இல்லை., கொள்ளல்லது இல்லை” என அல்லது இல்லைன்பான் பிறிது பொருள்கூறியவாறு காண்க”³⁸ என்று உலகியல் மேல் வைத்து விளக்கவுரை எழுதியிருக்கிறார். அச்சு நூல்கள் விற்பனைப் பொருள் ஆகாத

காலத்தில் எழுதியது இந்த விளக்கம். அச்சு நூல்கள் விற்பனைப் பொருளாக மாறிய தற்காலத்திற்கேற்றவாறு உரையெழுத எண்ணிய கலைஞர் நாடகப் பாணியைப் பின்பற்றி எழுதுகிறார்.

வாங்குபவர்: புலவர் குழந்தை எழுதிய இராவண காவியம் இருக்கிறதா?

விற்பவர்: இராமாயணம் இருக்கிறது!

வாங்குபவர்: பாவேந்தர் எழுதிய பாண்டியன் பரிசு இருக்கிறதா?

விற்பவர்: அவரே எழுதிய எதிர்பாரா முத்தம் இருக்கிறது!

வாங்குபவர்: ‘என்னிடம் தமிழச்சியின் கத்தியும் இருக்கிறது’³⁹

இளைஞரான விற்பனையாளர் கடைக்கு வந்த பெண்ணிடம் குறும்பு செய்யும் நிகழ்வைக் காட்சிப்படுத்தும் கலைஞர் உரையில், “என்னிடம் தமிழச்சியின் கத்தியும் இருக்கிறது. அதுவும் பாரதிதாசன் எழுதியதுதான்” என்று அப்பெண் பேசுகிறாள். மேலே கண்ட உரையாடலில் வேண்டப்படுவது ஒன்றாகவும் விளக்கப்படுவது வேறொன்றாகவும் அமைந்து நூற்பாவின் பொருளைத் தற்காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பொருத்திக் காட்டும் கலைஞரின் சதுரப்பாடு நோக்கத்தக்கது. வழக்கம்போலத் தமது கொள்கைக்கு உரன் சேர்க்கும் வகையிலேயே எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருவதுடன் இலக்கணப் பாடத்தை ஒரு காதல் காட்சியில் வைத்துச் சித்திரித்துத் தன் நாடகத்திறனையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பொய்கையின் புலம்பல்

புலவர்களுக்குப் புலியாக இருப்பன பொருளிலக்கணத்தின் உள்ளுறையும் இறைச்சியும். தோய்ந்த இலக்கியப் பயிற்சி

இல்லாதவர் மற்றும் குறைந்தவர் அவற்றைத் தெள்ளித்தின் உணர்தல் அரிது.

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”⁴⁰

என்று தொல்காப்பிய அகத்தினை நூற்பா உள்ளுறையை விளக்குகிறது. இதற்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர்,

“யான் புலப்படக் கூறுகிற

இவ்வுவமத்தோடே புலப்படக் கூறாத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவுதாக

என்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி, தான் அங்ஙனம் கருதும்

மாத்திரையே அன்றியும் கேட்டோர் மனத்தின் கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்த்துவித்து அங்ஙனம் உணர்த்துவதற்கு

உறுப்பாகிய சொல்லல்லாம் நிறைய கொண்டு முடிவது உள்ளுறை உவமம்”⁴¹

எனக் ‘கல்வி வல்லாரை மனத்துள் வைத்து உரையெழுதியிருக்கிறார். பெரும்புலவர்களின் தனியுடைமையாக’ இருந்த

தொல்காப்பியத்தைப் பொதுவடைமையாக்க முயன்றவர் கலைஞர். நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய கலித்தொகையைத்தான் இவரும் காட்டியிருக்கிறார். உவமப் பகுதிக்கு உரை முன்னரும் உரைக்கான உள்ளுறை பின்னருமாக அவர் விளக்கியிருக்கும் பாங்கு இவ்வாறு அமைகிறது.

“வீங்கு நீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட ஞாங்கர் மலர்கழ் தந்து உண்புகுந்த வரிவண்டு ஓங்குயர் எழில்யானை கணைக்காம் கமழ் நாற்றம் ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகல் அல்கிக் கங்குலான் வீங்கிறை வடுக்கொள வீழ்நீர் பறந்தவர் தேங்கமழ் கதுப்பினுள் அரும்பவிழ் நறுமுல்லை பாய்ந்துதிப் படர் தீர்ந்து பண்டுதாம் மர்தீய பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர்!”⁴²

“நீர் பெருகிய வயலில் பூத்த கருங்குவளை மலர்களை விற்பனைக்குக் கொண்டு வரும்போது அந்த மலர்களுடன் வண்டுகளும் சுழன்று சூழ்ந்து வருகின்றன. அப்படி வந்த வண்டுகள் யானைகளின் மதநீரில் மொய்த்துப் பருகுகின்றன. பகலில் இவ்வாறு பருகிய வண்டுகள் இரவுப் பொழுதில் மூல்லை மலர்களில் பாய்ந்து மணம் நுகர்ந்திடுகின்றன. பிறகு வேறு மலர்களை நினைக்காமலே தங்கள் இருப்பிடத்தையே மறந்து விடுகின்றன”.

“ மே லெ மு ந் த வா ரி யா கத் தோற்றமளிப்பவை கருங்குவளை மலர், வண்டு. யானை. மதநீர், மூல்லை மலர். பூம்பொய்கை என்பதால் இது வண்டுகளையும் மலர்களையும் பற்றிய ஒரு வர்ணனைக் காட்சியாகத் தெரியும். தலைவனின் பிரிவை நினைத்து வருந்தும் தலைவி ஆடவர்களை வண்டுகளாகவும் யானை மதநீரைத் தெருவில் திரியும் பரத்தைகளாகவும் பகல் பொழுதில் அவர்களுடன் ஆடிக்கிடந்த ஆடவர்கள் மூல்லைப் பூக்கள் என்னும் தம் காமக் கிழத்திகளுடன் அவர்தம் இல்லங்களில் இரவுப்பொழுதில் சுகித்திருப்பதாகவும் தங்களின் இருப்பிடமான பூம்பொய்கையை மறந்து விட்டதாகவும் விரிகிறது இந்த உவமை” ... இந்த உள்ளுறை உவமத்தின் வாயிலாக அவள் தன் உள்காயத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள். பாவம் தலைவி, பூம்பொய்கையாக இருந்து புலம்புகிறாள்!”⁴³

பல இடங்களில் கொள்கை பரப்புரைக் களமாகத் தொல்காப்பியத்தைக் கையாளும் கலைஞர் இதுபோன்ற இடங்களில் இலக்கிய அல்லது கவிதையியல் கோட்பாட்டினை நன்குணர்ந்து உரையெழுதுவதையும் காணமுடிகிறது. புலவர்கள் காலத்தில் மட்டுமன்று உரையாசிரியர் காலத்திலும் தமிழ்ச் சொத்து இரகசிய அறைகளில்தான் பூட்டிவைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன. சிலர் தோட்டத்தில் இருந்து கொண்டு மூள்ளை வளர்த்த காலத்தில் கலைஞர்தான் தொல்காப்பியக் காடு திருத்திப் பூங்காவாக்கினார்.

ஒரை என்பது இராசியன்று!

‘சுபமுகூர்த்தம்’ பார்த்துச் செய்யப்பட்டும் ஒருசில வாரங்களிலேயே மனமுறிவுக்கு நீதிமன்றப் படிக்கட்டுகளில் ஏறுபவர் எண்ணிக்கை ஏராளம். இல்லறத்திற்கு மனந்தான் முக்கியமே தவிர நாளும் இராசியும் அல்ல என்பது திராவிட இயக்கக் கொள்கை. அக்கொள்கையையே தொல்காப்பியம் விளக்குகிறது என்பதை இலக்கியச் சான்றுடன் எடுத்துக்காட்டுகிறார் கலைஞர்.

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஒரையும் நாளும் துறந்த ஒழுக்கத்துக் கிழவோர்க்கில்லை”⁴⁴

“ஆற்றினது அருமையும் அழிவும் அச்சமும் ஊறும் உள்பட அதனோரன்ன”⁴⁵

இந்த நூற்பாவிற்குத் “தீய இராசியின் கண்ணும் தீய நாளின் கண்ணும் கூட்டத்தைத் துறந்த ஒழுக்கம் தலைவற்குக் களவொழுக்கத்தின் கண் இல்லை”⁴⁶ என நச்சினார்க்கினியர் தமக்கு முன் உரையெழுதிய இளம்பூரணரை அடியொட்டி எழுதியிருக்கிறார். அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் ‘ஒரை’ என்பதற்கு விளையாட்டு என்னும் பொருள் வரும் இடங்களைச் சுட்டி விரிவுரை

எழுதியிருக்கிறார். அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் கலைஞர்,

“மாசாத்துவான் மகன்
கோவலனுக்கும், மாநாய்கன் மகன்
கண்ணகிக்கும் மாழுது பார்ப்பான்
மறைவழி காட்டிடத் தீவெம் செய்து
திருமணம் நிகழ்த்தினர்! நல்ல
நாள் நல்ல நேரம் கணித்துத்தான்
எல்லோரும் மகிழு மணவிழா
நடந்தபின் நாளும் நேரமும்
துணையாய் நில்லாது வாரும்
வேலுமாய் அவள் வாழ்வைத்
துளைத்து கணவனை இழந்தாள்;
கைம்பெண் ஆனாள் கள்வனின்
மணவியெனக் காவலனும்
இகழ்ந்தான்! பார்ப்பனர் ஒதிய
மந்திரமும் கோள் பார்த்துக் குறித்த
ஒரையுமே பாதுகாத்திடவில்லை
அவர்களையென்று பகரும் சான்று
சிலப்பதிகாரம்”⁴⁷ காப்பியர்
நூற்பாவில் ஒரையென்ற
சொல்லுக்குக் காலம் நேரமெனும்
பொருள் தவிர்த்து விழாவெனவும்
ஒரு பொருள் கொள்வதானால்
அக்கால வழக்கத்தில் நாள்கோள்
பார்ப்பதில்லை என்னும் சேது
நிலைநாட்டப்படும். இல்லை
இல்லை பார்ப்பதுண்டு என்று
சொன்னால்,

இடையில் புகுந்த கொள்கையினால்
நாளும் கோளும் நம்மினத்தில்
தேஞும் பாம்புமாய் வந்து சேர்ந்தன என்போம்”⁴⁸
என்று கவிதை நடையில் உரையெழுதித்
தமிழ்மரபைச் சுட்டிக் காட்ட முயல்கிறார்.

தொல்காப்பியப் பூங்காவில்
கலைஞரின் கற்பித்தல் கோப்யாடுகள்

பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்
தொல்காப்பியம். எழுத்து, சொல், பொருள்

எனப் பகுத்து ஆராய்ந்திருக்கும் இந்நாலுக்கு
உரையெழுதிய பெருமக்கள் பலர். நூலின்
மொழிநடை கடுமை என்றால் உரைகள்
அதனினும் கடுமையென உணரப்பட்டதனால்
அத்தொல்காப்பியத்தை மக்கள் மன்றத்தில்
கொண்டு செல்ல எத்தனிப்போர் என்னிக்கை
அரிதானது. அவ்வருமையைக் குறைத்துத்
தன்னால் முடியும் என்னும் நம்பிக்கையோடும்
'தன்னால் முடியுமா?' என்னும்
அடக்கத்தோடும் 'முடிய வேண்டுமே'
என்னும் ஆதங்கத்தோடும் கலைஞர் எழுதிய
நாலுக்குத் 'தொல்காப்பியப் பூங்கா' என்று
பெயர். அந்த நூலில் நூற்பாக்களுக்கு அவர்
அளித்திருக்கும் விளக்க முறைகளிலிருந்து
அவருடைய கற்பித்தல் கோட்பாடுகளை
அறியமுடிகிறது.

கலைஞரின் கற்பித்தல் கோப்யாடுகள்

தோட்டத்தில் முள்ளைப்
பயிரிட்டவரிடையே காட்டைப்
பூங்காவாக மாற்ற முயன்றவர் கலைஞர்.
தொல்காப்பியத்தைப் 'பூங்கா'வாக உருவகித்த
நிலையிலேயே கற்பித்தவின் மென்மையை
அவர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதை
அனுமானிக்கலாம். பிறரெல்லாம் பழந்தமிழ்
இலக்கண, இலக்கியங்களை எடுத்துக்காட்டி
உரைவிளக்கம் தந்திருந்த நிலையில்
சாதாரண மக்கள் வழக்கிலிருந்து அவர்கள்
வாய்மொழி கொண்டே இலக்கணத்தைக்
கற்பிக்கும் வியப்பான கோட்பாட்டை
அவர் முன்னெடுத்திருக்கிறார். கல்வியில்
இளங்கலை, முதுகலை என்றெல்லாம்
கற்பித்தல் நெறிமுறைகளைக் கற்று
அவற்றின்படி கற்பிப்பாருக்குக் கலைஞரின்
கற்பித்தல் கோட்பாடுகள் தேனடையாகவே
தித்தித்திருக்கின்றன.

உயிரையும் மெய்யையும் உள்ளத்திருத்தும் முறை

கல்வி என்பது உள்ளிருந்து வெளிப்படுவது. மாணவரிடத்தில் படிந்துள்ள அக ஆற்றலைப் புறத்தே கொண்டுவரும் தலையாய முயற்சியே கல்வியாகும். இதனைக் கலைஞர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார் என்பதை ஒர் எடுத்துக்காட்டால் உணர்த்த முடியும்.

உயிரெழுத்து பன்னிரண்டு என்பது மாணவனுக்குத் தெரியும். அந்தப் பன்னிரண்டு என்னும் எண்ணிக்கையை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்கான வழிமுறையை ஆசிரியரே கூறாமல் மாணவனைக் கொண்டே கூற வைக்கிறார். “முருகனுக்குக் கைகள் பன்னிரண்டு. குறிஞ்சிப்பூக்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பூக்கும்! ஒரு தைப்பொங்கலுக்கும் மறு தைப் பொங்கலுக்கும் இடையில் உள்ள திங்கள் பன்னிரண்டு” என்றெல்லாம் மாணவர்களிடம் இருந்து விடைகளைப் பெறுகிறார் கலைஞர்.

மெய்யெழுத்து பதினெட்டாண்டு என்பதற்கும் இதுபோலவே தேவாகரப்போர் பதினெட்டாண்டுகள் நடந்தன. இராமாயணப் போர் பதினெட்டாண்டுத் திங்கள்கள் நடந்தன. பாரதப்போர் பதினெட்டாண்டு நாள்கள் நடந்தன’ சேரன் செங்குட்டுவன் நடத்திய வடபுலத்துப் போர் பதினெட்டாண்டு நாழிகையில் முடிந்தன” என்கிற விடைகளையெல்லாம் மாணவர்களிடமிருந்தே வரவழைக்கிறார்.

“ஓளகார இறுவாய்ப்
பன்னீ ரெழுத்தும் உயிரென மொழிப”⁴⁹
“ஙகர இறுவாய்ப்
பதினெண் எழுத்தும் மெய்யென மொழிப”⁵⁰

என்னும் இரண்டு நூற்பாக்களையும் விதிவருமுறையில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். அடிப்படைக் கல்வி பெற இயலாத அரசியல்வாதியான ஒருவர் கல்வியியல்

கோட்பாடுகளைக் கருத்தமைத்து மாணவர்கள் உள்ளங் கொள்ளுமாறு ‘அவர் அறிவாலே’ அவர்க்கு உணர்த்தும் கலைஞரின் இந்தக் கற்பித்தல் கோட்பாடு கல்வியாளர்களையே வியக்கச் செய்யக் கூடும்.

ஒண்டமிழ் நோக்கி ஒற்றுமை ஆவோம்!

மொழி, இனம், நாடு என்னும் இவற்றையே சிந்தித்த கலைஞர் தமிழினத்தின் ஒற்றுமையின்மை குறித்துப் பெரிதும் கவல்கின்றார். தமிழர் ஓரினமாக இருக்க எழுத்துக்கள் மட்டும் மூவினமாக இருப்பதேன்? என மாணவன் கேட்பதாகக் கற்பித்துக் கொண்டு அதற்கு விடையிறுக்கிறார். சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் அரசரிமையால் மூவராயினும் மூவேந்தர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். தமிழ் என்ற சொல்லில் மூன்று இன எழுத்துக்களும் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி இனத்தின் ஒற்றுமையை மொழியின் பெயரே வற்புறுத்துகிறது என்று விளக்கிக் காட்டுகிறார் கலைஞர்.

நடப்பியல் சார்ந்ததே நற்றுமிழ் இலக்கணம்

கற்பித்தலை ‘சதல் இயல்பு’ என்பார் பவணந்தி முனிவர். இலக்கணக் கருத்துக்கள் ‘செவியில் விழுந்து இடயம் நுழைந்து உயிரில் கலந்து நிற்க வேண்டுமாயின் கற்பித்தலில் கற்பனை கலக்க வேண்டும். தொன்மம் உள்ளிட்ட கற்பனை கலந்து இலக்கண விளக்கம் செய்திருக்கும் கலைஞர் நடப்பியல் அடியொட்டியும் இலக்கணத்தைக் கற்பித்திருக்கிறார்.

“அது என் வேற்றுமை உயர்தலைணத் தொகைவயின் அது என் உருபு கெடக் குகரம் வருமே”⁵¹

திருமண அழைப்பிதழ்களில் ‘திருநிறைச்செல்வன், திருநிறைச்செல்வி’

என்றே பிழையாக அச்சடிப்பார்கள். அது வினைத்தொகை என்பது தெரியாத காரணத்தால். ‘இன்னார்’ மகன் என்னாது ‘இன்னாரது’ மகன் என்றும் அடிப்பார்கள். உடைமைப் பொருளைத் தரும் ‘அது’ என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு அஃநினையை மட்டுமே சார்ந்துவரும். உயர் தினைக்கு வருங்கால் எனது மகன் என்பதற்குப் பதிலாக எனக்கு மகன் என்று வரும். ‘அது’ என்னும் வேற்றுமை உருபு முழுமையாகக் கெடும். திருமண அழைப்பிதழைத் துணைக் கருவியாக்கிக் கலைஞர் தன் கற்பித்தல் கொள்கைகளை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்.

உள்ளதும் இல்லதும் பாவேந்தர் நாஸ்களே!

மொழியிலக்கண விதிகள் தனது விளக்க வரம்பைத் தாண்டித் தனது சிறுகுளைக் குறிப்பாக விரிப்பதுண்டு. ‘வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது நினையுங்காலை காலமொடு தோன்றும்’⁵² என்பது தத்துவக் களம். கேட்பவர்க்கு இல்லை எனச் சொல்லாது வழங்குவது பண்பாடு. இதனை இலக்கணத்தில் பதிவிடுகிற நூற்பா,

“எப்பொருளாயினும் அல்லது இல்லைனின் அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல்”⁵³

சேனாவரையர் உட்பட உரையாசிரியர் பலரும் அல்லது இல்லைனின் என்பதற்கும் பிறிது பொருள் என்பதற்கு உருந்தையும் பயிரையுமே கூற, கலைஞரோ பாரதிதாசனின் எதிர்பாரா முத்தத்தையும் தமிழச்சியின் கத்தியையும் காட்டி இனப்பண்பாட்டையும் மகளிர் அஞ்சாமையையும் ஒருசேரப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். இதனால் கற்பித்தவில் பண்பாட்டுச் சிறப்பை நினைவுட்டலும் காத்தலும் அவருடைய கோட்பாடாக அறிய முடிகிறது.

அழும் பெண்ணும் நுகர்தலே இன்யம்

மூலம் தோன்றிய காலம் மூலத்தில் எதிரொளிக்கும் என்றால் உரைதோன்றிய காலம் உரையில் எதிரொளிக்கவே செய்யும். மூல நூலாசிரியர் கருத்துக்கும் உரையாசிரியர் கருத்துக்கும் வேறுபாடோ முரண்பாடோ நிலவுதற்கு இதுதான் காரணமாகும். இத்தகைய நேர்வுகளில் மூலத்தின் சாரம் காண்பது கற்பார்கடன்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது தானமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”⁵⁴

என்னும் நூற்பா அஃநினை, உயிர்தினை ஆகிய எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பமாகிய அகவுணர்வு பொதுவாகும். உரையாசிரியப் பெருமக்களாகிய இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பரத்தையரிடத்துப் பெறும் இன்பத்தையும் இதனையும் ஒன்றாக்கி உரை செய்துள்ளனர். இன்னும் மேலே சென்று ஆனும் பெண்ணுமாக இருந்த நிலையை மாற்றி ஆண் பெண்ணுரவாகியும் பெண் ஆனுரவாகியும் மாறித் துய்ப்பதும் இன்பமே எனக் கொள்க என்றும் கருத்துரைப்பாராயினர். இதனைக் கண்ட கலைஞர் ‘மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு’ என்பதன் அடிப்படையில் மூலத்தின் சாரம் காண முனைகிறார்.

“அறம் பொருள் இன்பம் என்பதில் இன்பம் எனப்படும் உணர்வு, ஒருவரையொருவர் அந்பினார் பொருந்தி, மனத்தினால் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் பொதுஇயல்பு உடையதாக இருப்பினும் ஆனும் பெண்ணுமாக நுகரப்படும் சிறப்பியல்பை உடையதாகும்”⁵⁵

என்று உரையெழுதுகிறார். கற்பித்தவில் மெய்ப்பொருள் கண்டு சொல்லும் திறனையும் ஒரு கோட்பாடாகக் கலைஞர் கொண்டிருக்கிறார் என்பது இதனால் புலனாம்.

கற்றல் இனிமையாக இருக்க வேண்டுமெனின் கற்பித்தல் சுவையாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் கலைஞர் தெளிவாக இருந்திருக்கிறார். மாணவனைக் கொண்டே கற்பிக்கிறார். நடப்பியல் சார்ந்த எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தருகிறார். பண்பாடு காக்கும் விதிகளை அதன் நேர்த்தி குறையாமல் விளக்கிக் காட்டுகிறார். இன் ஒற்றுமை பேணுகிறார். மொழிச் சிறப்பினையும் முன்னோர் பெருமையையும் சான்றுகளாகக் கொள்கிறார். தொன்மக் கருத்துக்களுக்கு உடன்படாதவராக இருப்பினும் மரபினை மதித்தல் என்ற வகையில் அவற்றையும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். உரைகளின் வேறுபாடுகளை உள்திருத்தி மெய்ப்பொருள்கண்டு உரைக்கிறார். இவ்வாறு ஆழங்கு கற்ற கல்வியாளர்கள் வகுத்துத் தந்த விதிகளிலும் கல்லாமல் கலைஞர் உரைக்கும் கற்பித்தல் கோட்பாடுகள் சிறந்தவையாகக் கருதப்படலாம்!

தொல்காப்பியப் பூங்கா உட்பட கலைஞரின் அனைத்துப் படைப்புகளிலும் திராவிட இயக்கக் கொள்கைகள் இலையில் பசுமையாக இழைகின்றன. இலக்கணத்தின் எல்லை காண வேண்டும் என்பது அவருடைய நோக்கமன்று ஆரிய மரபுகள் அடைகாத்திருக்கும் தொல்காப்பியப் பழைய உரைகளின் பழுது நீக்கிப் பண்பட்ட தமிழ்மரபைத் துலக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட கலைஞர் பக்குவப்பட்ட உரையாசிரியராகவே திகழ்கிறார். “காலத்தால் பாணினிக்கும் கவுடில்யருக்கும் முற்பட்ட தொல்காப்பியரின் இலக்கிய இலக்கண இன்பத்தில் நானும் மூழ்கித் திணைத்து உங்களையும் பூங்காப் புக

அழைத்தேன்., வந்தோரை வெறுங்கையுடன் அனுப்புவது தமிழர் பண்பாடன்று என்ற முறையில் நூறு மலர்களை அள்ளித் தந்திருக்கிறேன்., உங்கள் அழுதக் கைகளில்” என்று கூறுவதன் வாயிலாக அவர் (கலைஞர்) கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பியாகவும் சூடிக்கொடுத்த சடராகவும் தம்மை உருகாட்டிக் கொள்கிறார்⁵⁴ என்னும் அறிஞர் நன்னனின் கருத்தை இப்பகுதியில் வழிமொழிகிறேன்.

ஒரு முனைவர்ப் பட்ட ஆய்விற்கான பெருங்களத்தைச் சில பக்கக் கட்டுரைகளில் சுருக்கிவிட இயலாது. கலைஞர் இன்று இருந்திருப்பாரேயானால் தற்காலக் கவியரங்கங்கள் ஒரு வேடிக்கை விளையாட்டுத்திடலாக மாறியிருக்காது. தான் ஒரு முழுமையான கவிஞராக அங்கீகாரம் பெற இயலவில்லை என்னும் ஏக்கம் அவருடைய கவிதைகளில் எதிரொலிக்கக் காணலாம். மாபெரும் அரசியல் இயக்கங்கள் செய்திருக்க வேண்டிய மொழித்தொண்டை, தூண்டியிருக்க வேண்டிய மொழி, இன உணர்வைத் தன்னந்தனியனாய் நின்று பரப்பியவர். கற்பனையின் உச்சத்தில் நின்று இசைத்த அவருடைய பாடல்களில் யாப்பு அண்ணாவிடத்தில் தங்கிய அடக்கமாக அமர்ந்திருந்தது. கவிஞராகவே பிறந்து கவிதையெழுதியவர்களைஞர். தான் வாழுகிற சமுதாயத்தை ஒரு அங்குல உயரமாவது உயர்த்திக் காட்ட முயல்வதுதான் ஒரு நல்ல படைப்பாளனின் பணி என்பதற்கு அவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அவருடைய படைப்புகளை ஒருமுறை வாசித்தவர்க்கும் இந்த உண்மை புலப்படாமல் போகாது! வாழ்க கலைஞர்!

சான்றெண் விளக்கம்

1. பாரதிதாசன்	தமிழியக்கம்	ப. 29
2. இறையனார்	குறுந்தொகை	பாடல் எண். 2
3. புகழேந்தி	நளவெண்பா	பாடல் எண். 106

4.	பாரதிதாசன்	கவிதைத்தொகுப்பு எண்:1	ப. 64
5.	பாரதியார்	பாரதியார் கவிதைகள்	ப. 47
6.	இனியன் தஞ்சை	கவியரங்கக் கவிதை	
7.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 13
8.	பாலச்சந்திரன் சு.	இலக்கியத் திறனாய்வு	பக். 85-86
9.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 14
10.	மேலது	ப. 186	
11.	கந்தசாமி சோ.நா.	கலைஞரின் கவித்திறம்	ப. 19
12.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 85
13.	மேலது		ப. 10
14.	மேலது		ப. 165
15.	திருவள்ளுவர்	திருக்குறள்	கு.எண். 33
16.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 174
17.	பாரதிதாசன்	குடும்ப விளக்கு	ப. 32
18.	கலைஞர்	கவியரங்கில் கலைஞர்	ப. 6
19.	மேலது		ப. 223
20.	மேலது		ப. 254
21.	மேலது		ப. 84
22.	மேலது		ப. 92
23.	மேலது		ப. 112
24.	மேலது		ப. 258
25.	மேலது		ப. 86
26.	மேலது		ப. 146
27.	மேலது		ப. 146
28.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 8
29.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 47
30.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 9
31.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 48
32.	மேலது		
33.	மேலது		
34.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - நூன்மரபு	நூற்பா எண்: 18
35.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
36.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 54
37.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - கிளவியாக்கம்	நூற்பா எண்: 35

38.	மேலது	சேனாவரையர் உரை	
39.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 108
40.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - அகத்திணையியல்	நூற்பா எண்: 48
41.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
42.	மருதன் இளநாகனார்	கலித் தொகை	பாடல் எண்: 66
43.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 192
44.	தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம் - களவியல்	நூற்பா எண்: 135
45.	மேலது	நூற்பா எண்: 136	
46.	மேலது	நச்சினார்க்கினியர் உரை	
47.	கலைஞர்	தொல்காப்பியப் பூங்கா	ப. 295
48.	மேலது		ப. 29
49.	தொல்காப்பியர்	தொல். எழுத்து. நூன் மரபு	நூற்பா எண்: 8
50.	மேலது		நூற்பா எண்: 9
51.	தொல்காப்பியர்	தொல். சொல். வே.ம.இயல்	நூற்பா எண்: 11
52.	மேலது	வினையியல்	நூற்பா எண்: 1
53.	மேலது	களவியாக்கம்	நூற்பா எண்: 35
54.	தொல்காப்பியர்	தொல். பொருள். பொருளியல்	நூற்பா எண்: 29
55.	கருணாநிதி கலைஞர் மு. தொல்காப்பியப் பூங்கா		ப. 374
56.	மேலது		ப. 30

துணை நாற்படியல்

1. கருணாநிதி கலைஞர் மு. கவியரங்கில் கலைஞர் கலைஞர் நாலகம், சென்னை - 600 006 முதற்பதிப்பு - 1971
2. கருணாநிதி கலைஞர் மு. தொல்காப்பியப் பூங்கா தமிழ்க்கனி பதிப்பகம் சென்னை - 600 004, அய்ந்தாம் பதிப்பு - ஏப்ரல் 2003
3. தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியம் தெ.இ.செ.சி.நூ.ப.கழகம் சென்னை
4. கருணாநிதி கலைஞர் மு. கலைஞரின் கவிதைகள் தமிழ்க்கனி பதிப்பகம், சென்னை - 600 028 முதற்பதிப்பு - 1977

5.	சுப்பிரமணிய பாரதியார்	பாரதியார் கவிதைகள் பூம்புகார் பதிப்பகம் பிராட்வே, சென்னை – 600 108 ஆறாம் பதிப்பு - 2004
6.	பாரதிதாசன்	பாரதிதாசன் கவிதைகள் மணிவாசகர் பதிப்பகம் பாரிமுணை, சென்னை – 600 108 ஏழாம் பதிப்பு - 2010
7.	பாரதிதாசன்	குடும்ப விளக்கு பாரி நிலையம் பிராட்வே, சென்னை - 600 108 மூன்றாம் பதிப்பு - 1966
8.	பாரதிதாசன்	தமிழியக்கம் செந்தமிழ் நிலையம், இராமச்சந்திரபுரம், திருச்சி மாவட்டம் நான்காம் பதிப்பு - 1956
9.	புகழேந்தி	நளவெண்பா பாரி நிலையம் பிராட்வே, சென்னை - 600 108 மூன்றாம் பதிப்பு - 1966
10.	மணிவேல் (தொ.ஆ.)	ஆய்வுக்கோவை தமிழியற்புலம் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - 625021 முதற்பதிப்பு - 2011
11.	பாலசுப்பிரமணியம் சிற்பி	ஆய்வுக்கோவை 2004 இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், பிஷப் ஈபர் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி - 620 017 முதற்பதிப்பு - 2004
12.	பாலச்சந்திரன் டாக்டர்	இலக்கியத் திறனாய்வு அணியகம், சென்னை - 600 030 இரண்டாம் பதிப்பு - 1976
13.	கந்தசாமி சோ.ந.	கலைஞரின் கவிதைத் திறம் (ஆய்வுக்கட்டுரை)
14.	இனியன் தஞ்சை	கவியரங்கக் கவிதை (செவிமடுத்து)

15.	இளம்பூரணர்	தொல்காப்பியம் எழுத்துக்காரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை – 600017
16.	நச்சினார்க்கினியர்	தொல்காப்பியம் எழுத்துக்காரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை – 600017
17.	சேனாவரையர்	தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை – 600017
18.	இளம்பூரணர்	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை – 600017
19.	நச்சினார்க்கினியர்	தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் உரை, தமிழ்மண் பதிப்பகம், 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017

கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பு

கோவிந்தசாமி சுந்தராம்பாள் என்னும் கோ.சுந்தராம்பாள் புலவரில் பூத்து முனைவரில் கணிந்தவர். எனிய வேளாண் குடும்பத்தில் பிறந்து அரசுப் பள்ளிகளின் தாழ்வாரத்தில் தவழ்ந்து சுயமுயற்சியால் உயர்பட்டங்களைப் பெற்றவர். மாணவப் பருவத்தில் பல்வேறு போட்டிகளில் பரிசுகள் பல பெற்றவர். ‘யாப்பருங்கலக்காரிகையில் அடைச் சொற்களும் விதப்புக்கிளவிகளும்’ என்னுந் தலைப்பில் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்தைப் பெற்ற இவருடைய முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வு “தொல்காப்பியச் சொல்லத்திகார

உரைகள்- ஓர் ஒப்பியல் ஆய்வு (சேனாவரையம் – நச்சினார்க்கினியம்)” என்பதாகும். தஞ்சை நாட்டார்திருவருள்கல்லூரியின்நாற்றங்காலில் வளர்ந்த இவர் தஞ்சை பான் செக்கரல் மகளிர் கல்லூரியில் மூன்றாண்டுகள் (2019-2022) உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்திருக்கிறார். அய்ம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கியிருக்கும் இவர் கடந்த இருபது திங்கள்களாகப் பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தில் (நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்) உதவிப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து வருகிறார்.

தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர் போராட்டமும் கப்பலோட்டிய தமிழனும்

மு. சங்கையா

கட்டுரைச்சார்க்கம்

18, 19ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியின் காரணமாக ஏற்பட்ட மாறுதல்களைப் பேசும் இந்தக் கட்டுரை, இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பேசுகிறது. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி. அவர்களின் சதேசிக் கப்பல் பற்றியும் அவரின் தீயாகஸ்களைப் பற்றியும் இந்தக் கட்டுரை பேசுகிறது. தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் அவல் நிலையைக் கேள்விப்பட்டு மற்ற தலைவர்களோடு இணைந்து வ.உ.சி. அவர்கள் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தியதையும், கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தின் உந்து சக்தியாக இருந்ததையும் விவரிக்கிறது. 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் வந்த போராட்ட செய்திகளின் வழியாக இப்போராட்டத்தின் வீரியத்தை இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி. அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதையும் அதனால் விளைந்த மக்கள் எழுச்சியையும் இக்கட்டுரை சுட்டிக் காட்டி ஆங்கில அதிகாரிகளின் கோபத்தையும் இணைந்துப் பேசுகிறது. இந்தியாவில் நிகழ்ந்த முதல் தொழிற்சங்கப் போராட்டம் இது என்பதை எடுத்துக்காட்டுக்கூடிய இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

18 - 19 ஆம் நூற்றாண்டில், இங்கிலாந்தில் உருவான புதிய நவீனக் கண்டு பிடிப்புகள் இங்கிலாந்தை தொழிற்புரட்சிக்கான களமாக மாற்றியது. தொழிற்புரட்சியினால் ஏற்பட்ட புதிய உற்பத்தி முறைகள் பல்வேறுவகையான சமூக விளைவுகளுக்கும், அதிரடி மாற்றங்களுக்கும் விவைதை தூவி இங்கிலாந்தை நவீன முதலாளித்துவத்தை நோக்கி இழுத்துச் சென்றபோது ஒட்டு மொத்த சமூகமும் எதிரெதிரான இரு முகாம்களாகப் பிரிந்து ஒன்றையொன்று நேரடியாக எதிர்கொண்டன. அதன் அதிர்வுகள் காலனி நாடான இந்தியாவிலும் எதிரொலித்தது. மூலதனச் சுரண்டலுக்கு இந்தியாவின், நிலப்பரப்பு, இயற்கைச் சூழல், மலிவான கச்சாப்பொருள், பிளவுண்டு கிடந்த சமூக

அமைப்பு, ஆகியவை சாதகமாக இருந்ததால் நவீனத் தொழிற் சாலைகள் பல தோன்றின. இங்கிலாந்தின் தொழிற்புரட்சியால் வளர்ச்சி யடைந்திருந்த பெருவிகித உற்பத்தியால் உருவான மூலதனத்தை இந்தியாவில் தொழிற்றுறைகளில் இங்கிலாந்து நிறுவனங்களும், அவற்றால் பயன்னடைந்த இந்திய வணிகர்களும், வங்கியாளர்களும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தனர்.

சுரங்கங்கள், நவீன தொழிற்சாலைகள், பஞ்சாலைகள், சணல் ஆலைகள் இருப்புப்பாதைகள், ட்ராம்கள், அலுமினிய உற்பத்தி, பெட்ரோல், தோல் பதனிடும் ஆலை, என நாடெங்கும் சிறியதும் பெரியதுமான தொழிற்சாலைகள் பரவலாக உருவாகின.

அந்த அடிப்படையில் 1885ஆம் ஆண்டு பிராங்க் ஹார்வி என்ற வெள்ளைக்காரன், தமிழ்நாட்டில் பாபநாசத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றின் நீர் வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்தி மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து ஒரு பஞ்சாலையை உருவாக்கினான். தன்னீரால் இயங்கிய (Water Mill) அந்த ஆலை தான் அம்பாசமுத்திரம் ஹார்வி மில். திருநெல்வேலி மில்ஸ் கம்பெனி விமிடெட் நிறுவனம் என்ற பெயரில் இயங்கியது. 1888இல் இந்த நிறுவனத்தின் சார்பில் தூத்துக்குடி நகரில் கடற்கரை சாலையில் நீராவி சக்தியினால் இயங்கக்கூடிய கோரல் காட்டன் மில் என்ற பெயரில் மற்றொரு ஆலை தொடங்கப்பட்டது.

எல்லா நவீன ஆலைகளிலும், அன்றைய காலகட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் கொத்தடிமைகளை விட மோசமாகவே நடத்தப்பட்டனர். கோரல் மில்லும் அதற்கு விதி விலக்கல்ல. அந்த ஆலையில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்கள் சந்தித்த அவலங்கள் ஏராளம். ஆலையின் தளம் தாரால் ஆனது.

தார் விரிக்கப்பட்ட அந்தத் தளத்தில் காலை 6 மணியிலிருந்து மாலை 6 மணி வரை கால்நரம்புகள் சண்டி இழுக்க நின்று கொண்டே வேலை செய்ய வேண்டும். கோடையில் வெப்பக் காற்று உடலெங்கும் பரவி நெருப்பு குளியலில் மிதப்பது போல் கொடுமை நிறைந்ததாக இருக்கும். ஒய்வு நேரம் கிடையாது.

வாரவிடுமுறை கிடையாது. ஊதியமோ மிகவும் குறைவு. தொழிலாளர்கள் சக்கையாகப் பிழியப்பட்டனர். தொழிலாளர்கள் செய்யும் சிறு தவறுகளுக்குக் கூட பிரம்படி உண்டு. எவரும் எதுவும் கேட்க முடியாது. கேள்வி கேட்க தொழிற்சங்கம் கிடையாது. தொழிலாளர்களுக்கும் சங்கமாக இணைவது என்பது பற்றிய புரிதலும் போதுமானதாக இல்லை.

அதே காலத்தில் 1900இல் ஒட்டப்பிடாரத்திலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு வந்த வழக்கறிஞரும், சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவருமான வ. உ. சி., வெள்ளையருக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் விடுதலை முழக்கங்களையும் எழுப்பி, வங்கம், பஞ்சாப் போல தமிழ்நாட்டில் நெல்லைச் சீமையில் சுதேசி இயக்கத்துக்கு வலுமிக்க தளம் அமைத்தார். மேட்டுக் குடியினர் மட்டுமே களமாடிய சுதேசி இயக்கத்தை மக்கள் இயக்கமாக மாற்றினார். நெல்லை, தூத்துக்குடி முழுவதும் விடுதலை நெருப்பைப் பற்ற வைத்தார். அத்துடன் நின்று விடாமல் வெள்ளையனை விரட்ட வேண்டுமென்றால் அவனை எதிர்த்துப் போட்டி வர்த்தகம் நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு புதிய போராட்ட முறையை வகுத்த வ. உ. சி. கடல் வழியில் ஆதிக்கம் செலுத்திய வெள்ளையனுக்கு எதிராக இந்தியப் பெரு நாடே வியந்து பார்க்குமளவுக்கு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியைத் தொடங்கினார்.

“வெள்ளையனை விரட்டுவது என்றால் நம்மவர்க்குக் கடல் ஆதிக்கம் வேண்டும். எனவே, தமிழர்கள் மீண்டும் கடல் மேல் செல்ல வேண்டும். சுதேசிக் கப்பல் என்பது வியாபாரமில்லை. அது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் வீரியமிக்க வடிவம் என்ற புரிதல் வ. உ. சி.க்கு இருந்தது. எனவே 1906 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16 ஆம் நாள் சுதேசி ஸ்ஹம் நேவிகேசன் விமிடெட்கம்பெனி என பதிவு செய்யப்பட்டு ஊர் ஊராகச் சென்று திரட்டிய 10 லட்ச ரூபாய் மூலதன நிதியில் (பங்கு ஒன்று ரூ. 25 வீதம் 40 ஆயிரம் பங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.) வாங்கப்பட்ட காலியோ, லாவோ சுதேசி, கப்பல்கள் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் 1907 ஏப்ரல்-மே மாதத்தில் மிதக்கத் தொடங்கின.” 42 முதல் வகுப்பு, 24 இரண்டாம் வகுப்பு, 1300 சாதாரண வகுப்பு எனப் பயணிகள்

பயணிக்கவும், 4000 மூட்டை சரக்குகள் “ஏற்றும் கொள்ளவு கொண்டதாகவும் இருந்தது. தாத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையில் ஒடியது.”¹

சுதேசி கப்பல் கம்பெனியின் வணிகம் ஒங்கியது கண்டு கலங்கிய பிரிட்டிஷ் இந்தியன் ஸ்மீம் நேவிகேஷன் கப்பல் கம்பெனி தாத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையில்” அய்ந்து ரூபாயாக இருந்த மூன்றாம் கட்டணத்தை 75 பைசாவாகக் குறைத்தது. பி.இ.எஸ்.என். கப்பல்களில் ஏற்றப்படும் சரக்குகளுக்கும் பயணிகளுக்கும் ரயிலிலும் கட்டணச் சலுகை என்று அறிவித்தது. இருப்பினும் மக்கள் சுதேசிக் கப்பல்களை ஆதரித்தனர். இதனால் “பிரிட்டிஷ் கம்பெனிக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ.40,000 வரை நட்டம் ஏற்பட்டது.”²

சுதேசிக் கப்பல் என்பது ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான ஒரு போர்க் கருவியாக வ.உ.சி. பயண்படுத்துவதை நம்மவர்களை விட காலனிய ஆட்சியாளர்கள் புரிந்து கொண்டு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை அழித்து நிர்முலமாக்க தொடர்ந்து பல சதிகளில் இறங்கினர். இதனால் சுதேசிக் கம்பெனிக்கும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் கம்பெனிக்கும் இடையே பெரும் போட்டியும் அதன் விளைவால் உரசல்களும், மோதல்களும் எழுந்தன. சுதேசிக்கப்பல் முதலீட்டாளர்களும் அவர்கள் வலையில் வீழிந்தனர். லாபம் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களை அனுசரித்து தங்கள் மூலதனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்றனர். வ.உ.சி.யின் சுதேசி இயக்கக் கனவுக்கு தங்கள் லாபத்தை உரமாக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே, சுதேசிக் கப்பலின் உடலும் உயிருமாக இருந்த வ.உ.சி.யை அரசியலிலிருந்து அல்லது கப்பல் கம்பெனி பொறுப்பிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கும்படி அழுத்தம் கொடுத்தனர். முதலீட்டாளர்கள்

கொடுத்த நெருக்கடியும் அழுத்தமும், நண்பர்களின் அறிவுரையும் வ.உ.சி.யை சுதேசி கப்பல் நிறுவனத்தின் துணை செயலர் பதவியிலிருந்து விலக வைத்தது. பின்னர் அவர் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் ஒரு ஏஜன்ட் போலவே செயல்பட்டதாக ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி தனது ‘திருநெல்வேலி எழுச்சியும், வ.உ.சி.யும்’ 1908 நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

தொழிலாளர்களும் - மக்கள் திரஞ்சும்

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியிலிருந்து விலகிய வ.உ.சி தொடர்ந்து அரசியலில் முழுவீச்சில் ஈடுபட்டபொழுது. கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் அவல நிலையைக் கேள்விப்பட்டு தனது கவனத்தை அதன் மீது திருப்பினார். “தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டின் குழந்தைகள். அவர்களுடைய நலன்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது என்னுடைய கடமையாகும்” என்று அவர்களின் இன்னல் களைய களத்தைத் தயார் செய்தார். அவரது அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் சுப்ரமணிய சிவாவும், பத்மநாப அய்யங்கார் என்பவரும் உறுதுணையாக இருந்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக ஒரு மும்முனைப் போராட்டத்தை அவர்கள் வடிவமைத்தனர். கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக பல பொதுக் கூட்டங்களை அவர்கள் நடத்தினார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சரண்டலையும் ஒடுக்கு முறைகளையும் ஒன்றுபட்ட மக்கள் போராட்டத்தின் மூலமே முறியடிக்க முடியும் என்பதை வ.உ.சி.உணர்ந்திருந்தார். வ.உ.சி. யுடன் சுப்ரமணிய சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார், சோமசுந்தர பாரதி, சூசைபர்ணாந்து ஆகியோர் களப்போராளிகளாகப் பங்கேற்றனர்.

இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் ஒரு மாபெரும் சக்தியாக முதலில் கண்ட வ.உ.சி. இந்தியத் தொழிலாளிகள் 15 நாட்களுக்கு

வேலைநிறுத்தம் செய்தால் இங்கிலாந்திலுள்ள மாண்செஸ்டர் ஆலைகள் மூடப்படும் என்று குறிப்பிட்டார். அவரது கருத்து தொழிலாளர்களின் மாபெரும் சக்தியை கூதேசி இயக்கத்தினருக்கு உணர்த்தியது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரசியலோடு தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளையும் முதன்முதலாக இணைத்தவராக வ.உ.சி காணப்பட்டார். வெள்ளையராட்சியை ஒழித்து சுயராஜ்யத்தை அமைக்க வேலைநிறுத்தத்தை ஒரு கருவியாகக் கண்டார் வ.உ.சி.

”முதலாளிகளை முடமாக்குவதற்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, இயந்திரங்களுக்கு ஊறு விளைவிப்பது; இன்னொன்று, வேலை நிறுத்தம் செய்வது. இரண்டாவது வழியே சிறந்தது என்று சுப்பிரமணிய சிவா கூற, வ.உ.சி யோ இரண்டு வழிகளையும் கையாளுமாறு தொழிலாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்.” ஆயிரக் கணக்கான பொது மக்களும், தொழிலாளர்களும் அவர்களது உரையால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்களது உரை வீச்சு வெள்ளை ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வை மக்கள் மனதில் விடைத்தது. மக்களை அரசியல்படுத்தியது.

ஏற்கனவே சுதேசி இயக்கத்துக்காக வ.உ.சி யும், சுப்ரமணிய சிவாவும் மூட்டிய நெருப்பு தமிழ்நாட்டில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத அளவுக்கு அலை அலையாக தூத்துக்குடி, திருநெல்வேலி சீமையெங்கும் சுழன்று சுழன்று அடித்துக் கொண்டிருந்த நிலையில் கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்த தயாரிப்புக்கான பொதுக் கூட்டங்கள் மேலும் அனல் காற்றை உருவாக்கியது. அரசியல் தலைவர்களால் நடத்தப்பட்ட தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் என்பது தமிழக வரலாற்றில் மட்டுமல்ல, இந்திய வரலாற்றிலும் முதல் முறையாகும்.

1908 பிப்ரவரி 28 அன்று சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களான வ.உ.சி., சுப்ரமணிய சிவா ஆகியோரின் தலைமையில் ஊதிய உயர்வு, வார விடுமுறை, ஓய்வு நேரம் உள்ளிட்ட கோரிக்கைகளை முன் வைத்து கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் தொடங்கியது. ஆலை மூடப்பட்டது. வேலைநிறுத்தம் எப்போது முடியும் என்று தெரியாத நிலையில் வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிப்பதில் வெறியாக இருந்த ஆங்கிலேய அரசு தொழிலாளர்கள் நீண்டநாள் பட்டினியில் கிடந்தால் பணிந்து விடுவார்கள் என்று கணக்கிட்டது. ஆனால் அவர்களது எண்ணத்தில் மண்ணைப் போடுவது போல தொழிலாளர்களின், பட்டினியைப் போக்க நிதி திரட்டிய மனித நேயரான வ.உ.சி. தொழிலாளியையும் தொழிலாளியின் குடும்பத்தையும் பட்டினியில் வீழாமல் பார்த்துக் கொண்டார். இன்றைய தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அவசியம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மிக முக்கியமான பாடமாக அது இருந்தது.

வேலை நிறுத்தத்தின் முதல் நாள் 200 தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டதாக காவல்துறையின் ரகசிய அறிக்கை குறிப்பிட, 500 பேர் வேலையை நிறுத்தி விட்டார்கள் இன்னும் அநேகர் சேருவர் என்று ‘சுதேசமித்திரன்’ ஏடு செய்தி வெளியிட்டது³. வேலை நிறுத்தம் தொடங்கியவுடன் முதலாளிக்கு ஆதரவாக ஆங்கில அரசின் மாவட்ட நிருவாகம் எந்த எல்லைக்கும் சென்று முறியடிக்கத் தயாராக இருந்தது. ஆட்சித் தலைவராக இருந்த விஞ்சு வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்தும்படி எச்சரித்தான். ஆனால், வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்தது. வ.உ.சி யும், சிவாவும் வேலைநிறுத்தத்திற்கு ஆதரவாக பொதுக் கூட்டங்களில் பேசக் கூடாது என்று பிரேக்கன் எனும் சப்-கலெக்டர் தடை போட்டான். ஆனாலும் தடைகளை

உடைத்தெறிவதைப் போல பிப்ரவரி 28 அன்று பத்மநாப அய்யங்காரும், வ.உ.சி யும் தருமசங்கச் சாலை அரங்கில் 1000 க்கும் மேற்பட்டோர் கூடியிருக்க, போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக வீரியமிக்க உரையாற்றி தூத்துக்குடி மக்களுக்கு அரசியல் உணர்வுட்டினர். போராட்டம் விரிவடைந்தது.

தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை ஒடுக்குவதற்காக திருநெல்வேலியிலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு போலீஸ் படை வந்தது. அப்போது தூத்துக்குடியில் ஜாயின்ட் மாஜிஸ்திரேட்டாக, அதாவது இனை ஆட்சியராக இருந்த ஆஷ் துரைவாஞ்சிநாதனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவன்.) வ.உ.சி யை வரவழைத்து மிரட்டினான். “நான் ஒரு போராளி. உன் படைக்கும், அச்சறுத்தலுக்கும் அஞ்சப்போவதில்லை” என்று கூறிவிட்டு அன்று மாலை நடந்த கூட்டத்தில், “மனிதன் இறக்கவே பிறக்கிறான். எனவே இறப்பதற்கு நான் அஞ்ச வேண்டியதில்லை” என்று முழங்கினார்.

தொழிலாளர்கள் நாள்தோறும் பல பகுதிகளில் பேரணிகளை நடத்தினார்கள். தங்கள் பொருளாதார கோரிக்கை முழக்கங்களோடு, ‘வந்தே மாதரம்’ என்ற சுதேசி அரசியல் முழக்கமும் எழுப்பியபடி தூத்துக்குடியில் நகர வீதிகளில் வலம் வந்தனர். கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டம் வெறும் தொழிற்சங்கப் போராட்டமாக இல்லாமல் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டமாக அரசியல் வடிவம் பெற்றது. வ.உ.சி., சிவா ஆகியோரின் சொற்பொழிவுகளால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்கள் இந்திய வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாக தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தில் தங்களையும் இனைத்துக் கொண்டு புதிய வரலாற்றினை எழுதினர். அவர்கள் நெஞ்சில் ஏற்றி வைத்த நெருப்போடு

வெள்ளையர்களுக்கு எதிராக கலவரத்தை நடத்தக் காத்திருந்தனர் என்பதை அடுத்துத்த நிகழ்வுகள் உறுதிப்படுத்தின. தூத்துக்குடி நகர வியாபாரிகள் கடைக்காரர்கள், காய் கறி விற்போர், போன்றோர் வெள்ளையர்களுக்கு பொருட்கள் விற்க மறுத்ததைப் போலவே, துப்புரவுத் தொழிலாளர்களும் சலவைத் தொழிலாளர்களும், சவரத் தொழிலாளிகளும் அய்ரோப்பியர்களுக்குப் பணி செய்யவும் அவர்களது வீடுகளில் வேலை செய்யவும் மறுத்து விட்டனர். வெள்ளைக்காரர்களின் நிலைமை மிகவும் பறிதாப நிலைக்குச் சென்றது. உணவுக்குக்கூட வழியின்றித்தவித்த நிலையில் உணவும் உணவுப் பொருட்களும் இலங்கையிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

அமைப்பு ரீதியாகத் திரண்ட தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக உதிரிப் பாட்டாளிகளும், மக்களும் ஒன்று திரண்ட அந்தக் காட்சி கண்டு ஆங்கிலயேர்கள் அஞ்சினர். தூத்துக்குடியில் வாழ்ந்த ஆங்கிலேயர்கள் இரவு நேரத்தில் தங்கள் வீடுகளில் தங்குவதற்கு அஞ்சி வீட்டை விட்டு வெளியேறி பிரிட்டிஷ் இந்தியன் ஹம் நேவிகேஷன் கம்பெனி அலுவலகத்தில் இரவைக் கழித்தனர். (நெல்லை மாவட்டத்திலிருந்து மொத்த அய்ரோப்பியர்களில் ஆண்கள் - 230, பெண்கள் - 167என மொத்தமே 397.) தெருக்களில் வெள்ளையர்களைக் கண்டால் மக்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு வந்தே மாதரம் கூறும்படி கட்டாயப் படுத்தினர். தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டமாக மாற்றியமைத்த வ.உ.சி.யின் வியூகத்தால் தூத்துக்குடி நகரம் ஒரு கொதி நிலைக்குச் சென்றது. வெள்ளையர்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது.

வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த நிலையில் 05-03-1908 அன்று “ஹிந்து” ஏட்டில் வந்த செய்தி.

“வெள்ளையர் ஆதரவாளரான ரெங்கசாமி அய்யங்கார் என்பவர் சவரம் செய்து கொள்வதற்காக ஒரு நாவிதர் முன் அமர்ந்தார். அந் நாவிதர் சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர் ஆவார்தாத்துக்குடியில் மக்கள் போராட்டத்தை அடக்க வெளியூரிலிருந்து போலீஸைத் தருவிக்க வேண்டும் என்ற மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் கருத்தை அவர் ஆதரித்தது உண்மை தானா என்று நாவிதர் வினவினார். உடனே ரெங்கசாமி ஐயங்கார் இது உன் வேலை அல்ல என்று பதிலளித்தார். உடனே நாவிதரும் உமக்குச் சவரம் செய்வது என்னுடைய வேலை இல்லை என்று கூறி சென்றுவிட்டார். பின்னர் ரெங்கசாமி அய்யங்கார் மற்ற நாவிதர்களிடம் செல்ல அவர்களும் சவரம் செய்ய மறுத்து விட்டனர். குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்களும் அவருக்கு வண்டி ஓட்ட மறுத்து விட்டனர். உணவு விற்க மறுத்து விட்டனர்.

அதே “ஹிந்து”வில் மறுநாள் வந்த மற்றொரு செய்தி

ரெங்கசாமி அய்யங்காரின் சலவைத் தொழிலாளி அவருக்குச் சலவை செய்யமறுத்து விட்டதுடன், ஏற்கனவே எடுத்துச் சென்ற துணிகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கவும் மறுத்து விட்டார்.⁴

பிப்ரவரி 27 முதல் தொடங்கிய போராட்டம் அடுத்துத்த நாட்களில் தீவிரமானது. மேலும் தீவிரமாகி நிலைமை மோசமாகி வருவதைக் கண்டு அஞ்சிய தூத்துக்குடி கோரல் மில் நிருவாகம், பணிந்து தொழிலாளர்களை பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்தது. 1908 மார்ச் 6 ஆம் தேதியன்று 50 தொழிலாளர்களுடன் பேச்சு வார்த்தைக்குச் சென்ற வ. உ. சி நிருவாகத்துடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையில் 50 விழுக்காடு

ஊதிய உயர்வு, வார விடுமுறை, வேலைநேரக் குறைப்பு போன்ற பல கோரிக்கைகளை நிருவாகம் ஏற்றுக் கொண்டதால் ஒன்பது நாள் வேலை நிறுத்தம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டு மார்ச் 7 ஆம் தேதி தொழிலாளர்கள் பணிக்குத் திரும்பினர்.

அன்று மாலை நடந்த கடற்கரைக் கூட்டத்தில், “நாம் வெள்ளையர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெற்றுள்ளோம். எனக்கும் உங்களுக்கும் இந்நாள் பெருமைக்குரிய நாளாகும்” என்று வ. உ. சி. பேசினார்.⁵

கோரிக்கைகள் பலவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் தொழிற் சங்கம் என்ற ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அமைப்பு இல்லாத நிலையில் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்காக பொதுமக்களும், உதிரிப் பாட்டாளிகளும், இரண்டறக் கலந்து களம் கண்டது வரலாற்றுச் சாதனையாகும்.

வ. உ. சி. கைது. மக்கள் எழுச்சி

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வெற்றியை வெள்ளையனுக்கு எதிரான வெற்றியாக வ. உ. சி கொண்டாட அந்த வெற்றி ஆங்கிலேய முதலாளிகளுக்கும், அரசுக்கும் நெஞ்சில் நெருப்பைக் கொட்டியது போல் இருந்தது. இந்த நிலை தொடர்ந்தால் அது ஆட்சிக்கு ஆபத்தாக முடியும் என்று பயந்தனர். பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனியின் தூத்துக்குடி முகவர்களாக andrew & frank harvey சகோதரர்கள் தான் கோரல் ஆலையின் முகவர்களாகவும் (managing agents) இருந்ததால், தொழிலாளர்கள் அடைந்த வெற்றியை அவர்களால் எளிதில் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆட்சியாளர்களும் தங்களுக்கு விடப்பட்ட சவாலாகக் கருதினர். எனவே, வ. உ. சி. யையும் சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களையும் அடக்கி ஒடுக்குவதற்கான சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த வேளையில் புகழ்பெற்ற சுதேசி இயக்கத் தலைவர் பிபின் சந்திரபால் வங்கப் பிரிவினைக்கு எதிராக

போராடி ஆறுமாதம் சிறைத் தண்டனை பெற்று விடுதலையான 1908 மார்ச் 9ஆம் நாளை சென்னையைப் போல தூத்துக்குடி யிலும், நெல்லையிலும் மாபெரும் விழாவாகக் கொண்டாட வ.உ.சியும் தலைவர்களும் முடிவு செய்தனர்.

மாவட்ட ஆட்சியராக இருந்த விஞ்சு இந்த சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பயன்படுத்தி வ.உ.சியையும் அவரது இயக்கத்தினரையும் நசக்குவதற்குத் தயாரானான் பொதுக் கூட்டம் நடத்த தடையும், வ.உ.சி க்கு வாய்ப்பூட்டும் போட்டான்.

1908 மார்ச் ஆம் தேதி தலைமைச் செயலர் அட்கின்சனுக்கு எழுதிய நேர்முக மடலில்,

“தூத்துக்குடி நிலை கடும் நெருக்கடியை எட்டி விட்டதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எனவே, நடவடிக்கை எடுப்பது கட்டாயமாகிவிட்டது இன்று காலை நெல்லைக்கு வந்த ஆஸ் உடன் இப்போது அங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறேன். சுதேசிகளின் கை வலுத்து விட்டது திங்கட்கிழமை அவர்கள் நடத்தத் திட்டமிட்டுள்ள மாபெரும் பிரம்மாண்டமான கூட்டத்தை நிறுத்தியே ஆக வேண்டும் என்று எழுதினார். 144 வதுபிரிவின்கீழ்தாத்துக்குடியில் நடக்க இருந்த வெற்றி விழா கூட்டத்துக்குத் தடை போட்டாலும், தூத்துக்குடியில் திட்டமிட்டபடி 144 தடையை மீறிக்கூடியிருந்த நான்காயிரம் மக்களிடம் வ.உ.சியும் சிவாவும் எழுச்சிமிகு உரையாற்றினார்கள். சிவா தனது உரையில், “ஆட்சியரைச் சந்திக்க செல்கின்ற நாங்கள் திரும்புவோமோ மாட்டோமோ தெரியாது” என்று உணர்ச்சி பொங்கப் பேசியபோது மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினார்கள் என்று காவல் துறை பதிவு செய்துள்ளதாக ஆய்வாளர் ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி குறிப்பிடுகிறார்.

கோரல்	மில்	தொழிலாளர்களின்
வெற்றியாலும், வெற்றி		விழா
கொண்டாட்டத்தாலும்		கோபத்தின்

உச்சிக்குச் சென்ற ஆட்சியர் விஞ்சு, 9ஆம் தேதி திருநெல்வேலியில் தன்னைச் சந்திக்குமாறு வ.உ.சி., சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார் ஆகியோருக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. சுதேசி இயக்கத்தலைவர் விபின் சந்திரபால் விடுதலையானதற்கு வெற்றி விழாவை நெல்லையிலும் கொண்டாடுவதற்குத் தயாரான வ.உ.சி, சுப்ரமணியசிவா, ரெங்காமி அய்யங்கார் ஆகிய மூவரும் ஆட்சியரை நேரில் சந்திக்கச் சென்றனர். மூவரையும் மாலை வரை காக்க வைத்து விசாரணையைத் தொடங்கினான் விஞ்சு. அவனது ஆணவைப் போக்கையும், அதிகாரத் திமிரையும் கண்ட தலைவர்கள் இனிமேலும் இவனிடம் நீதி கிடைக்காது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு இவ்வழக்கை வேறு நீதிமன்றத்துக்கு மாற்ற விரும்புவதாகவும் அது வரை இவ்வழக்கைத் தள்ளிவைக்குமாறு கேட்டனர். விஞ்சு மறுத்து விட்டான்.

எந்தேரமும் கைதாகலாம் என்ற நிலையில், 10ஆம் தேதி நெல்லையில் நடந்த மாபெரும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு. பொதுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றி விட்டு. மறு நாள் தூத்துக்குடியில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொண்டனர். எது நடக்கக் கூடாது என்று விஞ்சதடை மேல்தடை போட்டுதடுக்க முயன்றானோ அதையும் மீறி ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கலந்து கொள்ள வெற்றி விழா கூட்டம் மிகச் சிறப்பாக நடந்ததால் மூவரையும் மார்ச் 12ஆம் நாள் நெல்லையில் கைது செய்து பாளையம்கோட்டைச் சிறையில் அடைத்தான் (வ.உ.சி.சிவா இருவர் மீதும் அரசு நிந்தனை வழக்கு தொடரப்பட்டு 1908 ஜூன் 7இல் வ.உ.சிக்கு இரட்டை ஆயுள் மற்றும் நாடு கடத்தல் தண்டனை விதித்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. மேல் முறையீட்டில் தண்டனை குறைக்கப்பட்டு, வ.உ.சியை கோவை, கண்ணனூர் சிறையிலும், சிவாவை சேலம் சிறையிலும் அடைத்தனர். இது தனி வரலாறு. - ஆர்).

வ.உ.சியும் சிவாவும் கைதான செய்தி அறிந்தவுடன், நெல்லையும் தூத்துக்குடியும் கொதித்து எழுத் தொடங்கின. மக்கள் திரள் பொங்கி எழுந்து அரசு சார்ந்த அலுவலகங்கள் நிறைந்து இருந்த நெல்லைச் சந்திப்பிலிருந்து நெல்லை டவுன் நோக்கி வ.உ.சியின் பெயரை முழங்கியபடி முன்னேறியது. கடைகள் மூடப்பட்டன. சரமாரியாக கற்கள் வீசப்பட்டன. 3000க்கும் மேற்பட்டோர் நெல்லை இந்து கல்லூரி, சி.எம்.எஸ். கல்லூரிக்குள்ளும் நுழைய. மாணவர்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். கல்லூரிப் பொருள்கள் சூறையாடப்பட்டன. சாளரங்கள் அடித்து உடைக்கப்பட்டன. இந்துக் கல்லூரியின் முதல்வர் ஹெர்பர்ட் சாம்பியன் பாரி கம்பெனியின் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். நகர்மன்றக் கட்டடச் சுவரை இடித்தனர். ஆவணங்கள் ஏரிக்கப்பட்டன. அஞ்சல் அலுவலகம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. காவல் நிலையத்துக்குள் புகுந்து. துப்பாக்கி குண்டுகள் அழிக்கப்பட்டன. தந்திக் கம்பிகள் அறுத்தெறியப்பட்டன. தெரு விளக்குகள் உடைக்கப்பட்டன. காவல் நிலையத்துக்கு எதிரில் இருந்த மருத்துவ நிலையத்தையும் கொஞ்சத் தீயன்றனர். நீதி மன்றத்துக்குள் நுழைந்து நூல்களையும் கோப்புகளையும் தீயிட்டுக் கொஞ்சத்தியது. நகராட்சிக்குச் சொந்தமான மண்ணெண்ணெய் கிணறுக்குத் தீ வைத்தனர். அது கொழுந்து விட்டு மூன்று நாள் ஏறிந்தது. வழியெங்கும் வந்தே மாதரம் முழக்கம் ஒலித்தது. மக்கள் திரளின் மாபெரும் சீற்றம் மூன்று நாள் நெல்லையைக் கலவர பூமியாக மாற்றியது. நெல்லையில் விஞ்ச் தூத்துக்குடியில் ஆஷ் இருவரும் போராடும் மக்களை ஒடுக்கத் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த ஆணை இடதோட்டாக்கள் உயிர் பெற்றன. நெல்லை மக்கள் மீது கருணையற்ற முறையில் பாய்ந்த துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் நான்கு பேரின் உயிர்களைப் பறித்தது.

”மாண்டவர்களில் ஒருவர் ஆதிராவிடர், ஒருவர் பூசாரி, ஒருவர் ரொட்டிக்கடைத் தொழிலாளி, ஒருவர் இஸ்லாமியர்,” என்று இனம் பிரித்துக் காட்டப்பட்டாலும் அவர்களின் இரத்தம் ஒன்றாகக் கலந்து விடுதலை வேள்விக்கு நெய்யாக அமைந்தது. (இறந்தவர்கள் பற்றிய வெவ்வேறு தகவல்கள் வருகின்றன. உறுதியான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட தகவல் இல்லை.ஆ.ர்.)

தூத்துக்குடியிலும் போராட்டங்கள் எழுந்தன. கொதிநிலையில் இருந்த சமூக, அரசியல் சூழல் நிலையும் அவர்களை மட்டுமல்ல; பெஸ்ட் அண்டு கம்பெனியின் தொழிலாளர்கள், நகர்மன்ற துப்புரவுப் பணியாளர்கள், கசாப்புக் கடைக்காரர்கள், குதிரை வண்டிக்காரர் என உதிரிப் பாட்டாளிகளும் ஒன்றுபட்டு போராட்டக் களத்தில் நின்றார்கள். ஆனால், தூத்துக்குடியில் சிவகாசியிலிருந்து சிறப்புக் காவல் படை பெருமளவு குவிக்கப்பட்டிருந்ததால் நெல்லையைப் போல் கலவரங்கள், போராட்டங்கள் எழவில்லை. மக்கள் திரள் போராட்டங்களை சிறப்புக் காவல் படை கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தது.

இந்த நிலையில் பிப்ரவரி 27 முதல் மார்ச் 6 வரை தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர்கள் ஒரு மாபெரும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு போராட்டத்தின் வெற்றிக் களிப்பில் மார்ச் 7 ஆம் தேதி மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பியபோது தூத்துக்குடியில் எழுச்சி பற்றிக் கொண்டது. தங்களுக்காகப் போராடி, ஊதிய உயர்வு உள்ளிட்ட பல பலன்களைப் பெற்றுத் தந்த தலைவர்கள், வ.உ.சி.சிவா, ரெங்கசாமி அய்யங்கார் ஆகிய மூவரும். கைதாகிய செய்தி கண்டு கொதித்தெழுந்த கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள். எந்த வித பொருளாதாரக் கோரிக்கையுமின்றி தலைவர்களின் விடுதலைக்காக மார்ச் 13 இல் மீண்டும் போராட்டக்களத்தில் குதித்தனர்.

கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் மார்ச் 13 முதல் 19ஆம் தேதி வரை தங்களால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்ட தலைவர்கள் கைதைக் கண்டித்து வேலை நிறுத்தம் செய்து இந்திய அரசியல் இயக்கத்தில் தனி முத்திரை பதித்த பெருமையோடு 1908 மார்ச் 19 அன்று மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பிய போது, அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. வ.உ.சியையும், பிற சுதேசித் தலைவர்களையும் கைது செய்து சிறையில் அடைத்து விட்ட களிப்பில் மிதந்த மில் நிருவாகம் தொழிலாளர்களைப் பழிவாங்கும் நோக்கில் தொழிலாளர்கள் ஒன்பது நாட்கள் வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் நடத்திப் பெற்ற 50 விழுக்காடு ஊதிய உயர்வு ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்தது. புதிய சம்பளத்துக்குப் பதிலாக பழைய ஊதியத்தையே தரமுடியும் என்று நிருவாகம் கூறிவிட்டது. எதுவும் செய்ய முடியாத கையறு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கிய வ.உ.சியும், சுப்ரமணிய சிவாவும் கைதான்தால் தொழிலாளர்களை வழி நடத்த சரியான தலைமை இன்மையால் கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனது. வ.உ.சியின் தலைமையில் 9 நாட்கள் நடந்த ஊதிய உயர்வுக்கான மிகப்பெரிய போராட்டத்தின் வெற்றியையும் அதனால் கிடைத்த பலன்களையும் தொழிலாளர்கள் சுவைப்பதற்கு முன்பே வெள்ளை நிருவாகம் அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டது.

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் பின்னடைவுக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன என்றாலும், ஒரு முறையான தொழிற்சங்கமும், சரியான தலைமையும், ஜனநாயக அமைப்பும், வழிகாட்டும் நெறிமுறைகளும் இல்லாதது முதன்மையான காரணமாகும். தொழிலாளர்களிடமிருந்து தலைவர்கள் உருவாகவில்லை. மும்பை,

கல்கத்தா போல தமிழ்நாட்டில் தொழிற்சங்க இயக்கம் முறையாகக் கட்டமைக்கப்படாத அந்த நிலையில் வ.உ.சியும், பிற சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களும் கோரல் மில் தொழிலாளர்களுக்கு மீண்பு பிடித்துக் கொடுத்தனர். ஆனால், மீன் பிடிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பதற்குள் காலம் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது என்றே என்னத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் இந்தியத் தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றில் ஒரு அரசியல் தலைவரின் கைதைக் கண்டித்து. தொழிலாளி வர்க்கமும், தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்காக, அரசியல் தலைவர்களும் உதிரிப் பாட்டாளிகளும் மக்கள் திரள் அமைப்பும், போராடியது இந்தியத் தொழிலாளர் மற்றும் அரசியல் வரலாற்றில் புதுமையானதாகவும் புரட்சிகரமானதாகவும் இருந்தது.

போராட்டம் பற்றிய செய்திகள் “ஹிந்து”, “சுதேசமித்திரன்”, “இந்தியன் பாட்ரியாட்” மதராஸ் மெயில், லண்டனிலிருந்து காங்கிரஸ் மிதவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட “இந்தியா” போன்ற இதழ்கள் வெளியிட்டன. சில இதழ்கள் விரிவான தலையங்கம் ஏழுதின. அரவிந்தரின், “வந்தே மாதரம்” இதழில் ‘வெல்டன் மிஸ்டர் பிள்ளை’ என்ற புகழ்மிக்க ஏழு சிறப்புத் தலையங்கங்களை. அரவிந்தர் எழுதி வெளியிட்டார். திலகர் தனது ‘கேசரி’, ‘மராட்டா’ ஆகிய பத்திரிகைகளில் சிறப்புச் செய்திகளை வெளியிட்டார். ஆங்கில இதழான ‘வெட்னெஸ்டே ரிவ்யூ’ ‘விபரல்’, ‘லண்டன் டைமஸ்’, தெலுங்கின் ‘தேசாபிமானி’ கன்னட மொழியின் ‘நாடேகன்னடி’, மலையாள மனோரமா, கேரளா ‘பத்திரிகா’ ஆகியவைகளும் கருத்துரைத்தன. ரஷ்யநாட்டு ஜார்மனினின் இந்திய தூதராகப் பம்பாயில் பணியாற்றிய செர்கின் chirkin என்பவர் இந்தியாவில் திட்டமிட்டு திறம்பட நடத்தப்படும் வேலை

நிறுத்தம் என்று அறிக்கை அனுப்பியதோடு மட்டுமில்லாமல் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கும் உணவு அளிக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார் “.”

இவ்வாறு அன்றைய காலகட்டத்தில் வெளிவந்த இதழ்கள் தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தையும் அதற்குத் தலைமை தாங்கி வழி நடத்திய வ.உ.சி. உள்ளிட்ட தலைவர்கள் பற்றியும் வெளி வந்த விரிவான செய்திகள் ஒர் அசைக்க முடியாத வரலாற்றுச் சான்றாக இருந்தபோதும், இந்திய தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றின் ஏடுகள் தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய முதலாவது அரசியல் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை இருட்டிடப்பட்ச செய்வது போல நான்கு மாதங்கள் கழித்து 1908 ஜூலை 23 அன்று திலகர் கைதைக் கண்டித்தும், விடுதலை செய்யக் கோரியும் ஒர் அரசியல் போராட்டத்தை பம்பாயில் இருந்த 60 தொழிற்சாலைகளைச் சேர்ந்த 65000 தொழிலாளர்கள் ஆறு நாட்கள் ஆலைகளை மூடி வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட நிகழ்வை - தொழிலாளர்களின் முதல் அரசியல் போராட்டம் என்று இன்றுவரை பதிவு செய்து வருகிறது. இது ஒரு வரலாற்றுப் பிழையாகும். இந்திய வரலாறு வடக்கிலிருந்தே எழுதப்படுவதால் வருகின்ற இத்தகைய கோளாறுகளை திருத்தி எழுத வேண்டிய கடமை நமக்கு இருக்கிறது.

அடுக் குறிப்புகள்:

1. வ.உ.சி.யும் பாரதியும் ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி புக் 52
2. வே.மதிமாறன் .புதிய கலாச்சாரம் - நவம்பர் 2006
3. வ.உ.சி கடைசி நேரத்தில் தடம் மாறினாரா..? - அருணன்.பக் - 45
4. வ.உ.சி.கடைசி காலத்தில் தடம் மாறினாரா.-அருணன் - பக் 47

5. தமிழகத்தில் தொழிற்சங்க இயக்கம் நடந்த பாதை. - டி.எம்.முர்த்தி. பக் - 18

6. திருநெல்வேலி எழுச்சியும் வ.உ.சி.யும் 1908 ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி. பக் - 30

7. திருநெல்வேலி எழுச்சியும் வ.உ.சி.யும் 1908. பக் - 135

அங்கியர் குறிப்பு:

இந்திய அரசின் தொலைத் தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL பாரத் சஞ்சார் நிகாம் விமிடெட்) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தேசிய தொலைத் தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும் (NFTE - BSNL), அனைத்திந்திய தொலைத் தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர்.

இவரது முதல் படைப்பான “லண்டன் ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலை நகரம்” தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையால் 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது. உலகமயச்சூழல் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்போகும் தாக்கம் பற்றிய ‘பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரதா மாதா’, காவிகளைப் பற்றிய ‘காவி என்பது நிறமல்ல’, ஜாதி ஒழிப்புக்கான வழிகளைப் பற்றிப் பேசும் ‘ஜாதி எனும் பெருந்தொற்று’ ஆகிய இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும். ‘திராவிடப்பொழில்’ இதழ்களில் வெளிவந்த இவரது கட்டுரைகளையும் உள்ளடக்கிய கட்டுரைத் தொகுப்பான ‘சுவடுகளற்றுப் போய்விடாது வரலாறு’ என்பது அன்மையில் வெளிவந்த இவரது நூலாகும்.

இவரது சொந்த ஊர் ,தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டம், துறையூர் என்னும் கிராமம். இப்போது வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.

கற்றல் கற்பித்துவில் கலைகளின் பங்கு (ஓயிலாட்டத்தை முன் வைத்து)

முனைவர் ஆ. அழகுசெல்வம்
(அழகு அண்ணாவி)

கட்டுரைச்சுருக்கம்:

உலகப் பெரும்பரப்பில் வாழும் மனித சமூகத்தின் அறிவு, மரபுத் தொடர்ச்சியை உடையது. சட்டங்கள், வழிபாடுகள், வாழ்க்கை முறைகள் என அமையும். ஜவகை நில அமைப்பிற்குள் இயங்கும் மக்களின் வாழ்க்கை ஒத்ததொரு பண்பாட்டு அடையாளத்தை உடையது. இன்று உலக அளவில் பேசப்படும் சூழலியல் என்னும் பொதுக் கோட்பாட்டை கற்றல், கற்பித்தல் என்னும் தீகழ்வில் பொருத்தி, கல்விச்சூழலியம் என்ற ஒன்றைக் கட்டமைக்க வேண்டிய தேவை ஓன்று உள்ளது. தமிழ்த் தினையியல் வாழ்க்கை முறையைப் போன்று தமிழ் மொழி வழி அமைந்த இலக்கியங்கள், கலைகள், தீகழ்த்துக்கலைகள் முதலியவற்றிற்கும் தினை மரபுத் தன்மை உண்டு என்று அறிவுதன் வழியாக வகுப்பறை நிலங்களின் வழியை உருவாக்கி மரணவர்கள் வளர்த்தெடுக்கப்படவேண்டும். தலைமுறைகள் தாண்டி தொடர்ந்து வரும் மரபுக்கலைகளின் வழி உடல் வளமும் மன நலமும் பெற்ற, படைப்பாற்றலுடன் கூடிய நிலையை சமுதாயம் உருவாக்கப்படவேண்டும். அதற்காக புதிய தலைமுறைகள் உருவாக வேண்டும். ஆழமும், நுட்பமுராய் பரந்து விரிந்து கீடக்கும், முத்தமிழ் என விரிந்து கீடக்கும், அறிவியல் தன்மையுள்ள, செல்வியல் தன்மையுள்ள கலைகளின் வழி வகுப்பறைச்சூழலில் கற்றல், கற்பித்தல் செயல்பாட்டுடன் முழுமையை உருவாக்க முடியும். கற்றல், கற்பித்தல் செயல்பாடுகளின் வழியாக புதிய கல்வி முறையை உருவாக்க முடியும் என்பதை இக்கட்டுரை முன் மொழிகிறது. ஓயிலாட்டம் என்னும் தீகழ்த்து கலை வடிவத்தை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு தீகழ்த்தப்படுகிறது. உடலும் மனமும் ஒத்த, உடலையும் மனதையும் ஒருங்கிணைப்பதின் வழியாக இந்தக் கல்வி முறை மாற்றி அமைக்கப்படுவதை நேர்க்கமாகக் கொண்டு இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முன்னாரா:

அகில உலகப் பெரும்பரப்பில் வாழும் மனித சமூகத்துள் தமிழ் - தமிழர் அறிவுலகம் மிக நீண்ட மரபைக் கொண்டுள்ளது. இதனைத் தமிழியம் என்று குறிப்போம் எனில், தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அதற்கான தோற்றம் மற்றும் தொடர்ச்சியைக் காணமுடியும். மேலும் தமிழ் அறிவு முறைமைக்குத் தனியானதொரு அடையாளம் இருந்து வருகிறது. தனக்கென ஒர் அறிவு நெறியையும் (Principle) வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது. உலகில் உள்ள பல்வேறு

மக்கள் சமூகக் குழுமங்களின் வாழ்க்கையை இயக்குவது சடங்குகளும், வழிபாடுகளுமாக இருந்துள்ளன என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

தமிழர், தம் வாழ்வியலை (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) அய்வகை நிலங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த இயற்கைக் கோட்பாடுகளின் இயற்கை அமைப்பின் - இயங்கியவின் முறைமையிலேயே அமைத்துக் கொண்டனர். அதாவது தமிழ் மரபு, உலகை யாரோ ஒருவர் உருவாக்கினார் என்பதன்றி, அய்ந்து பவுதிகப்

பூதங்கள் – பொருள்களின் சேர்க்கையால் உருவானது எனக் கொண்டு, கொள்கையாக முடிவு செய்தது. அதாவது உலகச் (சுற்றுச்) சூழலைப் பார்த்துப் பிரமிப்போ பயமோ கொள்ளவில்லை. மாறாக, தோழுமையுடன் பார்த்து, அதனோடு இயைந்து வாழும் நெறிமுறையாக அமைத்துக் கொண்டார்கள். முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் எனப் பெயரிட்டார்கள். முதற்பொருளாகிய நிலமும், பொழுதும் (Time and Space) இயங்கியல் அறிவியலால் ‘Time and Space’ என்று முன்மொழியப்பட்டது. இன்னும் சொல்வதெனில், நெறிமுறை, ஒழுக்கம் முதலிய பொருள்களைத் தரும், திணை என்ற சொல்லை முன் மொழிந்தனர். திணை என்ற சொல்லிற்கு இடம், ஒழுக்கம், குடி, குலம், பூமி, பொருள் எனப் பல்வேறு பொருள்கள் (Meaning) உள்ளன.

இன்று உலக அளவில் ஒருமித்த சிந்தனை மரபாகச் செயல்படும் கருத்துகளில் ஒன்று, சூழலியல் (Environment) ஆகும். இதனைச் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கு என்று மட்டும் கொள்ளாது கற்றல் – கற்பித்தல் என்ற நேர்க் கோட்டு நிகழ்விற்கும் பொருத்தி (Educational Environment) கல்விச் சூழலியம் எனக் காண வேண்டும்.

இயற்கையில் ஓர் உயிர் தன்னைச் சுற்றியுள்ளபிறுயிர்களோடுசுற்றுச்சூழலோடு கொள்கிற உறவைத் திணையியல் (Ecology) என்று அழைக்கிறோம். இத்திணையை ஒழுக்கம், முறைமை என்று விளங்கிக் கொள்கிறோம். இதே போல் ஆசிரியர் – மாணவர் – பெற்றோர் என்ற நேர்க் கோட்டு உறவினை, கல்விச் சூழலோடு பொருத்தி, கற்றல் – கற்பித்தல் முறையியலாகக் (திணை / ஒழுக்கம்) காணலாம். இது, இன்றைய கால கட்டத்தின் சமூக – பொருளாதார – பண்பாட்டு வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு (பல பண்பாடு) ஏற்ற கற்றல் – கற்பித்தல் சூழலை வளர்க்கும் இயல்பான கோட்பாடாக அமையும் எனலாம்.

தமிழ்த் திணையியல் நெறிமுறை உலகின் ஒவ்வொன்றையும் அதனதன் நிலையில் முழுமையாகப் பார்க்கக் கோருகின்றது. அதாவது உலகில் ஒரு மனிதன் வாழ்வதற்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதோ அதே உரிமை ஒரு நுண்ணுயிர்க்கும் இருக்கிறது. வாழும் உயிர், அது எந்திரமல்ல என்கிறது. மேலும் இயற்கையை அடியொற்றி (குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) தமிழ்ச் சிந்தனை மரபு உருவாகி, வளர்ந்து செழித்ததற்கு தமிழ்நாட்டு நிலவியல் உலகப் பந்தின் நிலநடுக்கோட்டிற்கு அருகே வளமையாக அமைந்தும் காரணமாகும். இவ்வளமிக்க நிலத்தில் (தமிழ்நாடு) ஒப்பப் பிறக்கும் எல்லா உயிர்களும் சமூகம் – வாழ்க்கை – மொழி - அறிவு – பண்பாடு முதலிய கூறுகளில் தனித் தன்மையைக் (Individuality) கொண்டு விளங்கும். இதனடியாக, அறிவுச் செழுமையும், பண்பாட்டுத் தனித் தன்மையும், கொண்டுள்ள தமிழ்மொழி வழியாகப் பல்வேறு கலைகள் – இலக்கியங்கள் மனிதர்களால் காலந்தோறும் நிகழ்த்துதல் வழி உருவாக்கப்பட்டுள்ளன; படைக்கப்பட்டுள்ளன.

அய்வகை நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தமிழ்த் திணை மரபு நிலத்திற்கும் நிலத்தில் உள்ள உயிர்கள் மற்றும் உயிரற்ற பொருள்களோடு கொள்கிற உறவால் செழுமை அடைகிறது. இதைப் போல வகுப்பறையாம் நிலங்களில் இயங்கும் மாணவர்கள், தன் பெற்றோர்களோடு கொள்கிற உறவு மட்டுமன்றி, ஆசிரியர் – தன் இணை மாணவர்கள் – சமூகம் ஆகியவற்றினோடு கொள்கிற உறவு, அவர்களின் செழுமையை (Complexity) உருவாக்கும் எனலாம். அப்பொழுது மாணவர் ஒவ்வொருவரின் தனித் தன்மை (Individuality) தனித்திறன் வெளிப்பட்டு, அதன் வளர்நிலையில் புதிய சிந்தனை வளமிக்க மாணவர்கள் உருவாவார்கள். அதாவது, படிக்கும் இடம் (கற்பித்தல்), அங்கு பெறுகின்ற

கல்வி (கற்றல்) இரண்டும் இணைந்து கற்றல், கற்பித்தலை முழுமையாக்குகிறது; அறிவு, செழுமை அடைகிறது.

உயிரினங்களுக்கிடையிலும் சுற்றுப் புறத்திற்கிடையிலும், நடக்கின்ற உறவே திணையியல் (Ecology) என்று நவீன அறிவியல் கூறுவதை, கல்வியியலில் கற்றல் - கற்பித்தலுக்கும் நாம் பொருத்திப் பார்க்கலாம். அதாவது ஒரு காடு, தோப்பு என விவசாயம் செய்யும் நிலத்தில் கூட, அங்கு பல்வகைப்பட்ட மரம், செடி, கொடிகள் இருப்பதால்தான் அவை நீடித்து - நிலைத்து வாழ்கின்றன. இதே போல பலவகை இன மக்களும் மொழியும் கலந்து வாழ்கிற பன்மயமான அமைப்புதான் இயற்கை நியதியாகும். எந்த ஒன்றிலும், ஒற்றைத் தன்மை என்பது அழிவையே தரும். கல்விச் சூழலில் கற்றல் - கற்பித்தல் செயல்பாட்டை போட்டிகளால் உருவாக்காமல், இணைந்து வாழும் கூட்டுறவுத் தன்மையினால் ஒன்றுக்கொன்று - ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழும் தன்மையைப் பெற வேண்டும். வளர்த்தல் வழி உருவாக்க வேண்டும்.

எனவே, பல்வேறு மொழிகள் பேசுகின்ற, வெவ்வேறு மாணவர்கள் பல்வகைப் பண்பாட்டுச் சூழல்களுடன் இணைந்து படிக்கின்ற வகுப்பறைச் சூழலியம் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பின்பற்றப்பட வேண்டும். அப்பொழுது முழுமையான நிலைத்த - நீடித்த கற்றல் உருவாகும். எல்லா நலனும் கொண்ட மாணவர்கள் உருவாவார்கள். இதற்குக் கலைகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

மனிதர் தம் செயல்பாடுகளைப் பொருஞ்சுள்தாகவும், பயனுள்தாகவும் மாற்றுவது பண்பாட்டியல் நடவடிக்கை எனலாம். பண்பாடு என்பது ஒரு சமூகத்தில் கற்று (Learning) அறியப்படுகின்ற (Knowing)

நடவடிக்கை (Behaviour) ஆகும். அவை நெறிமுறைகளாக (Principles) மாறும் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். பண்பாட்டுச் செயல்பாடு என்பது சமூகத்தின் வழி ஒரு தனிநபர் கற்று - அறிகிற நம்பிக்கை, உணவுப் பழக்கம், கலை நெறிகள் முதலியவற்றைக் குறிக்கிறது. கல்வியைக் கற்றுக் கொள்வது என்பது ஒரு பண்பாட்டுச் செயல்பாடாகும். இதனைத் தனிநபர் ஒருவர், தனது படைப்புத் திறனை, கடந்த காலத்தின் மரபுத் தொடர்ச்சியாக (Tradition) முறைசார் (Formal) மற்றும் முறைசாரா (Informal) கல்விமுறை மூலம் அறிந்து கொள்ளுதல் என அறிஞர் கூறுவர். அதாவது, ஒருவர் கல்வி கற்றல் என்பது நிறுவனக் கல்வி (academic) மட்டுமல்ல; வாழ்வியலிலிருந்தும் (சமூகம்) கற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது. மொழி முதலிய கல்வியைக் கற்றுக் கொள்வது ஒரு பண்பாட்டுச் செயல்பாடு என்பதால், பண்பாட்டை தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து கடத்தும் கருவியாகக் கலைகள் செயல்படுகின்றன எனலாம். எனவே கலைகள், மக்களின் வாழ்வியலில் பண்பாட்டு நடவடிக்கையாக மரபுக் கலைகளாகத் தொடர்ந்து பயணம் செய்து எல்லாவிதமாக கற்றலை - கற்பித்தலை எப்படி உறுதிப்படுகிறது எனக் காணலாம்.

வகுப்பறைச் சூழலில் கற்றுக் கொள்ளும் மாணவர்கள் மரபுக் கலைகளை அறிந்து கொண்டு, பயிற்சி பெற்று, மொழியைக் கற்றுக் கொள்வார்கள். அதோடு உடல்நலனும் பெறுவார்கள். அதாவது, நிகழ்த்துக் கலைகள், ஆடல், பாடல் (ஆட்டம், பாட்டம்) ஆகியவை மனதிற்கு இனிமை தருவதோடு உடலுக்கும் வலுவைக் கொடுக்கிறது.

கலைகள் அறிமுகம்

தமிழ் மரபில் கலைகள் ஆயகலைகள் என்ற வழக்கால் அழைக்கப்படுகின்றன. மற்றைய ஏனைய உயிரினங்களில் இருந்து மனிதனை வேறுபடுத்தி, உடல்திறன், உள்ளத்திறனை

ஒழுங்குபடுத்தி கற்பனை வளத்தைத் தருபவை கலைகளாகும் எனலாம்.

மனிதரின் சமூக ஆக்கங்களுள் ஒன்று கலையாகும். அடிப்படையாகக் கற்பனையும், எதையும் புதிதாகச் செய்து (ஆக்கிப் பார்த்தல்) பார்க்க வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் கலைகளின் தோற்றுத்திற்குக் காரணங்களாகும். மேலும் படைப்பாற்றலுடன் கூடிய, கற்றுக் கொள்வதற்கு இடமளிக்கக் கூடிய ஒன்றாகும். அதுமட்டுமன்று; பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தது. ஆனாலும் தன்மை நிறைந்தது. மேலும் புதிய வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு ஏற்ற புதிய தேவைகள் ஏற்படுகின்றன. தேவைகளை அடியொற்றிய வாழ்வியல் செயல்பாடு, கலைகளின் புதிய செயல்பாட்டிற்கும் வழிவகுக்கின்றன.

கலைகளின் வகைகள்:

தமிழ்ச் சமூகம் இதுவரை கடந்து வந்த வரலாற்றின் வழி, கலைகளைப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரித்து அறிந்து கற்று, பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அவற்றை கவிதை, இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம், கட்டடம், ஒளிப்படம், வரைகலை (கதையும், படமும்) எனப் பகுத்தறியலாம். சிற்பம், ஓவியம் முதலியலை நுண்கலைகள் என்றும், மன், மரம் கொண்டு செய்யப்படும் (பொம்மைகள் முதலானவை) தொழில், கைவினைக் கலைகள் என்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றன. அவற்றுள், கூத்துக் கலை, இயல், இசை, நாடகம் ஆகியன குறித்துக் காணலாம்.

கூத்துக் கலை

தமிழ்க்கலை மரபில் கூத்து என்பது பழைய வடிவாகும். கூற்று என்பது, கூத்து என மாறியுள்ளது. சங்கப் பாடல்களில் தலைவன் கூற்று, தலைவலி கூற்று, செவிலி கூற்று, தோழி கூற்று என அமைந்துள்ளதைப் பார்க்க முடியும். கூற்று யார் பேசுகிறார்கள் என்ற பொருளில் அமைகிறது. எனவே, வாய்மொழியாகச் சொல்லப்பட்டதைக் கூற்று எனலாம்.

பாட்டு, உரைநூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் யாவும் யாப்பின் வழியது எனஇலக்கணம்கூறுகிறது. வாய்மொழிகுறித்து (நூற்பா - 71) தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. பா வகையை அமைக்க இதுவும் ஒரு யாப்பு முறையாக அமைந்துள்ளது.

பண்டிகை நாள்களில், விழாக்காலங்களில், கோயில் விழாக்களில் என கூத்துகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. இன்றும், நாடகம் மற்றும் திரைத்துறை சார்ந்தவர்களைக் “கூத்தாடிகள்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

“கூத்துரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி உறழுத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெராஅர்க்கு அறிவுறீஇச் சென்றுபய எனதீரச் சொன்ன பக்கமும்”

என இலக்கணம் வரையறை செய்கிறது.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட கூத்தர் மட்டுமன்றி பாணர், பொருநர், விறலி ஆகியோரும் நிகழ்த்துகலை ஆள்களாகவே அறியப்பட்டனர். கூத்து அகக்கூத்து, புறக்கூத்து என இருவகைப்பட்டது. வேத்தியல், பொதுவியல் போன்று இதையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கூத்து வகைகள்:

குரவைக் கூத்து, துணங்கைக் கூத்து, வெறியாட்டு, கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கபாலம், வள்ளிக்கூத்து துடிக்கூத்து, கழல் நிலைக் கூத்து, மற்கூத்து (மல்லுக்கட்டு) குடக்கூத்து (கரகம்), மரக்கால் கூத்து, தோற்பாவைக் கூத்து, ஆரியக்கூத்து (கமிறாட்டம் - கமிற்றில் ஆடுவது) வரிக்கூத்து, வகைக்கூத்து எனப்பல வகைகள் உள்ளன. இவற்றுள் பல வழக்கொழிந்து விட்டன.

கூத்து, தெரு நிலையில் ஆடலையும் குறிக்கிறது. சிலம்பில் இடம் பெறும் மாதவி(11) பதினொரு வகை ஆடல் - பதினொரு வகைக் கூத்து நிகழ்த்தினாள் எனக் குறிப்புள்ளது.

தெருக்கூத்தில் (பேச்சு) உரையை விட பாடலுக்கும், ஆடலுக்கும் முக்கியத்துவம் இருக்கும்.

முத்துமிழ்:-

தமிழ் இலக்கண நூலாகவும் இலக்கிய நூலாகவும் போற்றப்படுகின்ற தொல்காப்பியம்,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம் கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும் உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”

- எனக் குறிப்பிடுகிறது.

நாடக வழக்காவது செய்யுளின் பா வழக்கு என்றும், உலகியல் வழக்கு என்பது பேச்சு வழக்கு என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. கலியும் பரிபாடலும் இசைக்கும் பாட்டுக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகப் பேசப்படுகின்றன. இயல், இசை, நாடகத் தமிழ் என முத்தமிழையும் தொல்காப்பியம் குறித்துக் காட்டுகிறது.

இயல் - இயற்றமிழ் - இயற்றப்படுவது எழுதப்படுவது. கவிதை, கதை, புதினம் ஆகியவை இதனுள் அடங்கும். எழுத்து வடிவிலான நாடகம் (Text) இயற்றமிழினுள் அடங்கும்.

இசை - இசைக்கமிழ் எனப்படுகிறது. இசைக்கப்படுவது இசையாகும். எழுத்தும் சொல்லும் அளபெடுத்து இயைந்து ஒலிக்கப்படும் பொழுது (அசைஇ) இசையாக மாறுகிறது. இசைகுழலிசை, நரம்பிசை, தோவிசை, குரவிசை என அமைகின்றன. பாட்டு, விசில், குலவை, ஒப்பாரி (ஆரித்தல்) விம்முதல், அழுதல் முதலியன இசையாம். (இசைத் தன்மை உடையன)

நாடகம்:-

எழுத்து வடிவில் எழுதப்பட்ட, நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்ற பொழுது நாடகம் என்று முழுவடிவாக அழைக்கப்படுகிறது.

• மக்கள் பார்வையாளர்களாக இருக்க, அவர்கள் முன் நிகழ்த்தப்படுவது நாடகமாகும்.

• இயலும் இசையும் இணைந்து நாடகக் கூறுகளாக மாறுகின்றன.

• கண்ணுக்கும் காதுக்கும் புலன் உணர்வைத் தருவதாக நாடகம் அமைக்கின்றது.

• மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்னும் ஜம்புலனும் பார்த்து, கேட்டு, பாடி, ஆடி, உடலை அசைத்து நிகழ்த்தப்படுவது; உணர்த்தப்படுவது நாடகம் எனலாம்.

இசை-மக்களிசை:

இசைத்தமிழ் மரபில் தோன்றி, இயற்றமிழ் பகுதியாக வழங்கி வருவது பண்ணத்தி என்பதாகும். பண்ணத்தி என்பது நாடகச் செய்யுள்வகையாகும், வடிவமாகும். அதாவது செய்யுள் வடிவில் நாடகத்தில் பாடப்படுவது. கழனி உழவர் பாட்டு, மழைப்பாட்டு, வெள்ளப் பாட்டு, ஏர்ப் பாட்டு, நடவுப் பாட்டு, நெற்களப் பாட்டு, போர்க்களப் பாட்டு (இணைப்பொருநர் பாடுவது) வெற்றிப் பாட்டு என உழவு, விவசாயம், உணவு சார்ந்த பாடல்களாக அமைகின்றன. நாட்டுப் புறப்பாடல் வகைகளுள் ஒன்றான பள்ளு வகைப் பாடல்கள் பண்ணத்தி வழிவந்தவை எனலாம்.

நாட்டுப்புறப்பாடலுள் ஒசை குறைந்த இசைப் பாடல் பண்ணத்தி என்றும் இசை குறைந்தது. “புலன்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதை, “பொருளொரு புணரா பொய்ம்மொழி பொருளொரு புணர்ந்த நகைமொழி” (தொல்: செய்யுளியல் - 166) என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

பாடல் வகையினின்று மாறுபட்ட வாய்மொழித் தன்மை வாய்ந்த ஓர் இலக்கிய (பாடல்) வகையாக, பண் அமையாத பாடலாக பண்ணைத்தி அமைகிறது. மக்களிசை மரபிசைப் பாடல்களின் இத்தன்மை விருத்தமாக அமைகிறது.

இப்படியாகத் தமிழ் மன்னில் தோன்றி வளர்ந்த மக்கள் கலைகள் (இசை மற்றும் நாடகம்) போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. காலங்காலமாய் மக்களின் வாழ்வியற் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக விளங்கும் கலைகள் மரபாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. இந்தப் பழக்கமும் வழக்கமும் தலைமுறைகள் தாண்டிப் பயணம் செய்கிறபொழுது அவை பண்பாட்டு வடிவங்களாக மாற்றம் பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் ஒசைகளின் பல்வேறு நிலைகளை செவிப்புலனுக்கு ஏற்ப நாவால் அசைத்துப் பாதுபடுத்திக் காட்டுவதைக் குறித்துப் பேசுகையில்,

“மாத்திரை எழுத்தியல் அதைவகை எனா அ”

– என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வண்ணம் எனில் இசையின் வகை ஆகும். இக்காலத்தில் சந்தக் குழிப்பு என்கின்றனர். அசைகள் நீட்டித்து ஓர் அசை மற்றோர் அசையுடன் இயைந்து - இசைந்து - அளபெடுத்து கால முறையில் அமையும் பொழுது இசையாக பண் (ராக)ணாக அமைகிறது என விளக்கலாம்.

யாடல் - யண்:

பண் எனில் வடமொழியில் இராகம் என்பதைக் குறிப்பதாகும். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அணி என்பது அய்ந்திலக்கணம் ஆகும். எழுத்தினை நேரசை, நிறையசை எனப் பொருத்தி சீர்களுக்குள்

இணைப்பை அமைக்க வேண்டும். அடிதோறும் சீர்கள் அமைத்து, பாடலைக் கட்டி (யாப்புச் செய்து) பண்ணமைக்க வேண்டும். எழுத்தினைப் பிழையின்றியும் ஒசை (ஓலி) தவறின்றியும் உச்சரித்திடும் பொழுது பண் பிழையாகாமல் அமையும். “அட்சரம்” என்று வடமொழியால் கூறப் பெறும் பொழுது, அட்சரம் பிசகாமல் சுத்தமாக என்ற சொற்றொடர் நினைவுக்கு வரும். இதனால் குழம்புதல் தேவையில்லை “எழுத்து உச்சரிப்புப் பிழையின்றி சொல்லுதல்” எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

பாடலின் அமைப்பு தொகையறா, பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்று அமைக்கப்படுகிறது. தமிழ் முறையில் அளவடியை (நான்கு சீர், நான்கு அடிகள்) அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அகவல், செப்பல், துள்ளல், தூங்கல் ஆகிய ஒசை அமைப்புடன் பாடிட முடியும். பா வகை, ஒசை முறையைத் தாண்டி “பண்ணைத்தி” அமைப்பிலும் பாடிட முடியும். துறை, தாழைசை, விருத்தம் எனச் சேர்த்தும் அமைக்கலாம். பண் அமைத்துப் பாடலாம். பண்ணிற்கு அணிகலம் பாடல் என்பர். குழந்தைகள் அளவடியால் அமைத்துப் பாடுவது எளிமையும் இயல்பும் ஆகும். அதாவது ஒரைசை, ஈரசையால் அமையும் பாடல்கள் போதுமானது.

இசைக் கருவிகள்:

பாடலைப் பாடுவதற்கும் இனிமையுடன் கேட்பதற்கும் பண்ணினை (இராகம்)ப் பின்பற்றுதற்கும் தாளம் - தாளக் கருவிகள் வேண்டும். இசைக் கருவிகள் வேண்டும். இயற்கையிலிருந்து மனிதன் இசையையும் இசைக் கருவிகளையும் உருவாக்கிக் கொண்டான். இறந்த மிருகங்களின் காய்ந்த தோலில் காற்றுப்பட்டபோதும் மூங்கில்கள் உரசிக் கொண்டபோதும் கைகளைத் தட்டி

ஆரவாரித்த போதும் குழல்வழியாகவும் இசை உருவானதென்பர்.

சூழலிசை, நரம்பிசை, தோலிசை என இசையைத் தரும் கருவிகள் பற்பல உள்ளன. புல்லாங்குழல், நாகஸ்வரம், கொம்பு போன்றவை சூழலிசைக் கருவிகள் ஆகும். யாழ், கொன்றைக் குழல், ஆம்பற்குழல், மூல்லைக்குழல் என பூக்களின் வடிவை ஒத்து சூழலிசைக் கருவிகளாக பறை, தவில், உடுக்கு, தமுக்கு, முரசு, பம்பை, உறுமி போன்றவை இருக்கின்றன. தோலில் உண்டாக்கும் அதிர்வுகளால் இசை உருவாக்கப்படுகிறது.

தமிழ் இசைக் கருவிகளுள் தாளம் ஒரு முக்கியமான இசைக் கருவியாகும். “சிஞ்சா” என்றும் இதனைக் குறிப்பர், பண்ணின் கால அளவைக் குறிக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் இது பயன்படுகிறது. காலத்தை ஒண்ணாங் காலம், ரெண்டாங்காலம், முணாங்காலம் எனக் குறிப்பிடுவர். வேகமாகவும் மெதுவாகவும் பாடுதலை இது அமைத்திடும். தவில், நாகஸ்வரம், பம்பை, உறுமி, தாளம் மரபுக் கலைகளின் நிகழ்த்துதலுக்கு அடிப்படைக் கருவிகளாகும்.

நாடகம்:

நாடகம் கலைகளின் அரசி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இயலும் இசையும் கலந்து கதையைத் தழுவி, நடித்துக் காட்டப் படுவதாகும். தொல்காப்பியர் “நாடக வழக்கினும்” என்று குறிப்பிடுகிறார். எண் வகை மெய்ப்பாடு தோன்ற நிகழ்த்திக் காட்டப்படுவது நாடகம் ஆகும்.

“நகையே, அழகை, இளிவரல், மருட்டை, அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி இரண்டு வகையென அப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப” என்று தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. அகத்தியம், கூத்தநூல், குணநூல் என நாடகத்திற்கான நூற்கள் இருந்ததாக இலக்கியக் குறிப்புகள் உள்ளன.

அரசனுக்கு நிகழ்த்திக்காட்டப்பட்டது வேத்தியல் எனவும் மக்களுக்குப் பொது வெளியில் நடத்திக் காட்டப்பட்டது. பொதுவியல் எனவும் அழைக்கப் பட்டது. நாடக அரங்கம், மேடை அமைப்பு, திரைச்சிலைகள் முதலியன குறித்துச் சிலப்பதிகாரம் மிக நுட்பமாகவும் விரிவாகவும் குறிப்பிடுகிறது.

புராணக் கதைகள் (மகாபாரதம், இராமாயணம்) மன்னர்களின் கதைகள் (சேரர், சோழர், பாண்டியர், பல்லவர்கள்) ராஜராஜ விஜயம், மத்தவிலாசப் பிரகசனம் முதலிய நாடகங்கள், தொடக்க காலங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. பம்மல் சம்பந்த முதலியார், பரிதிமாற்கலைஞர், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆகியோரின் வருகைக்குப் பின்னர் சமூக நாடகங்கள் பெருமளவில் தோற்றம் பெற்றன.

அறிவியல் தொழில் நுட்பங்கள் வளர்ந்த பிறகு நவீன நாடகங்கள் ஒளி-ஒலி அமைப்பு, மேடை வடிவமைப்பு, இசை, நடிப்பு, இயக்கம் ஆகியவற்றில் பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு நிகழ்த்தப்பட்டன.

இன்றைய சூழலில் மக்களின் தேவைகளை வாழ்வியல் சிக்கல்களைப் பேசும் நாடகங்கள், வீதிநாடகங்கள் மூன்றாம் அரங்கம் என்ற முறையில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இந்நாடகங்கள் மேடை, ஒளி - ஒலி, இசை, ஒப்பனைக்காபாத்திர உடை முதலியவற்றைத் தவிர்த்து மக்கள் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்டன. பெண்கள்வி, குழந்தைக்கல்வி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, சுகாதாரம் முதலிய பல்வேறு விழிப்புணர்வுச் செய்திகளைத் தாங்கி இந்நாடகங்கள் அமைந்தன.

பள்ளி, கல்லூரிகளில் இந்நாடக முறையின் வழி பாடத் திட்டங்களை (நடத்திட முடியும்) நடத்தி வருகிறார்கள். தமிழ்நாடு அரசு கலைப் பாடத்தைப் பள்ளிகளில் அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறது. எளிமையான

வகுப்பறை அரங்கம், பொம்மலாட்டம் முதலிய கலைகள் வழி மாணவர்களுக்கு எளிமையாக - இனிமையாக கற்றல் அனுபவத்தை ஏற்படுத்த முடியும்.

கலைகளின் மெய்யும் அறிமுகமும்:

தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் வழியாகக் கலைகள் குறித்தும் அவற்றின் அமைப்பு குறித்தும் சுருக்கமாகக் கண்டோம். தொடர்ந்து, கலைகள் தொடர்ந்து மக்களால் நிகழ்த்துதல் வழி பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால், காலந்தோறும் மரபு வழியாக உயிர்ப்புடன் இருந்து வருகிறது. மக்களின் உழைப்பு-உற்பத்திப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவானகலைகள் மக்களால் மக்களுக்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றன. நாட்டுப்புறக் கலைகள் உட்பட்ட பல்வேறு கலை வடிவங்கள் மக்களின் மொழியில் மக்களைப் பற்றிப் பேசின. இது கலைகளுக்கான அறமாக (Arts Ethics) அமைகிறது. நிகழ்த்து கலைகள் எளியமக்களின் சமூகம் சார்ந்த தேவைகளைப் பேசுவதோடு மட்டுமன்றி, மக்களின் உடல் மற்றும் உள்ளத்தின் நலனையும் பாதுகாத்தது. திருவிழா, பண்டிகைக் காலங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்ற மரபுக் கலை நிகழ்வுகள் மக்களுக்குள்ளான சமூக உறவை வலுப்படுத்தின. பண்பாடு மற்றும் பொருளியல் நடவடிக்கைகளுக்கான செயல்பாடாகவும் அமைந்தன.

மனிதர் குலம் கூட்டுச் செயல்பாடு கூட்டு வாழ்க்கை மரபுடையது. அதுவே குழுவாக இணைந்து நிகழ்த்துவதை முறைப்படுத்துகிறது. இணைந்து நிகழ்த்துவதன் மூலமாகவும் வாழ்வதன் வழியாகவும் செயல்படுவதன் வழியாகவும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இந்த வாழ்வும் அனுபவமும் செயல்பாடும் கருத்தாக மட்டும் உடலில் நில்லாமல் நிகழ்வுத் தன்மை (Performance) கொண்டதாக - செயல்பாடாக (Activity) உடலில் தங்குகிறது. உடற்செயல்பாடு

மனச் செயற்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது.

கலையின் அறிவியல் தன்மை:

கலைகள்	மக்களால்	நிகழ்த்தப் படுபவையாக
கலைகள் குறித்தும் அவற்றின் அமைப்பு குறித்தும் சுருக்கமாகக் கண்டோம். தொடர்ந்து, கலைகள் தொடர்ந்து மக்களால் நிகழ்த்துதல் வழி பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால், காலந்தோறும் மரபு வழியாக உயிர்ப்புடன் இருந்து வருகிறது. மக்களின் உழைப்பு-உற்பத்திப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் உருவானகலைகள் மக்களுக்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றன. நாட்டுப்புறக் கலைகள் உட்பட்ட பல்வேறு கலை வடிவங்கள் மக்களின் மொழியில் மக்களைப் பற்றிப் பேசின. இது கலைகளுக்கான அறமாக (Arts Ethics) அமைகிறது. நிகழ்த்து கலைகள் எளியமக்களின் சமூகம் சார்ந்த தேவைகளைப் பேசுவதோடு மட்டுமன்றி, மக்களின் உடல் மற்றும் உள்ளத்தின் நலனையும் பாதுகாத்தது. திருவிழா, பண்டிகைக் காலங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்ற மரபுக் கலை நிகழ்வுகள் மக்களுக்குள்ளான சமூக உறவை வலுப்படுத்தின. பண்பாடு மற்றும் பொருளியல் நடவடிக்கைகளுக்கான செயல்பாடாகவும் அமைந்தன.	அமைந்துள்ளன. ஆடல், பாடல், நாடகம், விளையாட்டு முதலியவை நிகழ்த்தப்படும் பொழுது, மனித உடலின் மொத்தமும் இயங்குகிறது. உடலையும் குரலையும் மய்யமிட்ட நிகழ்த்துதல் செயற்பாடு, உடல் உறுதியையும் மன உறுதியையும் கொடுக்கிறது. உடல்நலன் மனநலன் சிறப்புறும்பொழுது, சிந்தனை வளமாக அமைகிறது. எனவே கலைகள் வழியாக, வகுப்பறைச் சூழலில் கற்றல்-கற்பித்தல் செயல்பாடு நிகழ்த்தப்பட வேண்டும். அவ்வாறு செயல்படும்பொழுது முழுமையான (Complete) நிலைத்த மற்றும் நீடித்த (Standard and Sustainable) மாற்றம் மாணவர்களிடையே உண்டாகும். மேலும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிற செயல்திட்டங்களை (Plan of Activity) அவர்கள் இடைவிடாது பின்பற்றுகிறபோது மாணவர்களின் உடல் (நலனும்) நிலையும், மன (நலனும்) நிலையும் மாறுவதோடு நடத்தையில் மாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது. அறிவியல் பூர்வமான கலைகள் வழியான இக்கற்றல் திட்டச் செயல்பாடு, கற்பதை ஒரு பண்பாடாக மாற்றுகிறது. இப்பண்பாட்டு நடத்தை (Cultural Behaviour) நல்ல வளமான மாணவர் சமூகத்தை உருவாக்கும். இந்த அறிவியல் தன்மையின் அடிப்படையிலான கலைகள் வழி, கற்பித்தல் நிகழ்த்தப்படுவதை உறுதி செய்யவேண்டும்.	

கலைகளின் செவ்வியல் தன்மை:

மேலும் மரபுக் கலைகளைக் கற்றுத் தருவதில் பல்வேறு சிக்கல்களும் உள்ளன. வேத்தியல், பொதுவியல் என அறியப்பட்ட

மக்கள் கலைகள் இன்று வெவ்வேறு வடிவங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அதாவது செவ்வியல் கலைகள், நாட்டுப்புறக் கலைகள் என்ற வேறுபாடு, கலைஞர்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் பாதித்ததால் நவீன தொழில் நுட்பம் மிகுந்த திரைப்படம் முதலிய ஊடகக் கலைகள் வளர்ந்ததால், மரபுக் கலைகளுக்கான இடம் பின்னுக்குப் போய்விட்டது. சமூகம், பொருளாதாரக் குவிப்பிற்கு ஆட்பட்டதால் மக்கள் கலைகள் மதிப்பிழந்தன. அதுமட்டுமன்றி, உடல் உழைப்பு சார்ந்த உற்பத்திப் பண்பைக் கட்டமைக்கிற படைப்புக்கம் உடைய மரபுக்கலைகளை நவீனத் தொழில்நுட்பமும் பொருள்ட்டும் மனம் முதலானவையும் அழித்து வருகின்றன. எனவே, மரபக் கலைகளை ஒழுங்கு செய்து, கற்று, சீரான முறைக்குள் கொண்டுவருவதன் வழியாக, மக்கள் கலைகளுக்கு - மரபுக் கலைகளுக்கு, நாட்டுப்புறக் கலைகளுக்கு செவ்வியில் தன்மை உள்ளது என்பதை உறுதிப்படுத்தி வேண்டும். மரபுக் கலைகளை மீளவும் மக்கள் வயமாக்கும் நோக்கில், அடுத்த இளம் தலைமுறையினரிடம் கலைகள் கற்கும் விருப்பத்தை வளர்க்க வேண்டும். கலைகள் வழிக் கற்பித்தல் வழியாக மாணவரின் கற்குந்திறனை வளர்ப்பதோடு கற்றலுக்கு உதவும் கலைகளையும் வளர்ப்பதில் பங்காற்ற முடியும்.

வாழ்க்கைக் கலை வளர்கலைகள்:

கலை வடிவங்களைச் சூதி, மதம், இனம் வேறுபாடுகளைக் கடந்து, ஏன் மொழிகடந்தும் தேசம் கடந்தும் கண்டடைந்து ஒருங்கிணைக்கலாம். கலைகளை மதித்துக் கொண்டாடுவதும் கற்றுக் கொள்வதும் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான கலைச் செயல்பாட்டிற்கு உகந்ததாக மாற்றுவதும் பள்ளிச் செயல் திட்டங்களுள் ஒன்றாக அமைப்பதில் நிறைவேறும். கலைகள்

மேலோர் மரபு என்பதைப் புறந்தள்ளி அது மக்கள் மரபு என்றாக்குவதும் ஒற்றைத் தன்மை என்ற நிலையிலிருந்து மாற்றுவதும் - மாற்றி அமைப்பதும்; மரபுக்கலைகளைப் பொதுமையாக்கிக் கற்று, கற்பித்தல் - கற்றல் செயல்பாட்டிற்கு உரியதாக ஆக்கும். கலைகளின் பன்மைத்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஆசிரியர்களுக்கும் கற்றல்-கற்பித்தல் செயல்பாட்டிற்கான நடவடிக்கையாக மாற்றலாம். வகுப்பறைச் சூழலில் முழுமையான “கற்றல்” மாற்றத்தை இது உண்டாக்கும். இதனால் நல்ல சமூகச்சூழல் உருவாகும். இதனடிப்படையில் வாழ்க்கையையே ஒரு கலையாக உணரும் நிலையை ஏற்படுத்த முடியும்.

வகுப்பறைச் சூழலில் கற்றல்-கற்பித்தல் செயல்பாட்டிற்கான கலை வடிவமாக ஒயிலாட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு பொருத்திப் பார்த்து விளக்கலாம்.

நாட்டுப்புற நிகழ்த்து கலைகளில் ஒன்றான, ஒயிலாட்டம் கிராமக் கோவில் திருவிழாக்களின் போது சடங்காக நிகழ்த்தப்படுகின்றது. ஒயில் என்றால் நளினமான அசைவு, அழகு எனப்படுகின்றது. வண்ண உடைகளைச் சீருடையாக அணிந்து கொண்டு, கைகளில் கைக்குட்டையைப் பிடித்துக் கொள்வர். வலது கையில் துணியின் நுனியைப் பிடித்து சுற்றி சுழற்றி ஆடுவர். காலில் சலங்கை கட்டிக் கொள்வர். வாத்தியார் (தலைமை ஆட்டக்காரர்) பாட்டுப்பாட அதை மற்றவர்கள் வாங்கிப் பாடுவர். அதற்கேற்ப தவில், நாகசுரம், தாளம் ஆகிய இசைக் கருவிகள் இசைப்பர். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் கால் அடவுகளை வைத்து, கைகளை வீசி ஆடுவர். கைக்குட்டை இல்லாமல், கைகளைத் தட்டி ஒயில் கும்மியாகவும் ஆடுவர். ஆட்டத்தின் அடவுகளை அடி, சாரி, தட்டு

எனப் பிரித்துக் கொண்டு, மெதுவான (தக்கு), ஆட்டம், வேகமான (காலம்) ஆட்டம் என ஆடுவர். தவில், தப்பு, பாட்டு இவற்றினோடு கோக்கப்பட்ட மணிகளை (கச்சம்)யும் கட்டிக்கொள்வர். ஓயில் ஆடுவதற்கு இசையும் பாட்டும் துணைக் கருவிகளாக அமைகின்றன. முதன்மைக் கருவிகளாக உடலும் குரலும் அமைகின்றன. ஆட்டக் கலைகளுக்கு இது பொதுவானதாகும். ஓயிலாட்டத்தின் ஆட்டமுறைக்கு மனித உடலமைவில், உடல், மேலுடம்பு, தலை, வலதுகை, (வலது கையைத் தூக்கி ஆடுதல்), இடது கை, (இடது கையைத் தூக்கி ஆடுதல்), இருகை இணைத்து ஆடுதல், இடுப்பு, கால்கள், குத்து (கால்கள்), ஏற்றம் - இறக்கம், அடி அடித்தல், அடி மிதி, இழுவை, செண்டிப்பு, எட்டுப் போடுதல், மடக்கு, குதித்தல், புரளல், கிறுக்கி, திரும்புதல், பானா ஆட்டம், குத்தாட்டம், சறுக்கு, பிண்ணிறக்கம், மூன்றி போட்டுப் பக்கமாக ஏறுதல், சுற்று, உட்காருதல், கொட்டு, நிறுத்தம், கைகளின் பாவனைகள் ஆகிய முப்பத்திரண்டு உறுப்புகளும் செய்முறைகளும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

மரபுக் கலையை அறிந்து கற்றுக் கொள்ளும் பொழுது தொடர்ந்து உடல் மற்றும் குரல் பயிற்சியில் ஈடுபடுவார்கள். பாடல், ஆடல் மற்றும் உடலைப் பயன்படுத்துகின்ற பொழுது உடல் உறுதி பெறுகிறது. அதன்வழி மனமும் வளம் பெறுகிறது. நிகழ்த்துகலைப் பயிற்சி மற்றும் நிகழ்த்துதலின் பொழுது பொருள்களைப் (Materials) பயன்படுத்துவதால் தொடு உணர்வும் அதன் வழி (அகம்) மன உணர்வும் பெற்று அதன் வழி மொழியையும் கற்றுக் கொள்ளலாம்; மேலும் புரிந்து கொள்ளும் சூழலும் ஏற்படுகிறது. கலைகள்

மற்றும் விளையாட்டு வழிக்கற்றுக் கொள்ளும் இச்செயல்பாட்டால், மொழி எளிமையாகவும் இயல்பாகவும் பயன்பாட்டிற்கு உரியதாகவும் மாறுகிறது. இது சமூகம் - பெற்றோர் - ஆசிரியர்-மாணவர் எனும் உறவு நிலை உறுதிபெற உதவுகிறது.

ஓயிலாட்டம் போன்ற கலைகள் கூட்டாக நிகழ்த்தும் கலை வடிவங்களாகும். கூட்டாக நிகழ்த்தும் கலைகள் வழியாக மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள் ஒருங்கிணைந்து ஒன்றாகச் செயல்பட்டு, செயல்வழிக் கற்றல் நிலைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். கலைகளைக் கற்றுக் கொள்வதன் வழியாக மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது மட்டுமன்றி, செய்து பார்த்து பயிற்சி மேற்கொள்வதால் மெய்யுணர்வுடன் ஈடுபடுவார்கள். கலையைக் கற்றுக் கொள்ளும் மொழியைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். மேலும் குழு மனப்பான்மை (Team Spirit). ஈடுபாடு (Involvement), கடமை உணர்வு (Commitment) முதலிய பண்புகளைப் பெறுகிறார்கள். ஆடல், பாடல் மற்றும் நிகழ்த்துதலின் விழியாக தங்களிடமுள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையை (Complex)ப் போக்கி, படைப்பாற்றலையும் (Creativity)ப் பெறுகிறார்கள்.

எடுத்துக்காட்டு:

தமிழ் மரபுக் கலைகளுள் ஒன்றான ஓயிலாட்டத்தினை மாணவர்களுக்கு கீழ்க்காணும் வரிசை முறையில் கற்றுத் தரலாம். இதனைப் பாடமுறை (Syllabus) அடிப்படையிலும் பிரித்துக் கொண்டு கற்பிக்க முடியும். (பயிற்சி வழங்கலாம்).

Unit	அடிட வகை	நேரம்
I	<ul style="list-style-type: none"> ஆட்டம் அடி சாரி (அடவு-தக்கு மெதுவானது) தட்டு (காலம்-வேகமான அடவு) ஓண்ணாங்காலம் இரண்டாங்காலம் மூன்றாங்காலம் 	3 மணி
II	கச்சம்-பயன்பாடு தாளம்-பாட்டு	2 மணி
III	<p>உடல்:</p> <p>மேலுடம்பு</p> <p>தலை (இவற்றைப் பயன்படுத்தி ஆடுதல்)</p> <ul style="list-style-type: none"> வலது கைதூக்கி ஆடுதல் இடது கைதூக்கி ஆடுதல் இருகை இணைத்து ஆடுதல் 	2 மணி
IV	<p>இடுப்பு:</p> <ul style="list-style-type: none"> வலப் பக்க இடுப்பு முன்-பின் ஆட்டுதல் இடப் பக்க இடுப்பு முன்-பின் ஆட்டுதல் இடுப்பை நேர்நிறுத்தி ஆடுதல் 	3 மணி
V	<p>கால்கள்:</p> <ul style="list-style-type: none"> குத்து ஏற்றம் - இறக்கம் அடி அடித்தல் மிதி இழுவை செண்டிப்பு எட்டுப்போடுதல் 	3 மணி
VI	<p>ஆட்டம்:</p> <ul style="list-style-type: none"> மடக்கு குதித்தல் புரளல் இறுக்கி திரும்புதல் பானா ஆட்டம் குத்தாட்டம் 	3 மணி

VII	<ul style="list-style-type: none"> • சுறுக்கு • பிண்ணிறக்கம் • மூன்றாடி போட்டு பக்கமாக ஏறுதல் • சுற்று 	3 மணி
	<ul style="list-style-type: none"> • உட்காருதல் • கொட்டு • நிறுத்துதல் • கைகளின் பாவனை 	3 மணி

மேற்குறித்த கலைப்பாடத்தைக் கற்பதன் வழியும் ஆட்டக்கலையான ஓயிலாட்டத்தை ஆடிடும் பொழுதும் முழு உடலையும் மாணவர்கள் பயன்படுத்துவார்கள். அப்பொழுது உடலுக்கான முழுப்பயிற்சி (உடற்பயிற்சி)யும் பெறுகிறார்கள். எந்திரத்தனமான ஓர் உடற்பயிற்சி முறைக்கு மாற்றாக இனிமையான, அழகியல் உணர்வு சார்ந்த, மென்மையானகலைச் செயல்பாட்டை (ஆடுதல், பாடுதல்) நிகழ்த்தி உடலும், மனமும் வளம் பெறுகிறார்கள்.

கலைகள் வழி மொழி கற்றலால் உண்டாகும் மாற்றங்களும் யயன்களும்:

- ❖ பல்வின சுமுதாயப் பண்பாட்டுச் சூழலில் மரபுக் கலைகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.
- ❖ மரபுக் கலைகளின் தன்மை அவற்றைப் பாதுகாப்பதன் அவசியம், மரபின் தாக்கம், மரபுக் கலைகள் ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் குறித்து மாணவர்கள் உணர்ந்து கற்றுக் கொள்வார்கள்.
- ❖ ஆட்டப் பயிற்சிகளால் உடலும், மனமும், நலமும், வளமும் பெறுகின்றன.
- ❖ ஆடுதல் - பாடுதல் வழி மகிழ்வுடன் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். கற்றலில் இனிமை இருப்பதால் மொழியை எளிமையாகக் கற்றுக் கொள்வார்கள்.

- ❖ நிகழ்த்து கலைகள் வழியாகக் கற்றல் - கற்பித்தல் நிகழ்கிற பொழுது தொடு உணர்வும், உறவின் தன்மையும் உணரப்படும். மொழி எளிமையாகவும் பயன்பாட்டிற்கு உரியதாகவும் மாறுவதையும், நிகழ்த்து கலைகளும் மரபிசையும் உள்ள நிலை (mind), உடல் நிலை (Body) ஆகிய இரண்டின் நலனைக் கூட்டுவதையும் நேரிடையாக அனுபவமாகப் பெறுவார்கள்.
- ❖ முத்தமிழ்க் கலை அல்லது நாட்டுப் புறக் கலைகள் பயில்வதன்மூலம் சொல்வதைப் (Vocabulary) பெருக்கிக் கொள்ள முடியும்.
- ❖ எழுதுதல், பேசுதல், பாடுதல் முதலிய திறன்களை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும்.
- ❖ தாய்மொழி - மரபு, பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கற்றுக் கொடுக்க முடியும். மகிழ்வுட்டிக் கற்பிக்கும் வழி மாணவர்களின் கற்குந்திறனை அதிகரிக்க முடியும்.
- ❖ நிகழ்த்துதல் வழியாகக் கற்பிக்கின்ற பொழுது, கற்பித்தல் - கற்றல் செயல்பாட்டின் வழி, உடலைப் பக்குவப்படுத்தி மனதையும் பக்குவப்படுத்தும் பண்பையும் நடத்தையில் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்த முடியும்.

- ❖ குழு மனப்பான்மை (Teamsprit), ஈடுபாடு (Involvement), கடமை உணர்வு (Commitment), படைப்பாற்றல் (Creativity) தாழ்வு மனப்பான்மை அற்றுப் போதல் (Complex) முதலிய விழுமியங்களைப் பெற்று சாகிக்கும் வஸ்லமை கொண்ட குடிமக்களாக உருவார்கள்.
- ❖ ஆசிரியர் - மாணவர் - பெற்றோர் - சமூகம் என்ற உறவு நிலையில் பண்பாட்டு வழிமுறைகளைக் கற்றுக் கொண்டு பயன்படுத்தும் திறனைப் பெறுவார்கள்.
- ❖ மாணவர்கள் தங்களுக்குள் கலை நிகழ்வைக் கூட்டமாக நிகழ்த்துகிற பொழுது ஒருங்கிணைந்த ஒத்த சிந்தனையைப் பெறமுடியும். அதுமட்டுமன்றி நிலைத்த நீடித்த பண்பாட்டு மாற்றத்தை கற்றலில் பெறுகிறார்கள்.
- ❖ மாணவர்கள் பார்வையாளர்களாக மட்டும் இல்லாமல் பங்கேற்பாளர்களாவும் மாறுகிற பொழுது முழுமையாகக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

கலைகள் வழிக் கற்றல் - கற்பித்தல்

செயல்யாட்டு வரையடம்

மரபுக் கலைகள் அறிமுகம்

பல்லினச் சமுதாயச் சூழலில் மரபின் முக்கியத்துவம்

மரபுக் கலைகளைப் பாதுகாப்பதன் அவசியம் - மரபின் தாக்கம் - மரபின் விளைவுகள்

ஆட்டப் பயிற்சிகளால் உடலும், மனமும் வளம் பெறுதல்

பங்கெடுப்பு - பாடுதல் ஆடுதல் - மகிழ்ச்சி - கற்றல் இனிமை - ஆட்டம் - வழி மொழிக் கற்றல்

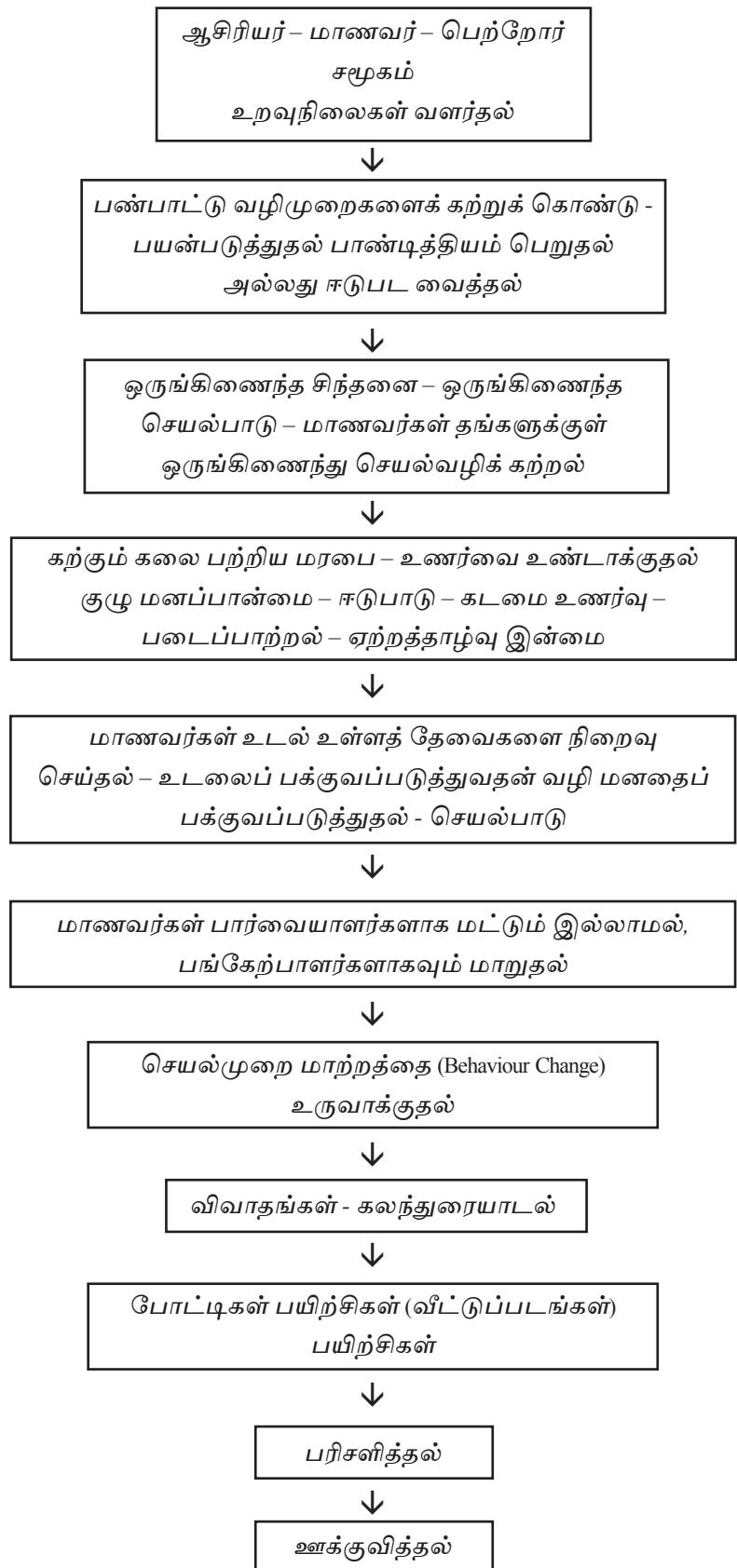

நிகழ்த்துக் கலை - பொருள் - உணர்வு - உறவு - மொழி - கற்பித்தல் - கற்றல் நிகழ்தல்

மொழி எளிமையாகவும், இயல்பாகவும், பயன்பாட்டிற்கு உரியதாகவும், மாறுவதற்கு மரபுக் கலைகள் - (நிகழ்த்துக் கலைகள்) - மரபிசை பயன்படுதல்

முதலிய நடவடிக்கைகள் மூலம் கற்றல் – கற்பித்தலை மேம்படுத்திட முடியும்.

முடிவுரை:

கலைச் செயல்பாடு எப்பொழுதும் அழகியல் (Aesthetic) சார்ந்ததாக அமைகிறது. மனிதனின்பிறப்புமுதல்தாலாட்டு, விவசாயம், திருவிழா, வழிபாடு என இறப்பு வரையிலும் அழகியல் உணர்வு பண்பாட்டு வடிவமாக மாறி ஆழமாக நுட்பமாக ஊடும் பாவுமாக வேராடிப் பரந்து, விரிந்து கிடக்கிறது. கல்வி கற்றலுக்கும் கற்பித்தலுக்கும் கலைகளை ஒரு கருவியாகப் (Tools) பயன்படுத்துகிற பொழுது, மாணவர்கள் அனைத்து விழுமியங்களையும் பெறுவார்கள். மொழி – சமூகம் – வரலாறு – பண்பாடு எனப் பாய்ந்து பரிணமித்து, மக்களுக்காக மக்களைப் பேசும் கலை வடிவங்கள் சமூக நிறுவனங்களில் ஒன்றான கல்வி முறையில் பயன்படுத்தப்படும் பொழுது ஆசிரியர் – கற்பித்தல் – மாணவர் – கற்றல் என மதிப்புமிக்க திணையியலாக மாறும். இக்கல்வி திணையியல் அறிவியல் தன்மை பெற்று, கற்றல் – கற்பித்தலை ஆழமுடையதாகவும் பயனுடையதாகவும் மாற்றுகிறது.

உலகையே ஒரு பூவாகப் பார்க்கும் மனநிலை உருவாகும் நீர், நிலம், நெருப்பு, காற்று, வெளி எனும் அய்ம்பூத்து இயற்கையின் விளை பொருளாம் மனித சமூகத்தின் கண்டுபிடிப்பான கலைகள் மனித சமூகத்தின் இயக்கத்தின் ஆணிவேராய் அமையும். இயற்கையின் ஒவ்வோர் உயிரின் வாழ்க்கையின் பயன்பாட்டு நடவடிக்கையானது, அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு அனைத்துவிதமான விழுமியங்களாலும் இயற்கை வழி கையளிக்கும் பண்பைப் பெறுவதாக மாறும். சுவாசிக்கச் சுவாசிக்க வீசும் காற்று; தொடத் தொட உணர்த்தும் நெருப்பு; பருகப் பருக உணவாய் மருந்தாய் மாறும் நீர்;

விழும் வீரியமுள்ள விதைகளையெல்லாம் முளைத்துவிடச் செய்யும் நிலம்; நம் எண்ணத்தின் முடிவற்ற தூரத்தைச் சுமக்கும் ஆகாயம் என எல்லாமே பொதுவாய் அழகாய் இயற்கை வயப்பட்டுக் கிடப்பது போல, கல்விக்கூடம் – வகுப்பறை – சூழல் – ஆசிரியர் – மாணவர் – பெற்றோர் உறவு, கற்றல் – கற்பித்தல் சூழல் என்றிவை அனைத்தும் முழுமை பெற வேண்டின், கலைகளை மாணவர் மயப்படுத்த வேண்டும்.

“பார்தவ” நாற்கள்:

1. தொல்காப்பியம் உரை: தமிழன்னல், செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை, ஆம் பதிப்பு, சனவரி-2021
2. கற்கை நெறியாக அரங்கு, கா.சிவத்தம்பி, NCBH வெளியீடு, 1995.
3. கல கல கற்றல், தேசியவகை நீலாய் தமிழ்ப்பள்ளி, மலேசியா, மே-2019.
4. குழந்தை மையக்கல்வி – ஆசிரியர் கையேடு, தேசியக் கல்விக்குழு, தமிழ்நாடு, அக்.2000
5. தமிழ்மொழிக் கல்வி, சாந்தாபப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, அக்.2002
6. தமிழ்மொழி கற்றல்-கற்பித்தல் (சுவால்களும் புதிய அனுகுமுறைகளும்) மனிதம் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், மே-2006
7. சிறுவர் அரங்கு, செயல் திறன் அரங்க இயக்கம், ஆகஸ்ட்-2005
8. மூன்றாம் அரங்கம், ஆ. சிவாசாந்தகுமார், அக்.2002
9. வாழும் மொழி வாழும் மரபு, உமறுப்புலவர் தமிழ்மொழி நிலையம் (UPTLC) சிங்கப்பூர்.
10. கூட்டாக நிகழ்த்துதலும் தனியாக வாசித்தலும் வாய்மொழி நிகழ்த்துதல்

இலக்கியமான கதை, பேரா.இ. முத்தையா, பிறழ் வெளியீடு, டிசம்பர்-2021.

அங்கியல் குறிப்பு:

அழகு அண்ணாவி எனும் முனைவர் அழகுசெல்வம், அருப்புக்கோட்டையில் அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியில் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். கூடல் கலைக்கூடத்தின் இயக்குநராகவும் விளங்கி வருகிறார். மூன்று கவிதை நூல்கள், ஆறு ஆய்வு நூல்கள், மற்றும் பல ஆயுவுக் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஓயிலாட்டம் மற்றும் நாட்டுப்புறக் கலைகளின் பயிற்றுநரான இவர், வீதி நாடகங்கள் பலவற்றை இயக்கித்

தயாரித்துள்ளார். குறும்பதங்கள், பயிலரங்குகள், வாணோலி நிகழ்ச்சிகள் என்று பல்வேறு வடிவங்களில் கலைப்பணி ஆற்றியுள்ளார்.

சிங்கப்பூர் கல்வி அமைச்சகம் மற்றும் உமறுப் புலவர் கல்வி மையம் சார்பாகப் கற்றல் கற்பித்தல் பயிலரங்கினைச் சிங்கையில் நிகழ்த்தியுள்ளார். அமெரிக்கா சிகாகோ நகரில் நிகழ்வுற்ற 10ஆம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டுள்ளார். மக்களிசைப் பாடகர், அணிலாடு முன்றில், கலைவேந்தர் விருது முதலான விருதுகளை வென்றுள்ள இவர், 2021இல் மகாகவி பாரதி விருதும், அப்துல் கலாம் (சாதனையாளர்) விருதும் பெற்றுள்ளார்.

சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் – சமூகமும் சட்டமும்

முனைவர் வா. நேரு

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

சிலஆண்டுகளில்நூற்றாண்டுகாண்டிருக்கும் சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் பற்றிய அறிமுகத்தை இந்தக் கட்டுரை கொடுக்கிறது. தமிழர்களின் பண்டைய திருமண முறையைப் பேசுகிறது. ஆரியர்களால் புகுத்தப்பட்ட புரோகித முறைத் திருமணங்களினால் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட இழிவைப் பேர்க்கி, அதிலிருந்து விடுவில்பதுதான் சுயமரியாதைத் திருமணங்களின் நோக்கம் எனச் சுட்டுகிறது. 4, 5 தலைமுறைகளாக சுயமரியாதைத் திருமணங்களை மட்டுமே நடத்துகின்ற குடும்பங்கள் தமிழ்நாட்டில் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. சமூகத்தின், சட்டத்தின் எதிர்ப்புகளைச் சுட்டிக் காட்டி, அந்த எதிர்ப்புகளை எல்லாம் வென்று இன்று சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் வெற்றிகரமாக நடைபெறுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தந்தை பெரியார் அவர்களால் ஏற்றதாழ 90 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தொடர்ச்சி வைக்கப்பட்ட சுயமரியாதைத் திருமணம் என்னும் திருமண முறை முற்றிலும் புதுமையான முறை சட்ஸ்குகளாலும், பார்ப்பனர்களாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்த திருமண முறையை மாற்றி 'மாணமும், அறிவும்' உள்ள மனிதர்களாக தமிழர்கள் மாறுவாற்கான அடிப்படையைத் தொடர்ச்சி வைத்த திருமண முறை. 'முளைக்குள் போடப்பட்ட விலங்கை' உடைத்து அடிமைச் சிறையிலிருந்து தமிழர்களை மீட்டெடுத்த திருமண முறை. இன்னும் நான்கு ஆண்டுகளில் நூற்றாண்டு காண இருக்கும் இந்தக் திருமணமுறையின் வளர்ச்சியும் அதனால் ஏற்பட்ட எழுச்சியும் இன்றைய தலைமுறை அறியவேண்டிய வரலாறு ஆகும்.

'யாடும் ஞாடும் யாராகியரோ...

எந்தையும் நூந்தையும் எம்முறைக் கேளிர் ,

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல் நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சும்தான் கலந்தனவே '

எனப் பழந் தமிழர் வாழ்வு இருந்திருக்கிறது.அன்பு கொண்ட ஆனும் பெண்ணும் சடங்குகள் இல்லாமல் இணைந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் திருமண முறை எப்போது வந்தது என்னும் கேள்வி எழுகிறது.

" பொய்யும் வழவும் தோன்றிய பின்னர் அய்யர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (தொல்காப்பியம், கற்பியல் 143)

வரலாற்றில் திருமணம் என்கிற சடங்கு என் தோன்றியது என்பதற்கு இந்தச் செய்யுள் ஒரு காரணத்தைச் சொல்கிறது.

மாந்தர் அன்பு வழி ஒருவர் மீது ஒருவர் நம்பிக்கை கொண்டு அதனால் உள்ச்சாய்வு கொண்டு வாழ்ந்து வரும் வேளையில் (அதாவது எந்தச் சடங்குகளின் மூலமும் அதனை முறைப்படுத்திக்கொள்ளாமல்) சிலர் அந்த வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையே பொய்யென வாதிட்டு விலகிச் செல்லும் சூழல் நேர்ந்தபோது,அவற்றுக்கான ஒரு தீர்வாகத் திருமணமுறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்பது இதன் பொருள். மிகவும் எளிமைப்படுத்திச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் 'பழகிட்டு

விட்டுடறாங்கப்பா, அதை ஒரு சட்டத்துக்குள் கொண்டு வரனும் 'என்று பெரியவர்கள் யோசித்திருக்கிறார்கள். அதன் விளைவாகவே திருமணம் என்கின்ற சடங்கு உருவாக்கப்பட்டது என்கிறது தொல்காப்பியம்’⁽¹⁾. என்று எழுத்தாளர் ஓவியா குறிப்பிடுகிறார். எனவே தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழர் வாழ்வில் திருமணம் என்னும் முறை ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் அந்தக் காலத்தில் ஜாதிகளின் அடிப்படையில் திருமணங்கள் அமைந்ததாக நமக்குத் தரவுகள் இல்லை.

ஆனால், அதற்குச்சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் புகுந்த ஆரியம், அகமண முறையை மநுதர்ம அடிப்படையில் அமுல்படுத்தியது திருமண முறைகள் எட்டுவகைப்படும் என்று வகைப்படுத்தியது. பெண்களைக் கட்டாயப்படுத்தித் திருமணம் செய்யும் முறையும் அதில் ஒன்று என்று அட்டவணைப்படுத்தியது. பார்ப்பனர்களை அழைத்து, சடங்குகள் செய்து திருமண வாழ்வை ஆரம்பிக்கும் முறையை ஆரியம் மிகத் தந்திரமாகத் தமிழர்கள் வாழ்வியலில் சேர்த்தது. அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்தமில்லாத சடங்குகளைச் செய்வதற்கு வலியுறுத்தியது. மனு தர்ம அடிப்படையில் மனிதர்களை வர்ணத்தின் அடிப்படையில் பிரித்தது. பிராமணன், கஷ்டரியன், வைஸ்யன், சூத்திரன் என்னும் பிரிவுகள் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டது என்று சொன்னது. சூத்திரனுக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமை இல்லை என்பனபோன்ற சட்டங்களை வகுத்து. பெண்கள் அனைவரும், அவர்கள் எந்த வர்ணத்தைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருந்தாலும் அவர்கள் சூத்திரச்சிதான், அவர்களுக்குக் கல்வி கிடையாது என்றது.

“மனு நூலின்படி பெண்கள் எல்லோருமே சூத்து ஜாதிதான். பிராமணப் பெண்கள், வைஸியப் பெண்கள், கஷ்டத்திரியப் பெண்கள்,

சூத்திரப்பெண்கள் என்றெல்லாம் பேதம் கிடையாது. அதனால் சூத்தரன் வெளியே உழைப்பதைப் போல சூத்தரச்சியான பெண்கள் வீட்டுக்குள்ளேயே உழைக்கவேண்டும். அதாவது...

“ஸ்த்ரீனாந்த சூத்து ஜாதினாம்...”

பெண்கள் அனைவரும் சூத்தரஜாதி.

“நஸ்த்ரீ சூத்து வேதமத்யதாம்...” அதனால்... பெண்களும், சூத்தர்களும், வேதங்களை ஒதக்கூடாது, வேத ஒசையைக் கேட்கக்கூடாது. யாகங்கள் நடந்தால் அதில் ஒதப்படும் வேத மந்த்ரங்களைக் கேட்காமல் இருப்பதற்காகப் புடவையால் காதை மூடிக்கொள்ள வேண்டும்.

பெண்களுக்குக் கல்விக்கான வாய்ப்பே கிடையாது. அவர்கள் வெளியில் போகவும் முடியாது...

கல்வியும் கிடையாது... மந்த்ரங்கள் வழியே கூட அதைப் பெறக்கூடாது.⁸ வயசிலேயே கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு நான்கு சுவர்களுக்குள் நன்கு குடித்தனம் நடத்து -இதுதான் மனு தர்மம் பெண்களுக்குச் சொன்னது.⁽²⁾ என்று அக்னிஹோதர்ம ராமானுஜ தாத்தாச்சாரியார் குறிப்பிடுகிறார். பெண்களைத் திருமணத்தின் மூலம் அடிமைகளை வாங்குவதைப் போன்ற நடைமுறையை மநுதர்மம் புகுத்தியது.

ஆரிய வழித் திருமணம், திருமண மந்திரத்தில் பெண்களை இழிவுபடுத்துகிறது. “திருமண மந்திரம்-

ஸோம:ப்ரதமோ விவிதே கந்தரவோ விவித:/
த்ருதியோ அக் நிஷ்டே பதி: துர்யஸ்த மனுஷ்யஜா:

பொருள்: ஸோமன் முதலில் இந்த மணப்பெண்ணை அடைந்தான். பிறகு கந்தர்வன் இவளை அடைந்தான், உன்னுடைய மூன்றாவது கணவன் அக்நி. நான்காவது இந்த மனித ஜாதியில் பிறந்தவன்”⁽³⁾ என்று அந்தத் திருமண மந்திரம் கூறுகிறது.

குத்திரர்களையும் பெண்களையும் இழிவுபடுத்திய மநுதர்மம் அகமண முறையை வலியுறுத்தியது. அகமண முறையை மீறுபவர்களுக்கு மிகக் கடுமையான தண்டனையை மன்னர்களின் துணையோடு நிறைவேற்றியது. ஜாதி என்னும் இழிவைத் தமிழர்கள், திராவிடர்களின் மேல் சுமத்தியது.” அகமண முறையே சாதியத்துக்கு அடிப்படை என்கிற கருத்தியலில் அம்பேத்கர் உறுதியாக இருந்தார். ஜாதி, விதவைத் திருமணம் மறுப்பு, குழந்தை மனம் ஆகிய செயல்பாடுகள் மூலம் அகமண முறை நிலை நிறுத்தப்படுவதாக அம்பேத்கர் குறிப்பிட்டார்.⁽⁴⁾ என்று எழுத்தாளர் மு. சங்கையா குறிப்பிடுகிறார்.

குழந்தை மனம், விதவை மறுமண மறுப்பு, ஜாதிக்குள்ளேயே திருமணம் செய்யும் அகமண முறை, அர்த்தமற்ற போலித்தனமான சடங்குகள், பார்ப்பனர்களின் மேலாண்மை என்று இருந்த தமிழர்கள் / திராவிடர்களின் திருமண முறையில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்த திருமண முறைதான் தந்தை பெரியார் முன்வைத்த சுயமரியாதைத் திருமண முறை.

“விவாகம் அல்லது திருமணம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு பெண்ணும் ஆனும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு, அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட்டுப்பொறுப்பில் நடத்துவதற்குப் பலர் அறியச் செய்யச் செய்துகொள்ளும் காரியமேயாகும்⁽⁵⁾ என்றார் தந்தை பெரியார். உலகம் முழுவதும் திருமணங்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெறுகின்றன. உலகில் உள்ள மக்கள் பல இனங்களாகவும், மதங்களாகவும் பிரிந்து இருக்கும் நிலையில் அவர்களின் திருமண முறையும் பல்வேறு முறைகளில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு திருமண முறையும் ஒவ்வொரு வகையான சடங்குகளைக் கொண்டு இருக்கின்றன.

வெவ்வேறு வகையான வடிவங்களில் இருக்கின்றன.

ஆனால், இந்து மதத்தில் இருக்கும் திருமண முறை வர்ண அடிப்படையில் அமைந்தது. இந்த இந்த வர்ணத்தினர் திருமணம் செய்யலாம். இந்த இந்த வருணத்தினர் அவர்களாகத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கோ, திருமண நிகழ்ச்சியை நடத்துவதற்கோ உரிமையில்லை என்னும் அடிப்படையில் அமைந்தது. பெண்களுக்கான உரிமைகளை மறுப்பதாக அமைந்தது. ஜாதியை நிலை நிறுத்துவதாக அமைந்தது. ஆரியத் திருமண முறையைப் புரிந்துகொண்டால்தான் சுயமரியாதைத் திருமண முறையின் சிறப்புகளை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள இயலும். இந்த ஆரியத் திருமணமுறை என்னும் அநீதிக்கு எதிராகச் சென்னை மாகாணமாக அன்று இருந்த தமிழ்நாட்டில் 1928இல் தந்தை பெரியார் அறிமுகப்படுத்திய திருமண முறைதான் ‘சுயமரியாதைத் திருமண முறை’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“‘சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பது அறிவுக்கு ஒவ்வாத மதம் சார்ந்த மூடச் சடங்குகளைத் தவிர்த்து, புரோகிதத்தை மறுத்து, அறிவியல் பூர்வமாக, அறிவுபூர்வமாக, சிக்கனமாகச் செய்யப்படும் திருமணம் ஆகும். ‘வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்க வயது வந்த ஒர் ஆணும், பெண்ணும் செய்துகொள்ளும் ஒப்பந்தம்’ என்று எளிமையாக இதற்கு விளக்கம் சொன்னார் தந்தை பெரியார்.” மற்றும் “மதம் சார்ந்த, குறிப்பாக இந்துமதத் திருமண முறைகள் பெண்களை அடிமையாக்கும் சடங்குகளையும், புரியாத வடமொழியில் இழிவுபடுத்தும் மந்திரங்களையும் கொண்டதாகவும், தேவையற்ற பொருளாதார வீணடிப்பைச் செய்வதாகவும் உள்ளன. எனவே சிக்கனமாக எளிமையாக நம் தாய்மொழியில் உறுதிமொழி

கூறிச் செய்து கொள்ளும் முறையே இந்தத் திருமணம்.” (6) என்று பெரியார் சுயமரியாதைத் திருமண நிலையத்தின் இணையப் பக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பது அறிவு ஆசான் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பார்ப்பன பண்பாட்டுப் படையெடுப்பை எதிர்த்து முறியடிக்கும் அருமையான அறிவுப் புரட்சி ஏற்பாடு ஆகும்!

1926 முதல் தந்தை பெரியார் அவர்களால் துவக்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கம்(Self-respect Movement) என்பது ஜாதி ஒழிப்பு, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, பெண்ணடியை ஒழிப்பு, சிக்கனம், எளிமைக்கு ஏற்றம் - இவற்றை உள்ளடக்கி திருமண முறையில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தை- திராவிடர் இனத்திற்கு ஏற்றத்தைத் தரும் வகைகளில் சுயமரியாதை முறை திருமணத்தைத் தந்தை பெரியார் புகுத்தினார்.

இதற்கென்று இன்னின்ன முறை என்று கட்டுத்திட்டம் செய்யாமல் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மனிதர்கள் வாழ்க்கைத் துணை நல நிகழ்ச்சியை அமைத்துக்கொள்ளலாம் - கொள்ள வேண்டும் என்ற தாராள மனப்போக்குடன் - சுதந்திரச் சிந்தனைக்கு இடமும் தந்தார்⁽⁷⁾ என்று சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் பற்றித் திராவிடர்கழகத்தலைவர் ஆசிரியர்கி. வீரமணி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தத் திருமண முறைய ஏற்றுக்கொண்டு, கடந்த 90 ஆண்டுகளாக, சுயமரியாதைத் திருமண முறையை மட்டுமே செயல்படுத்துகின்ற குடும்பங்கள் பல தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தைச் சார்ந்த திரு.வை.பார்த்திபன் அவர்கள், தங்கள் குடும்பத்தில் நடந்த திருமணங்கள் பற்றிய ஒரு செய்தியை திராவிடப்பொழில் இதழுக்காக எனக்கு

அனுப்பி இருந்தார். அவர் அனுப்பிய குறிப்புக்கேழ...

“1928முதல் தந்தை பெரியாரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தத் திருமணம் அல்லது சுயமரியாதைத் திருமணம் சுயமரியாதை இயக்க உறுப்பினர்களிடையே மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பது ஒர் வரலாற்று உண்மையாகும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை திராவிடர் இயக்கத் தோழர்கள் வீடுகளில் இந்தத் திருமண முறை பரவலாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் ஆரம்ப கால கட்டங்களில் இந்த முறையில் திருமணம் செய்துகொள்பவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இடைஞ்சல்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல..

இன்னும் சொல்லப்போனால் இந்தத் திருமணங்கள் சட்டப்படி செல்லாதவை என்பதுகூட இந்தத் தோழர்களைப் பயமுறுத்தவில்லை. தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வந்தார்கள். சென்னை, வேலூர் போன்ற பகுதிகளிலே இந்த முறையை மேடைக் கல்யாணம் என்று குறிப்பிடுவார்கள். மேடை போட்டு, புரோகிதர் இல்லாமல் நடத்துவதால் இந்தப் பெயர் போவும்.

1929இல் நடைபெற்ற சென்னை மாகாண முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டிலே கலந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் எடுத்துக்கொண்ட ஒர் உறுதிமொழி என்னவென்றால் தங்கள் வீட்டு நிகழ்ச்சிகளில் பார்ப்பனரை வைத்து திருமணம் நிகழ்த்துவதில்லை என்று முடிவெடுத்தனர். அப்படி முடிவெடுத்தவர்களில் ஒருவர் தாராசுரம் கோ.சக்கரபாணி ஆவார். இவர் கும்பகோணம் வட்டம் தாராசுரம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வை.கோவிந்தசாமி - பெரியநாயகம் ஆகியோரின் இரண்டாவது மகனாவார். அவருடன் பிறந்தவர்கள் அவரையும் சேர்த்து ஏழுபேர் உடன் ஒரு தங்கை ஆவர்.

தாராசுரம் கோ.சக்ரபானி அவர்களின் தந்தை திரு.கோவிந்தசாமி அவர்கள் திவிர பக்தர். செங்கல்பட்டு மாநாட்டிற்குப் பின்னர் தாராசுரம் கோ.சக்ரபானி உள்ளிட்ட சிலர் அந்த ஊரில் திவிர சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஆகிவிட்டனர். அந்தக் திராமத்தில் இவர்களும் இவர்களோடு சேர்ந்து சிலரும் சுயமரியாதைக்காரர்களாகவும் நீதிக்கட்சி ஆதரவாளர்களாகவும் விளங்கினர். ஊர் மொத்தமும் இவர்களுக்கு எதிர் கொள்கையுடையவர்கள். எதிரணியிலும் இவர்களுக்குச் செய்தி கொடுத்து உதவியவர்களும் உண்டு.தங்கள் தந்தையாரின் முடிவின்படி கோ.சக்ரபானியின் உடன்பிறந்தோர் முதல் மூன்று பேர்களுக்குப் புரோகித முறைப்படி திருமணங்கள் நடைபெற்றன. 1932இல் தன் மூன்றாம் மகன் வையாபுரி (1948-இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் முதல் அணிக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றவர்) அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்துவிட்டு, தனது மகன்களிடம் இனிமேல் நீங்கள் உங்கள் கொள்கைப்படி எதுவேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளுங்கள் என்று கூறிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார் திரு. கோவிந்தசாமி அவர்கள்.

திரு.கோ.சக்ரபானி தன் தம்பி குடும்பங்களின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு 1936இல் தன் தம்பி வரதராசனுக்கும் - புனிதவல்லிக்கும் கும்பகோணம் வட்டத்திலேயே முதலாவது சுயமரியாதைத் திருமணத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்தார். 13.12.1936 ஞாயிற்றுக்கிழமை அமாவாசை நாளில் காலை 9.00 மணிக்குக் கும்பகோணம் தோழர் கே.கே.நீலமேகம் அவர்கள் தலைமையில், தோழர் மூவலூர் ராமாமிர்தம் வாழ்த்துரையோடு திருமணத்தை நடத்தினார். அவ்வமயம் தோழர் சக்ரபானி அவர்கள் ஊராட்சி மன்ற உறுப்பினராகவும், சமூக சீர்திருத்த நடிகர் சபையின் பொருளாளராகவும்

தொண்டாற்றியுள்ளார். அன்றைய தினம் சுமார் 500-600 பேர்களுக்குச் சமபந்தி போஜனம் நடைபெற்றுள்ளது.

அதன்பின்னர், தனது இன்னொரு தம்பி இராமாநுஜத்திற்கும் - குஞ்சகம்மாளுக்கும் 1940இல் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை இராகுகாலத்தில் திருமணத்தைக் கோ.சக்ரபானி அவர்கள் செய்துவைத்துள்ளார். இவரின் தம்பியான இராமாநுஜம் இந்தி எதிர்ப்பு மறியலில் 6 மாதம் சிறை சென்றவர். மேலும் ஒரே மேடையில் மூன்று /நான்கு திருமணங்களைச் சர்வசாதாரணமாக நடத்தி வைத்துள்ளார். கோ.சக்ரபானியின் கடைசித் தம்பி G.N.சாமி சட்ட ஏறிப்புப் போராட்டத்தில் 6 மாதம் சிறை சென்றவர்.அவருக்கும் சுயமரியாதைத் திருமணம் நடைபெற்றது. அப்படி . திரு.சக்ரபானி அவர்களுடைய தலைமுறையில் 6 சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் அடுத்த தலைமுறையில் 41 சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் அதற்குத்த தலைமுறையில் 38 சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் நான்காம் தலைமுறையில் இதுவரை 7 சுயமரியாதைத் திருமணங்களும் நடைபெற்றுள்ளன.

அன்று தொடங்கி இந்தக் குடும்பங்களில் அனைத்துக் திருமணங்களும் சுயமரியாதைத் திருமணங்களாகவே நடைபெறுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. உண்மை மார்ச் 2009இதழ் “ஒரேகுடும்பத்தில் 81சுயமரியாதைத் திருமணங்கள்” என்ற தலைப்பில் பாராட்டுத் தெரிவித்துள்ளது. இந்தச் செய்தியை இந்த இதழுக்கு அளித்த திரு.வெ.பாரத்திபன் அவர்களுடைய திருமணம், சுயமரியாதைத் திருமணமாக 10.07.1966 அன்று அன்றைய தஞ்சை மாவட்ட காங்கிரஸ் தலைவர் G.K.மூப்பனார் தலைமையில் நடைபெற்றது. அப்போது எனக்கு இந்தத் திருமண முறைக்குச் சட்ட சம்மதம் கிடையாது என்பது தெரியாது. இருந்தாலும் சட்ட சம்மதமில்லாமலேயே

27 திருமணங்கள், தங்கள் குடும்பத்தில் நடைபெற்றுள்ளன., 1966 வரை நடைபெற்றது என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நான்கு தலைமுறையாகச் சுமார் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சுயமரியாதைத் திருமணங்களை நடத்திய குடும்பம் என்று குறிப்பிட்டு தமிழர் தலைவர் ஆசிரியர் அவர்களால் 20.11.2016 அன்று நடைபெற்ற நீதிக்கட்சி நூற்றாண்டு விழா மற்றும் சுயமரியாதை இயக்க 90ஆம் ஆண்டுவிழாவில் குடும்ப வழித்தோன்றல் மானமிகு வை.இளங்கோவன், வை.பார்த்திபன் மற்றும் ச.ராமசாமி ஆகியோருக்குப் பயனாடை அனிவித்துச் சான்றிதழ் வழங்கப்பட்டது எங்கள் முன்னோர்கள் இந்த இயக்கத்திற்காகத் தொண்டாற்றியதற்குக் கிடைத்த பாராட்டாக என்னி இரும்புதெய்கிறோம்.” என்று தனது செய்தியைஅனுப்பிசிலபுகைப்படங்களையும் திராவிடப்பொழில் இதழுக்கு அனுப்பி இருந்தார்.

இந்தக் குறிப்பில், 1929இல் நடைபெற்ற சென்னை மாகாண முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டிலே கலந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் எடுத்துக்கொண்ட ஒரு உறுதிமொழி என்னவென்றால் “தங்கள் வீட்டு நிகழ்ச்சிகளில் பார்ப்பனரைவைத்து நிகழ்த்துவதில்லை என்று முடிவெடுத்தனர்” என்று வை.பார்த்திபன் குறிப்பிடுகிறார். இன்று தமிழ்நாடு பெற்றிருக்கும் பல முன்னேற்றங்களுக்கு இந்த மாநாடும் இதில் நிறைவேற்றப்பட்ட பல தீர்மானங்களும் காரணமாகும்.பார்ப்பனரை வைத்து நடத்தும் புராண அடிப்படைத் திருமணங்களுக்குப் பதிலாகச் சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக நடைபெறுவதற்குக் காரணமான விழிப்புனர்வை ஏற்படுத்தியது அந்தத் தீர்மானமும் அதனை நடைமுறைப்படுத்த தந்தை பெரியாரும்,திராவிட இயக்கங்களும்

எடுத்துக்கொண்ட தொடர் முயற்சிகளும் காரணம் எனலாம்.

இப்படி சுயமரியாதைத் திருமணங்களைக் கடந்த 4.5 தலைமுறைகளாக ஏற்றுக்கொண்டு தொடர்ந்து செயல்படுத்திவரும் பல குடும்பங்கள் தமிழ்நாட்டில் உள்ளன. அதைப் பற்றி மட்டுமே தனிக் கள் ஆய்வுகள் செய்யலாம் .தொடக்கக் காலத்தில் சுயமரியாதைத் திருமணங்களுக்கு ஏற்பட்ட இடைஞ்சல்கள், துண்பங்கள் மிக அதிகம் ஆனால் அதையெல்லாம் தாண்டி இன்றைக்குச் சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட - கடைப்பிடிக்கப்படுகிற - பாராட்டப்படுகிற ஒரு திருமண முறையாகத் தமிழ்நாட்டில் திகழ்கிறது.

“தமிழர் தலைவர் வழிகாட்டுதலோடு ஜாதி ஒழிப்பைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்படும் பெரியார் சுயமரியாதைத் திருமணநிலையத்தில் 2023 ஜூவரி 1 முதல் 2023 டிசம்பர் 31 முடிய நடைபெற்ற திருமணங்கள்

நடைபெற்ற இணையேற்பு நிகழ்வுகள் - 1573

ஜாதி மறுப்பு இணையேற்பு நிகழ்வுகள் - 1216

இதில்

வேற்று மாநிலத்தவர் இணையேற்பு நிகழ்வுகள் - 112

பார்ப்பனர் இணையேற்பு நிகழ்வுகள் - 84

மணவிலக்கு பெற்ற மறுமண நிகழ்வுகள் - 26

துணையை இழந்தோர் ('விதவை') மறுமண நிகழ்வுகள் - 18.”¹⁸

என்று இசையின்பன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.இது சென்னையில்,பெரியார் திடலில் இருக்கும் பெரியார் சுயமரியாதைத்

திருமண நிலையத்தில் மட்டும் நடைபெற்ற திருமணங்கள். இதைப்போல ஊர்கள் தோறும் திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் நடத்தி வைக்கும் திருமணங்கள், திராவிட இயக்கப் பொறுப்பாளர்கள், பொதுவானவர்கள் நடத்தி வைக்கும் திருமணங்கள் பல ஆயிரக்கணக்கில் நடைபெறுகின்றன. 1928 முதல் நடைபெற்ற சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் இலட்சக்கணக்கில் இருக்கும்.

சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் இரண்டு விதமான எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒன்று, சமூக எதிர்ப்பு. சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருந்த அகமணத் திருமண முறை, - ஜாதிய உணர்வு, சாஸ்திரம், சம்பிராதயங்களை நம்பி நடத்தப்பட்ட குழந்தைத் திருமணங்கள், விதவைத் திருமணம் கூடாது என்னும் மன்னிலை.

“இந்தச் சுயமரியாதைத் திருமண முறையினைப் புகுத்த ஆரம்பக் கட்டங்களில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் சந்தித்த கொடுமைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. மூட நம்பிக்கைகள் ஏராளம் ஆழமாகப் பரவியுள்ள நமது சமுதாயத்தில் இப்படி ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதலை ஏற்படுத்துவது என்பது அசல் சறுக்கு மரத்தில் உடம்பெல்லாம் என்னெய் தடவிக்கொண்டு ஒருவர் ஏறுவது போன்ற ஒன்றேயாகும்.

இந்தச் சுயமரியாதைத் திருமணம் நடத்தப்படுவதற்கு நாடெங்கும் பலத்த எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. பக்கி காரணமாக மூட நம்பிக்கைக்கு ஆட்பட்ட மக்களிடையே இப்படிப் பார்ப்பனரை நீக்கி, சடங்கு சம்பிராதயங்களை விலக்கி, புரட்சிகரமான எண்ணமான சமத்துவத் தத்துவத்துடன் நடத்தப்பெறும் இத்திருமணம் பலத்த எதிர்ப்பைச் சந்தித்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை”⁽⁹⁾ என்று சுயமரியாதைத் திருமணங்களுக்கு ஆரம்பக் காலக்

கட்டங்களில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் பற்றி விரிவாக அந்த நூலில் விவரிப்பார் திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள்

இவையெல்லாம் பெருமளவில் இன்று மாறி இருக்கிறது. இப்படி மாறியிருப்பதற்கு அடிப்படைக்காரணம்சுயமரியாதைத் திருமண மேடைகளை பிரச்சார மேடைகளாகத் தந்தை பெரியாரும், திராவிட இயக்கத் தலைவர்களும் பயன்படுத்திக்கொண்டதுதான், அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்தான்.

சுயமரியாதைத் திருமணங்களைத் தந்தை பெரியார் நடத்தி வைக்கத் தொடங்கிய காலகட்டமான 1928-களில் குழந்தைத் திருமணம் என்பது இயல்பான ஒன்றாக இருந்தது. சுயமரியாதைத் திருமணங்களில் பெண்ணின் திருமண வயது பேசப்பட்டது. பெண் நன்றாகப் படித்து, குறிப்பிட்ட வயதுக்கு வந்த பின்னரே திருமணம் என்பது சுயமரியாதைத் திருமணங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. பல சுயமரியாதைத் திருமணங்களை நடத்திவைக்கிறபோது பெண்களின், திருமண வயது பற்றிப் பெரியார் பேசுகிறார். குழந்தைத் திருமணத்திற்கு எதிரான விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்களாகச் சுயமரியாதைத் திருமண மேடைகளைப் பெரியார் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இன்றைக்குக் கூடச் சிலர் குழந்தைத் திருமணத்தை ஆதரித்துப் பேசுவதை நாம் பார்க்கிறோம். சாத்திரத்தின் அடிப்படையில் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் குழந்தை வயதிலேயே பெண்களுக்குத் திருமணம் நடைபெறவேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

“கல்யாணத்தை மநு கன்னிகாதானம் என்கிறது. கன்னிகையைத் தானம் செய்தல் கன்னிகாதானம். கன்னிகா அதாவது கன்னிகை என்றால்? மநுதர்மப்படி எட்டு வயது அடைந்த பெண்கள் அனைவரும் கன்னிகைகள். பின்... கன்னிகைகளுக்குக் கல்யாணம்

பண்ண வேண்டும். இன்னொருவன் கையில் பிடித்துக்கொடுக்கவேண்டும். அதாவது அவனிடத்திலே இந்தக்கன்னிகையைத்தானம் செய்யவேண்டும். இது கன்னிகாதானம்.

இதைத்தான்.. 'அஷ்ட வருஷா பலேத் கன்யா' என்கிறார் மநு''⁽¹⁰⁾ என்று குழந்தைத் திருமணங்களுக்கு அடிப்படை மருதர்மம் என்பதை அக்னி ஹோத்ரம் ராமானுஜ தாத்தாச்சாரியார் விளக்குகிறார்.

இன்றைக்கு .பெண்களின் திருமண வயது 18 என்றாலும் கூட பெரும்பாலான நகரத்துப் பெண்களின் திருமணம் நடைபெறும் வயது 20க்கு மேல் என்று ஆகி இருக்கிறது. சாத்திரப்படி 8 வயதில் திருமணம் முடிக்கிறேன் என்று சொன்னால், சொல்லப்படும் மனநோய் பிடித்தவர் என்று கருதும் மனநிலைதான் சமூகத்தில் இருக்கிறது.

பெரும்பாலான குடும்பங்களில் ஜாதி மறுப்புத்திருமணங்கள் நடைபெற்று இருக்கின்றன. மறுமணங்கள் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சயமரியாதைத் திருமணங்களை முதலில் எதிர்த்த சமூகம் இப்போது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

இன்னொரு வகையான எதிர்ப்பு என்பது சட்ட ரீதியானது. தந்தை பெரியார் அவர்கள் முதன்முதலில் சயமரியாதைத் திருமணங்களை நடத்த ஆரம்பித்தபொழுது, சட்ட ரீதியான அங்கீகாரம் இல்லை. அவரும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. சயமரியாதைத் திருமணத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களும் அதனைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

"1927ஆம் ஆண்டில் அருப்புக்கோட்டை சுக்கில நத்தம் கிராமம் தொடங்கி -1968ஆம் ஆண்டு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக ஆகி சட்டம் நிறைவேற்றும் வரை தந்தை பெரியார் அவர்களால் தொடங்கி வைக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டு வந்த பல்லாயிரக்கணக்கான

சயமரியாதைத் திருமணங்களும் சட்டப்படி செல்லாதவைதான் என்றாலும், தமிழர்கள் அதனைச் சற்றும் பொருட்படுத்தவில்லை. சட்டம் என்ன சொல்கிறது என்பது முக்கியமல்ல - எங்கள் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள் சொன்னதுதான் - பிறப்பித்ததுதான் எங்களுக்குச் சமுதாயச் சட்டம் என்று சயமரியாதைத் திருமணங்களைச் செய்து கொண்டு தானிருந்தனர் தமிழர்கள். இந்தத் துணிவும் தெளிவும் வேறு தொண்டர்களிடம் பார்க்கவே முடியாது என்று பாராட்டினார் டாக்டர் ஜஸ்டிஸ் ராஜன் அவர்கள்.

உலகத்தில் எங்கும் கேள்விப்பட்டு இருக்க முடியாத அதிசயமானதகவல் இது. 1968ஐவரி 17ஆம் தேதி குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் பெற்று சயமரியாதைத் திருமணம் சட்டப்படி செல்லுபடியாக்கப்பட்டது இதுவரை நடைபெற்ற சயமரியாதைத் திருமணங்களும் சரி, இனி நடக்கப்போகும் திருமணங்களும் சரி (With Retrospective Effect) செல்லுபடியாகும் என்று சட்டம் கூறியது ''⁽¹¹⁾ என்று திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்..

ஆனாலும் சட்டத்தின் மூலமாக இந்தச் சயமரியாதைத் திருமணங்கள் நடைபெறுவதைத் தடுத்து விட முடியுமா என்று பார்ப்பனர்கள் தொடர்ச்சியாக முயற்சி செய்து கொண்டுள்ளனர். நீதித்துறையில் இருக்கும் சிலரும் மறைமுகமாக இவர்களுக்குத் துணை செய்கின்றனர். இதனைப் பற்றி 'தி ஹிந்து' நாளிதழ்

"நீதித்துறை நீண்டகாலமாக மேற்கண்ட சட்டத் திருத்தத்தை எதிர்த்தும் பல்வேறு விதமான விளக்கங்கள் அளித்தும் வந்துள்ளது. சடங்குகள் தவிர்த்த திருமணங்களையும், இருசாராரும் முழு சம்மதத்துடன் நடத்திக்கொள்ளும் கலப்புத் திருமணங்களையும் (ஜாதி மறுப்பு) தடுப்பதே

ஒன்றிய அரசின் நோக்கம். சமீப காலத்தில் இது பல விதங்களில் தெளிவாகியுள்ளது.

இதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் கூறலாம். ஒன்றிய அரசின் சமூகநீதித்துறை மற்றும் அதிகாரப் பங்களிப்பு அமைச்சகம் கலப்புத் திருமணம் (ஜாதி மறுப்பு) செய்துகொண்டது இணையர்களுக்குப் பரிசுகளும் விருதுகளும் வழங்கி வந்தது. 2017ஆம் ஆண்டில் அது சட்டப் பிரிவு என் 7அய் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட கலப்புத் திருமண இணையர்களின் மனுக்களை மட்டும் நிராகரித்துவிட்டது. அந்தத் திருமணங்கள் ஹிந்து திருமணச் சட்டம் 1955இன்படி முறையாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்று காரணம் கூறப்பட்டது. கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளப் பிடிவாதமாக மறுத்து வந்த ஒன்றிய அரசு அமைச்சகத்துக்குச் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் மதுரை கிளை விளக்கமளித்துத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியிருந்தது. இது முதல் உதாரணம்.

இரண்டாவது உதாரணம் - கடந்த மாதம் இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றம் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நினைவுபடுத்த நேர்ந்தது - சுயமரியாதைத் திருமணங்களின் செல்லுபடியாகும் தன்மை குறித்து. அவை மதச் சடங்குகள் ஏதுமின்றிப் பொது இடங்களில் கொண்டாட்டங்களின்றி நடந்தாலும், உறவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் வேறு சிலர் மத்தியில் அவை நடப்பதாகவும் வாழ்வினை ஒப்பந்தம் அறிவிக்கப்படுவதாகவும் உச்சநீதிமன்றம் விளக்கம் அளித்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்றுள்ள பல்வேறு சட்டப்பூர்வ மகளிர் நல சிர்திருத்தங்களின் ஒட்டுமொத்த விளைவாகச் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் பல தீர்ப்புகளில் நல்ல தாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளதை எவரும் மறந்துவிடக்கூடாது. சமுதாய மற்றுங்களை ஆதரிக்கும் விதமான கண்ணோட்டத்தில்

பல தீர்ப்புகள் உள்ளன. திருமணம் என்ற விஷயத்தில் ஆண் பெண் ஆகிய இருபாலரின் உரிமைகளும் கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தியாவில் வேறு எந்த நீதிமன்றத்திலும் இத்தகைய புதிய பார்வை இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. சமீபத்தில் திருநங்கை ஒருவரின் திருமணம் ஹிந்து திருமணச் சட்ட விதியின்படி நீதிமன்ற அனுமதியுடன் பதிவு செய்யப்பட்டது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய நிகழ்வு. திருமணச் சீர்திருத்தங்களைப் பொறுத்தவரை சென்னை உயர்நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உள்ளதை இந்த நிகழ்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.⁽¹²⁾ என்று தலையங்கம் எழுதி, தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் மக்கள் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் நீதிமன்றங்களும் சுயமரியாதைத் திருமணங்களைப் புரிந்துகொண்டு இருக்கின்றன என்பதைத் தங்கள் தீர்ப்புகளின் மூலம் வெளிக்காட்டுகின்றன என்று குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இருந்தாலும் மத்திய ஒன்றிய அரசின் பொதுச் சிவில் சட்டம் போன்ற முன்னெடுப்புகள் எதிர்காலத்தில் சுயமரியாதைத் திருமணத்திற்கு மீண்டும் சட்ட அங்கீராம் இல்லை என்னும் நிலையைக் கொண்டுவரலாம்.

தமிழ்நாட்டினைச் சார்ந்தவர்கள் தமிழ்நாட்டில் வசித்தாலும் அயல் நாட்டில் வசித்தாலும் அவர்கள் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு திருமண முறையாக சுயமரியாதைத் திருமண முறை இன்றைக்கு மாறி இருக்கிறது. பார்ப்பனர்களைத் தவிர்த்து, அவர்களை அழைக்காமல், அவர்கள் சொல்லும் மந்திரங்களைத் தவிர்த்து நம் வீட்டுத் திருமணங்களை நடத்த வேண்டும் என்னும் விழிப்புணர்வு பெரும்பாலான தமிழர்களுக்கு இருக்கிறது. திருமணத்தை முடிந்த அளவிற்குச் சிக்கனமாக நடத்த வேண்டும் என்னும் விழிப்புணர்வும் பரவலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஏன் பார்ப்பனர்களில் கூட 18 பேர் இந்தச் சுயமரியாதைத் திருமண முறையில் சென்ற ஆண்டு தங்கள் திருமணத்தை நடத்திக்கொண்டுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் மட்டுமே ஒவ்வொரு தமிழரின் வீட்டிலும் நடைபெறுகிறது என்னும் நிலை முழுமையாக நிகழுவேண்டும் என்பதே தந்தை பெரியாரின் நோக்கமும் போராட்டமும். அதில் மிகப்பெரிய வெற்றியை அடைந்திருக்கிறார்கள் அவரும் அவரது இயக்கமும் என்பது கண்காடு. இன்றைக்கு வெளி நாடுகளிலும் மலேசியா, சிங்கப்பூர், அமெரிக்கா போன்ற பல நாடுகளில் சுயமரியாதைத் திருமணங்கள் சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம் மீது இழிவைச்சுமத்தும் புராணவகைத் திருமணங்களிலிருந்து முற்றிலுமாகத் தமிழர்கள் முழுவதும் விடுபடும் நாளை நோக்கி நாடு நடக்கட்டும்.

- - - - -

1. பெண்ணும் ஆனும் ஒண்ணு, ஒவியா, நிகர்மொழி பதிப்பகம், பக்கம் 98

2. இந்து மதம் எங்கே போகிறது? + சடங்குகளின் கதை, அக்னிலோாத்ரம் ராமானுஜ தாத்தாச்சாரியார், நக்கீரன் வெளியீடு, பக்கம் 174, 177.

3. சுயமரியாதைத் திருமணம் - ஏன், தந்தை பெரியார், திராவிடர் கழக(இயக்க வெளியீடு), பக்கம் 1 (மூல ஆதாரம் : விவாஹ மந்த்ரார்த்த போதினி, கீழாத்தூர் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார் பி.ஓ.எல்., பக்கங்கள் முறையே 22, 59.)

4. சாதி எனும் பெரும் தொற்று - தொடரும் விவாதங்கள், மு.சங்கையா, சிந்தன் புக்ள், பக்கம் 47.

5. சுயமரியாதைத் திருமணம் தத்துவமும் வரலாறும் - ஆசிரியர் கி.வீரமணி, திராவிடர் கழக இயக்க வெளியீடு, பக்கம் 29

6. பெரியார் சுயமரியாதைத் திருமண நிலையம், இணையதளம். <https://periyarmatrimonial.com/ymarriage.php>

7. சுயமரியாதைத் திருமணம் தத்துவமும் வரலாறும் - ஆசிரியர் கி.வீரமணி, முன்னுரை-திராவிடர் கழக இயக்க வெளியீடு.

8. விடுதலை ஞாயிறு மலர், 20.01.2024, இசையின்பன், பக்கம் 11

9. சுயமரியாதைத் திருமணம் தத்துவமும் வரலாறும் - ஆசிரியர் கி.வீரமணி, முன்னுரை-திராவிடர் கழக இயக்க வெளியீடு. பக்கம் 77

10. இந்து மதம் எங்கே போகிறது? + சடங்குகளின் கதை, அக்னிலோாத்ரம் ராமானுஜ தாத்தாச்சாரியார், நக்கீரன் வெளியீடு, பக்கம் 166.

11. சுயமரியாதைத் திருமணம் தத்துவமும் வரலாறும் - ஆசிரியர் கி.வீரமணி, திராவிடர் கழக இயக்க வெளியீடு, பக்கம் 349

12. 'தி இந்து' ஆங்கில நாளிதழ் - 29.09.2023 தமிழில் விடுதலை ஞாயிறு மலர் 07.10.2023

ஆசிரியர் குறிப்பு :

முனைவர் வா.நேரு தமிழ்நாடு பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் மாநிலத் தலைவர் ஆவார். மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் 'இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனிதநேயமும்' என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். பெரியார் பட்டயச் சான்றிதழும் பெற்றவர். பி.எஸ்.என்.எல் நிறுவனத்தில் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி விருப்ப ஓய்வு பெற்றவர். இவர் தமிழ்நாட்டில் மதுரை மாவட்டம் சாப்டீரில் பிறந்தவர். இவர் 'பங்குனி உத்தரமும் பள்ளிக்கூடமும்', 'குரியக் கீற்றுகள்', 'சொற்களின்கூடுகளுக்குள்' என்னும்

கவிதைத் தொகுப்புகளும் ‘நெருப்பினில் துஞ்சல்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ‘சங்கப் பலகை’ என்னும் நூல் மதிப்புரைகளின் தொகுப்பு நூலும் வெளிவந்துள்ளது இவரின் ஆய்வேறு நூலாக்கம் செய்யப்பட்டு ‘இறையன்பு படைப்புகளில் தன்னம்பிக்கையும் மனித நேயமும்’ என்னும் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. அண்மையில் ‘கனவு போலத்தான் நடந்தது’ என்னும் நூலினை வெளியிட்டுள்ளார். ‘திருக்குறள் வலியுறுத்தும் உயிர்ச்சுழலும் இன்றைய உலகச் சூழலும்’, ‘கடவுளையும்

சடங்குகளையும் வள்ளுவம் புறக்கணிக்கிறது’, ‘தமிழ்த்துறவிகளும் வள்ளுவர்க்காறும் தவழும்’, ‘ஆரிய எதிர்ப்புக்கு முன்னுரை - திருக்குறளின் பாயிரம்’, ‘செல்வமும் குடிமையும்’, ஊழும் கூழும் - ஒரு பகுத்தறிவுப் பார்வை’ போன்ற தலைப்புகளில் இவரின் கட்டுரைகள் திருக்குறள் ஆய்வுத் தொகுப்புகளில் வெளிவந்துள்ளன உலக, இந்திய மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அளித்தவர் பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும், சமூக ஊடகங்களிலும், இணையத்தில் பரவலாக எழுதி வருபவர்.

Social Endosmosis is Social Justice.

“An ideal society should be mobile, should be full of channels for conveying a change taking place in one part to other parts.

In an ideal society there should be many interests consciously communicated and shared. There should be varied and free points of contact with other modes of association. In other words, there should be social endosmosis.

This is fraternity, which is only another name for democracy.

Democracy is not merely a form of Government. It is primarily a mode of associated living, of conjoint communicated experience. It is essentially an attitude of respect and reverence towards fellowmen”.

(Annihilation of Caste)

Prof. Dr. B.R. AMBEDKAR, M.A., M.Sc., Ph.D., D.Sc.

Hon’ble Minister (1st Minister) of Law and Justice, Union Of India (1947-51).

Minister of Labour in Viceroy’s Executive Council (1942-46).

Chairman of the Constitution Drafting Committee -

Constituent Assembly of India (1946-50).

Member of Parliament - Rajya Sabha for Bombay State (1952-56).

6. திராவிடப்பொழில் இணைய வழி ஆய்வுக்கூட்டம் – தொகுப்பு

பெரியார்ப்பன்னாட்டுஅமைப்பின்சார்பாகத் திராவிடப்பொழில் சூலை - செப்டம்பர் 2023 11ஆம் இதழுக்கான ஆய்வுக் கூட்டம் நவம்பர் 18,2023 சனிக்கிழமை அமெரிக்கக் கிழக்கு நேரம் காலை 9 மணி, தமிழ்நாட்டின் நேரம் இரவு 8.30 மணிக்கு இணைய வழியாக நடைபெற்றது. நிகழ்வின் நெறியாள்கையாளராகப் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பின் தலைவர், அமெரிக்காவில் இருக்கும் மருத்துவர் சோம. இளங்கோவன் அவர்கள் இருந்து நிகழ்வை வழி நடத்தினார். தன்னுடைய தொடக்க உரையில் 'திராவிடப் பொழில் 'இதழின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிட்டு இந்தக் காலாண்டு திராவிடப்பொழில் இதழில் 5 கட்டுரைகள் வந்துள்ளன. அதில் பேரா.வீ.அரசு அவர்களின் 'தமிழிசுக்குழல் : சமூகநீதி - வ.உ.சி.' என்னும் கட்டுரையும் எழுத்தாளர் ஞான.வள்ளுவன் அவர்களின், 'பிற்காலச் சோழர்களின் செப்பேடுகளும், பார்ப்பனர்களுக்கான தானங்களும்' என்னும் கட்டுரையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. முதலில் பேரா.வீ.அரசு அவர்களின் கட்டுரையை முனைவர் த.கு.திவாகரன் அவர்கள் ஆய்வு செய்கிறார். எனக் குறிப்பிட்டார். பின்பு முனைவர் த.கு.திவாகரன் அவர்களைச் சிறப்பாக அவைக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவரைப் பேச அழைத்தார்.

முனைவர். த.கு.திவாகரன்

மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்களும், பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு, அமெரிக்காவும் எடுத்திருக்கும் இந்த முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. இன்றைக்குப் பெரியாரின் கொள்கைகள் உலகமெல்லாம் பரவுவதற்குப் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு எடுக்கும் முயற்சிகளும் காரணம். தந்தை

பெரியார் மறைந்து 50 ஆண்டுகள் ஆனாலும் அவர்தம் கொள்கைகள் முழுக்கமாக எடுத்துச் செல்லப்படுவதால், பெரியார் இன்றும் வாழ்கின்றார்.

இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்திலேயே பேரா.அரசு அவர்கள் "நிலப்பரப்பில் வாழும் பல்வேறு மக்களும் பல கூறுகளிலும் முரணின்றி வாழுவேண்டும்.அவ்வாறு இல்லையெனில் அங்குச் சமூக நீதியின் தேவை வருகிறது" என்று குறிப்பிடுகிறார். அந்தச் சமூக நீதியோடு இணைத்து செக்கியுத்த செம்மல் வ.உ.சி.அவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். தந்தை பெரியார் அவர்களும் வ.உ.சி. அவர்களும் இணைந்து பணி ஆற்றிய பணிகள் ஏராளம் என்பதை இந்தக் கட்டுரை காட்டுகிறது.

1852 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட 'இந்து மத ஆபாச போதினி' என்னும் புத்தகத்தைப் பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் கூறுகின்றார். சமூக நீதிக்காகப் பாடுபட்ட புலே, தந்தை பெரியார், அண்ணல் அம்பேத்கர்.வள்ளலார் ஆகியோரைப் பற்றியும் அவர்கள் முன்னெடுத்த சமூக நீதிச் செயல்பாடுகள் பற்றியும் இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

சமூக நீதி என்பது இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஒரு புதிய சக்தியாக உருவெடுத்தது என்பதை இந்தக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டு சமூக நீதிப் போராளிகள் பற்றி மிக அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் அண்ணல் அம்பேத்கரும் தந்தை பெரியார். அவர்களும்.

சமூக நீதிக்காகத் தோன்றியதுதான் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம். அது

1916இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்திற்கு எதிராகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 1917 சங்கம் பற்றியும் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம் இவை எல்லாம் இணைக்கப்பட்டு 1944இல் திராவிடர் கழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது அது சமூகத்தில் எப்படிப்பட்ட மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது - திராவிடர் கழகத்தில் தான் அறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் கலைஞர் போன்றவர்கள் எல்லாம் இருந்தார்கள்; பாடுபட்டார்கள் அதிலிருந்து 1949இல் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் தனியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றி பேராசிரியர் அரசு அவர்கள் மிகச் சிறப்பாகக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் திராவிட இயக்கங்கள் என்றால் அவை தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் - திராவிடர் கழகம் - திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இவைதான்.

1947இல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு மிகப் பெரிய பதவிகளை எல்லாம் பார்ப்பனர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள் இப்படி அவர்கள் அமர்ந்த காரணத்தினால் அங்கு சமூக நீதி செத்துப் போய்விட்டது பெரும்பாலான நிறுவனங்களில், அரசு அனுவலகங்களில், பெரும் பதவிகளில் 98 விடுக்காடு பார்ப்பனர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பேரா. அரசு அவர்கள் அருமையாகச் சுட்டிக்காட்டி உள்ளார்.

இதில் இடதுசாரி கருத்தாளர்கள் இந்தப் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை என்பதைச்சுட்டிக்காட்டுகிறார் அது மட்டுமல்ல காங்கிரசுக்குள்ளும் பார்ப்பனர்களின் அதிகார மய்யம் செயல்பட்டது என்பதைக் கூறுகிறார்

1919 ஆம் ஆண்டு நமது டி.எம். நாயர் அவர்கள் சமூக நீதிக்காகப் போராடினார். அதற்காகத்தான் அவர் வண்டன் சென்றார் அங்கு நோயுற்று மரணமடைந்தார். இல்லை என்று சொன்னால் இந்தச் சமூக நீதி அப்பொழுதே நமக்கு வந்திருக்கும்; இட ஒதுக்கீடு வந்திருக்கும். அதற்குப் பின்பு தான் திராவிட இயக்கம் சமூக நீதிக்காகப் பாடுபட்டது.

நீதிக்கட்சி ஆட்சி முதல் அறிஞர் அண்ணா, டாக்டர் கலைஞர் எனத் தொடர்ந்த ஆட்சிகள் சமூக நீதிக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட்டன திராவிடர் கழகத் தலைவர் வீரமணி அவர்கள் 69 சதவிதக இட ஒதுக்கீட்டைப் பாதுகாக்க 31c சட்டம் சட்டம் கொண்டுவர பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தார். இந்தக் காலத்தில் நமது அரசுக்கு கொடுக்கக்கூடிய தொல்லையைப் போல அந்தக் காலத்தில் தொல்லையைக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள்.

சென்னை மாகாண சங்கம் என்று ஓர் அமைப்பு ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாகப் பார்ப்பனர்கள் தொல்லையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு ஆதரவாக இருந்தவர் யார் என்று கேட்டால் அன்னிபெசன்ட் அம்மையார். 1920களில் பார்ப்பனர்கள் எல்லாம் இணைந்து அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரோடு சேர்ந்து நீதிக் கட்சி ஆட்சிக்குத் தொல்லை கொடுத்தார்கள் என்பதை எல்லாம் பேரா.அரசு பதிவு செய்கிறார்.

காங்கிரசில் இருக்கும்போதும் சமூக நீதிக்காகப் போராடியவராக அய்யா வ.உ.சி. அவர்கள் இருந்திருக்கிறார்.அதனை ஆதாரத்தோடு பேராசிரியர் அரசு அவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார். 1936 நவம்பர் 18இல் தான் அய்யாவ.உ.சி அவர்கள் மறைகிறார்.அந்த நவம்பர் 18இல் இந்தக் கருத்தரங்கம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

காங்கிரசுக்குள் இருக்கும்போது காங்கிரசு கல்கத்தா மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களைவ. உ.சி. அவர்கள்கண்டிக்கிறார் பத்திரிகையாளர்களை அழைத்துப் பார்ப்பனர் அல்லாதாருக்கு இழைக்கப்படுகின்ற அந்தியை குறித்துப் பேசுகின்றார். அதனால் அவருக்குப் பல எதிர்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன. பல சோதனைகளை அவர் எதிர்கொண்டார். பல சோதனைகளை அவர் சந்தித்தாலும் அவர் காங்கிரஸை விட்டு வெளியே வரவில்லை வ உ.சி அவர்கள் எடுத்த பல நிலைப்பாடுகளைத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆதரித்திருக்கிறார். காங்கிரசுக்குள் இருந்து கொண்டே தந்தை பெரியார் போலவே சமூக நீதிக்காகக் குரல் கொடுத்தவர் வ.உ.சி. அவர்கள் அதனைப் புரிந்து கொண்டு அவருக்கு ஆதரவளித்தவர் தந்தை பெரியார்

அய்யா வ.உ.சி. அவர்களைப் பற்றி ஏதேனும் பேசுகிறவர்கள் அவர் காங்கிரஸில் இருந்தார். சிறைப்பட்டார், செக்கிமுத்தார் என்பதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களே தவிர, அவர் சமூக நீதிக்காகக் குரல் கொடுத்தார் என்பதைப் பேச மறுக்கிறார்கள். அவருடைய சமூக நீதி நிலைப்பாட்டை எவரும் எடுத்துக்காட்டுவதில்லை. ஆனால், பேராசிரியர் அரசு அவர்கள் அதனை எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார்

1936இல் திருச்சியில் பார்ப்பனர் அல்லாதார் மாநாடு நடக்கிறது. அவர் இறப்பதற்கு ஆறு மாதத்திற்கு முன்னால் நடந்த அந்த மாநாட்டிற்கு வ.உ.சி. செல்கிறார் - தானாகச் செல்கிறார். அங்கே ஆங்கிலத்தில் மிக அருமையான ஓர் உரையைக் கொடுக்கிறார். அந்த ஆங்கில உரையே ஒரு புத்தகமாக வந்திருக்கிறது என்பதை பேரா. அரசு அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். என்று குறிப்பிட்டு தனது ஆய்வுரையை நிறைவு செய்தார்.

மருத்துவர் சோம. இளங்கோவன்

இன்று திராவிடக் கருத்துப் பெட்டகமாக விளங்குகின்ற திவாகர் அவர்கள் மிக அருமையாக ஆய்வு செய்தார். இந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் பேராசிரியர் அரசு அவர்கள் பல ஆராய்ச்சி மாணவர்களை உருவாக்கியவர். இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற பல நாடுகளில் அவரது ஆராய்ச்சிக்கு பல அறிஞர்கள் மரியாதை செலுத்தி இருக்கிறார்கள். அவரை ஏற்புரை ஆற்ற அழைக்கிறேன் எனக்குறிப்பிட்டு அவரை அழைத்தார்.

பேரா. அரசு:

என்னுடைய கட்டுரையின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டு அதனை அடித்தளமாகக் கொண்டு இதுவரை உரையாற்றிய திவாகரன் அவர்களுக்கு நன்றி. இந்தக் கட்டுரை அவர் தனது உரையில் சொன்னதைப் போல வ.உ.சி. என்னும் ஒரு பெரியமனிதர், இந்தியாவிலேயே விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு வித்திட்ட முதல் மனிதர் என்று சொல்லலாம். அவர் அளவிற்குச் சிறைத் தண்டனையோ, அவர் அளவிற்குப் பிற்காலத்தில் வறுமையில் வாடிய வாழ்க்கையையோ வேறு எந்த சுதந்திரப் போராட்டவீரர் எவருக்கும் இல்லை என்று சொல்லலாம். அப்படி இருந்த வ.உ.சி. அவர்கள் ஒரு காங்கிரஸ்காரராக இருந்தாலும் கூட, பெரியாரோடு கொண்டிருந்த தொடர்பு ரொம்ப அழுத்தமானது; ரொம்ப ஆழமானது. அது 1917இல் தொடங்கியது.

வ.உ.சி. அவர்கள், அவர் மறைகிற காலம் வரை பெரியாரின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் அவர்ப்பாராட்டிப் போற்றி வந்திருக்கிறார் காங்கிரஸ்காரர்களோ, வ.உ.சி. அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்தாலும் கூட அவரைக் காங்கிரஸ்காரராகவே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பெரியார் அவர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் மிக விரிவாக வ.உ.சி. பற்றி

எழுதியிருக்கிறார். வ.உ.சி. அவர்கள் மறைந்த போது பெரியார் அவர்கள் எழுதிய அந்த இரங்கல் உரையை நீங்கள் அவசியம் வாசிக்க வேண்டும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எந்த அளவிற்கு வ.உ.சி. அவர்களை இந்த நாடு எப்படி நடத்தியது என்பதை மனம் திறந்து எழுதியிருப்பார்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை மிக முக்கியமான செய்தி என்னவென்று சொன்னால் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம். இந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், அதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இட ஒதுக்கீடு, கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்பு இந்தியாவின் புதிய வரலாற்றிலே மிக மிக முக்கியமான ஒன்று. இன்றைக்கும் இதனை இந்தியாவில் மிகப்பெரிய உரையாடலாக நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

1920களிலேயே இந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிநித்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றும், பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குக் கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்பு பற்றி விரிவாகப் பேசி காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே கொண்டு சென்றிருக்கிறார். முடியாமல் போனதால் அதை விட்டு வெளியே வந்து நீதிக்கட்சியை ஆதரிக்கிறார். 1928இல் தமிழ்நாட்டில் நீதிக்கட்சி கொண்டு வந்த, இந்த இட ஒதுக்கீடு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த பெருமை பெரியாரைச் சேரும். அந்தப் பெருமையை, அந்தச் செயல்பாடுகளை எல்லாம் கண்டு பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்து எல்லா நேரங்களிலும் பெரியாரை மிகச் சிறப்பாகப் பாராட்டி எழுதி இருக்கிறார் வ.உ.சி அவர்கள்.

இதிலிருந்து ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது உலகத்தின் மிக முக்கியமான இந்த இரு தலைவர்களும் தமிழ்நாட்டின் சமூக நீதிக்கான போராட்டத்தில் ஒரே கருத்து உடையவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்ற இந்தச் செய்தி பரவலாகப் பலருக்கும் தெரியவில்லை. அதை நாம் தெரியப்படுத்த

வேண்டும். அதற்கான அடிப்படையான ஒரு நோக்கமாகத்தான் நான் இந்தக் கட்டுரையை எழுதினேன். இதை நீங்கள் மிகச் சிறப்பாக வாசித்து அதற்கு ஆய்வுரை வழங்கி இருக்கிறீர்கள். அதற்காக எனது வணக்கத்தையும் நன்றியும் சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்" என்று குறிப்பிட்டு உரையாற்றினார்.

தொடர்ந்து பேரா.அரசு அவர்களின் ஏற்புரையையும் விளக்கத்தையும் பாராட்டினார்மருத்துவர்சோம்.இளங்கோவன் அவர்கள். "பொன் முட்டையிடும் வாத்து என்று கதை படித்திருக்கிறோம். ஆனால் அது உண்மையிலேயே வரலாற்றில் நடந்தது என்பதை அறிந்தால் நமக்கு வெட்கமும் வேதனையுமாக இருக்கும் அந்தப் பொன் முட்டைகள் இட்ட வாத்துகள் யார் என்றால் சோழப் பேரரசர்கள். அதை அருமையாக ஆராய்ச்சி செய்து கட்டுரையாக வடித்துள்ள ஞான வள்ளுவன் அவர்கள் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து, தமிழ்நாட்டு மருத்துவத்துறையில் பல்வேறு சாதனைகளைப் புரிந்த சாதனையாளர். மருத்துவர்களுக்குப் பின்னால் அதிகமான தேவைகள் இருக்கின்றன.அவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்றி அவர்கள் வேலை செய்வதற்கு எளிமையாகத் தமிழ்நாடு இன்று மருத்துவத்துறையில் முதலிடத்தில் இருக்கிறது என்றால் இவர்களைப் போன்றவர்கள் வித்திட்ட அடித்தளம் தான் காரணம்.

அவரது கட்டுரையை ஆய்வு செய்ய எனக்கு மிகவும் நெருக்கமான பிடித்தமான நான் போற்றும் ஆய்வாளர்களில் ஒருவரான மும்பை கணேசன் வந்துள்ளார். அவர் பல நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து ஓர் ஆய்வுப் பெட்டகமாக வைத்திருக்கின்றார். இந்த ஆண்டிலே இந்த மாதத்திலே மும்பையில் இதெல்லாம் நடந்தது என்பதை மிகச் சிறப்பாகச் சொல்வார். தந்தை பெரியார்

அவர்களுக்கும் மும்பைக்கும் பல ஆண்டுகளாக இணைப்பு இருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து ஆசிரியர் அவர்களும் பலமுறை சென்று அங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு பொருள் சேர்க்க வேண்டும், சுயமரியாதையோடு வாழுவேண்டும் என்பதில் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார். அதைச் செயல்படுத்தும் வீரர் மும்பை கணேசன் அவர்கள். அவர்களை இந்த ஆய்வுரையை நிகழ்த்துமாறு அழைக்கின்றேன்” என்று மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்கள் அழைத்தார்.

மும்பை கணேசன் அவர்கள்:

பெரியார்பண்ணாட்டுஅமைப்பின்சார்பிலே நடைபெறக்கூடிய - திராவிடப்பொழில் இதழில் வந்து இருக்கக் கூடிய கட்டுரைகளை நாம் படித்து அதைப் பற்றிய கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்க்கூடிய-ஒரு நிகழ்வாக, இந்த நிகழ்வைக் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக நம்முடைய பெரியார் பண்ணாட்டு அமைப்பு மிகச் சிறப்பாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

வரலாற்றின் அடிப்படையில் தமிழ் மன்னர்கள் நமக்கு என்ன செய்தார்கள் என்பதைப் பற்றியும், அவர்கள் செய்த நன்மைகள் தீமைகள் எல்லாவற்றையும் விளக்குகின்ற பகுதிதான் வரலாறு. இந்தக் கட்டுரை மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. இந்தக் கட்டுரை பிற்காலச் சோழர்களைப் பற்றி வந்திருக்கிறது. சோழ மன்னர்களில் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்று சொல்லக்கூடிய திருமாவளவன்தான் கல்லனையைக் கட்டினார் நீர்நிலைகளை உயர்த்தினார், வேளாண்மைக்கு மிகப்பெரிய அளவிற்கு உறுதுணையாக இருந்தார் என்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம். அவர் வாழ்ந்தது 50 ஆண்டுகள். அந்த 50 ஆண்டுகளில் அவர் எந்தக் கோயிலும் கட்டவில்லை; எந்தப் பார்ப்பனருக்கும் அடிபணியவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு பாராட்டுக்குரிய

மன்னர்தான் கரிகாற் பெருவளத்தான். அதனால்தான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்களே சோழ மன்னர் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கு ஒரு பெரிய விழாவினை எடுத்து மகிழ்ந்தார். பொதுவாகத் திராவிடர் கழகம் என்பது எந்த மன்னரையும் பாராட்டுவதில்லை.

மற்றவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனிய சூழ்சிக்குப் பலியானார்கள், அடிபணிந்தார்கள்.

நம்முடைய புலவர் இமயவரம்பன் அவர்கள் கூட ‘பார்ப்பனர்கள் சூழ்சியும் மன்னர்கள் வீழ்ச்சியும்’ என்ற ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். மிக அருமையான நூல். இந்த மன்னர்கள் எப்படிப் பார்ப்பனிய வலையிலே விழுந்து தன்னுடைய அறிவை, ஆற்றலை, உழைப்பை, வாள் ஏந்தி வாழ்ந்த அந்த மாமன்னர்கள் புல் ஏந்திய பார்ப்பனர்களிடத்திலே எப்படிக் கட்டுண்டு கிடந்தார்கள், சுருண்டு விழுந்து கிடந்தார்கள், பார்ப்பனர்களின் கண் அசைவுகளுக்கு ஏற்ப அவர்கள் செயல் புரிந்தார்கள் என்பதை எல்லாம் ஞான.வள்ளுவன் அவர்கள் ‘பிற்காலச் சோழர்களும் சோழர்களின் செப்பேடுகளும்’ என்னும் இந்தக் கட்டுரையில் எழுதி இருக்கிறார்கள்.

இதைப் படிக்கின்ற பொழுது எப்படி எல்லாம் உழைக்கும் மக்களை இப்படி வருஷித்துப் பார்ப்பனிய சூழ்சிக்கு மன்னர்கள் அடி பணிந்தார்கள் என்பதை நாம் உணர முடிகிறது. பொதுவாக விவசாயம் என்று சொல்கின்ற அந்தத் தொழில் என்பது உழவுத் தொழில், வேளாண்மை என்பது மனித இனத்திற்கு மட்டுமல்ல, ஒட்டு மொத்த உயிரினங்களுக்குமே அடிப்படையாக இருப்பது. அந்த வேளாண்மையை நீச்த் தொழிலாக வைத்து, அது ஒரு கொடுரமான செயல் அது செய்யக்கூடாது என்று பார்ப்பனர்கள் கைக்கொண்டனர் அப்படி

உழைக்கும் மக்களை, உழைக்கும் வர்க்கத்தை மிக அடிமையாக வைத்து அவர்களைச் சுரண்டிக் கொழுத்து, உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிராக மன்னர்களுடைய துணையோடு பார்ப்பனர்கள் என்னென்ன செய்தார்கள் என்பதை இந்தக் கட்டுரையாளர் ஞான. வள்ளுவன் அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்

பழைய வரலாறுகளை அறிந்து கொள்வதற்குக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், ஒலைச்சுவடிகள் மற்றும் மன் பாண்ட உடைந்த ஒடுகளில் இருக்கும் குறியீடுகள் போன்றவை உதவியாக இருக்கின்றன. இவற்றை வைத்து எடுத்துக்காட்டாக நமது கீழடியில் நடக்கக்கூடிய அகம்வாராய்ச்சி போலப் புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகள் வருகின்றன. தமிழருடைய வரலாற்றுச் சிறப்புகள் எல்லாம் அங்குப் பேசப்படுவது போல ஏராளமான செப்பேடுகள். அந்தச் செப்பேடுகள் எல்லாம் பிற்காலச் சோழ மன்னர்கள் பார்ப்பனர்களுக்குத் தானமாகக் கொடுத்தவற்றைப் பற்றிச் சொல்லும் செப்பேடுகள். அந்தச் செப்பேடுகளிலே என்ன எழுதி இருக்கிறது என்பதை மன்னர்கள் பெயரோடு சேர்த்து வரிசையாக அட்டவணையாக ஞான. வள்ளுவன் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார். அதற்குப் பிறகு அதனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கொடுக்கிறார். முதலாம் ராஜராஜனில் இருந்து ஆரம்பித்து ஆண்ட பிற்காலச் சோழ மன்னர்களின் பட்டியலையும் அவர்கள் எப்படிப் பல்லவ ஆட்சி முடிவுக்கு வந்த பின்பு எழுச்சி பெற்றார்கள் என்னும் வரலாற்றையும் சொல்கிறார். எப்படி எல்லாம் அந்த பிற்காலச் சோழ மன்னர்களை மயக்கிப் பார்ப்பனர்கள் தானங்களைப் பெற்றார்கள் என்னும் விவரத்தைக் கூறுகிறார்.

எனக்கு இந்தக்கட்டுரையைப் படித்தபோது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எழுதிய 'சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம்' என்னும் நூல்

நினைவுக்கு வந்தது. பார்ப்பனர்கள் எப்படி எல்லாம் சூத்திரனை, உயர் வர்ணமாக்கி மன்னராக ஆக்குகிறோம் என்று சொல்லி காகபட்டர்தலைமையில் சிவாஜியை ஏமாற்றி, பணத்தையும் பொன்னையும் பிடிங்கினார்கள் என்று அண்ணா எழுதியிருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது. பசுமாட்டைப் போல உருவத்தைத் தங்கத்தால் செய்து, அதன் வயிற்றுக்குள் புகுந்து வெளியே வரவேண்டும். அவ்வளவு தங்கத்தையும் பார்ப்பனர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை நம்பி அள்ளிக் கொடுத்த யாகங்கள் பற்றியெல்லாம் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால், ஞான. வள்ளுவன் அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் இந்த வரலாறு நான் அறியாதது. மிகச்சிறப்பாக இந்தக் கட்டுரை உள்ளது. ஞான வள்ளுவன் அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்கிறேன். வாய்ப்பு அளித்த பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பிற்கு நன்றி என்று கூறி உரையை நிறைவு செய்தார்.

அய்யா சோம. இளங்கோவன்

அவர்கள்

செப்பேடுகள் காலம் முடிந்துவிட்டதாக நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் இன்றும் அது தொடர்கிறது என்பதுதான் இந்தக்கட்டுரையை இந்த நேரத்திலே இதை வெளியிட்டதற்குப் பொருள். அமெரிக்காவிலே எங்குப் பார்த்தாலும் கோவில்கள். அந்தக் கோவிலை ஆள்பவர்கள் பார்ப்பனர்கள். இந்த நிலை இன்று உலகெங்கும் இருக்கிறது. அதில் இங்கு அமெரிக்காவில் நடக்கும் அநியாயங்களைப் பார்த்தால் நமது உடன் பிறப்புகள் இங்குக் கோவில் குடமுழுக்கு நடத்துவதும் அதைப் பெறிய ஆர்ப்பாட்டமாகச் செய்வதும் கோயில்களுக்காக வாரி வழங்குவதும் இன்றும் தொடர்கிறது என்பதுதான் நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய கருத்து. ஞானவள்ளுவன் அவர்கள் மிகச்சிறப்பாக

நாமெல்லாம் போற்றும் சோழப்பேரசர்கள், எப்படி இருந்தார்கள், பார்ப்பனர்கள் குளியல் அறையிலும் சாப்பாட்டு அறையிலும் எப்படி அவர்களை மயக்கி இத்தனையையும் பெற்றார்கள் என்பதுதான் இதன் கருத்து. இன்றும் அது எப்படித் தொடர்கிறது என்பதுதான் வரலாறு. ஆகவே ஞான வள்ளுவன் அவர்கள் இந்தக் காலகட்டத்திலே மிக அருமையாக எழுதியிருப்பது நம்முடைய உடன்பிறப்புகளுக்கு ஒரு பாடமாக இருக்கவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டு ஞானவள்ளுவன் அவர்களை ஏற்புரை ஆற்ற அழைத்தார்கள்.

ஞானவள்ளுவன்:

என்னுடைய கட்டுரையை மிகச்சிறப்பாக ஆய்வு செய்த மும்பை கணேசன் அவர்களுக்கு நன்றி. அவர் தன்னைப் பற்றித் தெரிவித்தது போல நானும் எழுத்தாளன் இல்லை. மருத்துவத்துறையிலே 34 ஆண்டுகள் பணியாற்றியவன். பணி ஓய்வுவரை நான் எழுத்தைப் பற்றி ஏதும் அறியவில்லை. ஆனால் என் தந்தையார் இந்த இயக்கத்தில் இருந்தால், எங்கள் தந்தையார்காலம் தொட்டு நாங்கள் இந்த இயக்கத்தில் மிகத்தவிரமாக இருந்தோம். பணி ஓய்வுக்குப்பிறகு தந்தை பெரியார் பற்றி எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. நான் பிறந்த ஊர் வைத்திஸ்வரன் கோவில். எங்கள் ஊரில் என் தந்தையார் உட்பட பலபேர் திராவிட இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள். எனவே நான் எழுத ஆரம்பித்தேன். இதுவரை ‘பெரியார் 95,’ ‘எங்கள் ஊரும் திராவிட இயக்கமும்,’ என இப்படிப்பட்ட பல நூல்களை எழுதியிருக்கிறேன்.

அதேபோல ஒரு முறை இயக்கக் கூட்டத்திற்காக மதுரைக்கு நான் சென்று இருந்தேன். அங்கே இருந்த உலகத் தமிழர் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்குச் சென்றோம் எனக்கு வரலாற்றில் பொதுவாக ஒர் ஈடுபாடு

உண்டு. அங்கே இருந்த நூல் நிலையத்தில் திருஇந்தனுர் செப்பேடு நூல் என்று ஒன்று இருந்தது. திருஇந்தனுர் என்றவுடன் எனக்கு இது கேள்விப்பட்ட ஊரு போல இருக்கிறது என்று யோசித்தேன். அந்த ஊர் மயிலாடுதுறை பகுதியைச் சார்ந்த ஓர் ஊர். இப்போதும் அதே பேரில் அந்த ஊர் இருக்கிறது உடனே நான் ஆர்வத்தோடு அந்த நூலை வாங்கி வந்து படித்தேன். அதைப் படித்த பின்பு தான் எனக்கு இந்தச் சோழ மன்னர்கள் எப்படி எல்லாம் பார்ப்பன அடிமைகளாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிய வந்தது

இந்தத் திருஇந்தனுர் செப்பேடு பற்றிச் சில வார்த்தைகளை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். திருஇந்தனுர் என்பது மயிலாடுதுறை சார்ந்த பகுதி. தமிழ்நாட்டில் இதுவரை 20 செப்பேடுகள் கிடைக்கப்பட்டுள்ளன. திருஇந்தனுர் செப்பேடு 2011இல் கிடைக்கப்பெற்றது. இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற செப்பேடுகளில் மிகப் பெரியதும் அதிக எண்ணிக்கையும் கொண்ட இந்தத் திருஇந்தனுர் செப்பேடு, மறைந்த முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் அவருடைய ஆட்சி காலத்தில் 2011இல் அந்தப் பகுதியில் உள்ள கோயில் சீரமைப்புப் பணியின் போது கண்டெடுக்கப்பட்டது.

மிகப்பெரிய அந்தச் செப்பேடு 85 பக்கங்களைக் கொண்டது. அது இப்போது அருங்காட்சியகத்தில் இருக்கிறது. அதைப்பற்றிய ஒருநூல்தான் அது. அந்தநூலின் முதல் பக்குப் பக்கங்கள் வடமொழியில் இருக்கின்றன. அடுத்த அனைத்து பக்கங்களும் தமிழிலும் இருக்கின்றன. பார்ப்பனர்களுக்குச் சோழ மன்னர்கள் நிலங்களை தானமாகக் கொடுத்த விவரங்களை அறிய முடிகிறது. தோழர்களே, இந்தத் திருஇந்தனுர் பகுதி அந்தக் காலத்தில் முழுக்க மருத நிலம். முழுக்க முழுக்க விவசாயப் பணி உள்ள இடம். சோழ மன்னர்கள் ராஜராஜன் காலத்திலிருந்து வடஇந்தியாவிற்குச் சென்று போரிட்டு

திரும்பும் பொழுது கூடுதல் எண்ணிக்கையில் பார்ப்பனர்களையும் அழைத்து வந்தார்கள் என்பது வரலாறு. அந்த வகையில் இந்தப் பகுதி முழுக்க ஆற்றங்கரை பாசனம் உள்ள வளமான பகுதி. இந்த ஆற்றங்கரை ஓரங்களிலே பார்ப்பனர்கள் தங்கி கோயில் பணிகளைப் பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள். தங்கள் ஆதிக்கத்தினை நிலை நிறுத்தி இருக்கிறார்கள்.

பார்ப்பனர்கள் மன்னர்களைப் பார்த்து “போரிலே நீங்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் மக்களைக் கொன்று விட்டேர்கள்; அந்தப் பாவத்தைப் போக்குவதற்கு, ஊரில் பஞ்சம் தீர வேண்டும் என்றால்..” இப்படிப் பல எண்ணங்களைச் சொல்லி இதற்கெல்லாம் நீங்கள் யாகம் செய்ய வேண்டும் எங்களுக்கு நிலங்களைத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னதன் அடிப்படையில் அதைக் கேட்டு மயங்கி நமது மன்னர்கள் எவ்வளவு வீராதி வீரர்களாக, சூராதி சூரர்களாக இருந்தாலும் அந்த வேற்று மொழியாளர்களின் அந்த நயமான பேச்சு, உடல் மொழி இவற்றுக்கெல்லாம் கட்டுப்பட்டு அவர்கள் பார்ப்பன அடிமையாகிப் போனர்கள் என்பதுதான் இந்தச் செப்பேடு சொல்லும் வரலாறு.

இந்தத் திருஇந்தனுர் செப்பேடின் வரலாற்றைப் பார்க்கின்ற பொழுது ராஜேந்திர சோழர்களின் மகன்களில் முதலாவது ராஜேந்திரன் என்பவன் 130 பார்ப்பனர்களுக்குப் பல்வேறு கிராமங்களை அந்தப் பெயர்களை எல்லாம் நீக்கி விட்டு சதுரவேதி என்ற பெயரில் நாராயணச் சதுரவேதி மங்கலம் என்ற ஒரு புதிய பகுதியாக்கித் தானமாகக் கொடுத்திருக்கிறான்.

அதற்குப் பின்பு அவன் போர்க்களத்தில் இறந்த பின்பு அவனுடைய சகோதரர் இரண்டாவது ராஜேந்திரன் மன்னரானான். அவன் அதே பார்ப்பனர்களுக்கு இன்னும்

அறுநாறு பார்ப்பனர்களை இணைத்து 730 பார்ப்பனர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தான். அந்தப் பார்ப்பனர்களுடைய பெயர்கள் எல்லாம் வரிசையாகப் பட்டியலில் இருக்கின்றன.

அந்த நிலங்களைக் கொடுக்கின்ற செயல் இருக்கிறதே அதில் ஒரு பெரிய நிருவாகக் கட்டமைப்பு இருக்கிறது முதலில் மன்னன் அந்தப் பார்ப்பனர்களுக்கு நிலங்களைத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வாய்மொழியாக ஒர் உத்தரவைப் போடுவான் அங்குதான் டாக்டர் சோம. இளங்கோவன் அவர்கள் சொன்னதைப் போல ஒரு பொது இடத்தில் தனது ஆணையை வெளிப்படுத்தலாம்; ஆனால் பார்ப்பனர்களுக்கு மன்னன் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அல்லது மன்னன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவ்வளவு அவசரமாகத் தானம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவசரம் என்ன?. இந்தச் செப்பேடுகள் ராஜாதிராஜன் குளித்துவிட்டு ஆடை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது வேறு பாண்டிய பகுதியிலே சிற்றரசனாக இருந்த ஒருவன் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க இந்த நிலங்களை அவன் பார்ப்பனர்களுக்குத் தானமாக மாற்றிக் கொடுத்தான் என்று சொல்கிறது அதேபோல உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு மன்னன் கொடுத்தாகச் சொல்கிறது.

பார்ப்பனர்களைப் பொறுத்தவரையில் மன்னன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுதோ, குளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதோ, நேரங்களில் பார்ப்பனர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும், தானம் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணிச் செயல்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

இந்தச் செப்பேடுகளைப் படித்த பின்பு பல்லாயிரக்கணக்கான வேலி நிலங்கள்,

வரி நீக்கம் செய்யப்பட்ட நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டு அவையெல்லாம்

தேவதான சதுர்வேதி மங்கலகங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன என்பதை அறிந்து இது பற்றி எழுத வேண்டும் என்று தோன்றியது. பல்வேறு சோழ செப்பேடுகள் பற்றி தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று படித்து, சேகரித்து ‘செப்பேடுகளும் சதுர்வேதி மங்கலமும்’ என்ற ஒரு நூலை எழுதியிருக்கிறேன். அதற்காக எழுதப்பட்ட கட்டுரைதான் இது. இதனை வெளியிட்ட

திராவிடப்பொழில் ஆசிரியர் குழுவிற்கு நன்றி என்று கூறி ஏற்புரை ஆற்றினார்.

நிகழ்வில் இறுதியாகக் கேள்வி-பதில் மற்றும் கருத்துக் கூறும் பகுதி நடைபெற்றது. பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவர் முனைவர் வா.நேரு, மணிமேகலை, நாஞ்சில் பீட்டர், அயனாபுரம் துரை, சிவந்தி அருணாச்சலம், பேரா. சோம. வேலாயுதம், மருத்துவர் சரோஜா இளங்கோவன் உள்ளிட்ட பலர் தத்தம் கருத்துகளைக் கூறினர்.

தொகுப்பு: முனைவர் வா. நேரு.

The Indus language is likely to have belonged to the North Dravidian sub-branch represented today by the Brahui, spoken in the mountain valleys and plateaus of Afghanistan and Baluchistan, the core area of the Early Harappan neolithic cultures, and by the Kurukh spoken in North India from Nepal and Madhya Pradesh to Orissa, Bengal and Assam.

The Sanskrit hypothesis, however, is difficult to reconcile chronologically with the date of the Indus civilisation (about the second half of the third millennium B.C.) and antecedent Early Harappan neolithic cultures which were responsible for its creation.

*(Deciphering the Indus Script
Originally published in Visible Religion, Vol. 6 - A.J. Brill,
Leiden, Holland, 1988, pp. 114-135)*

Prof. Dr. ASKO PARPOLA

*Professor Emeritus, Department of World Cultures,
University of Helsinki, Finland.*

7. நாட்டின் பெயர்கள்

(சென்ற இதழ் ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழ் மொழியாக்கம்)

திராவிடப் பொழில்' அக்டோபர்-டிசம்பர் 2023 ஆய்விதழில் "Names of the Nation - A Comparative Study" என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த பேராசிரியர் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்களின் ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழ் வழிச் சுருக்கம்.

முன்னாரா:

'இந்தியக் குடியரசு' என்பது இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தின்படியான அதிகாரப்பூர்வப் பெயரானாலும், உள்நாட்டிலும் உலகளவிலும் பொதுமக்களால் இந்தியா என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியா விடுதலை பெறுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே இந்தியா என்னும் பெயர் வரலாற்றின் பக்கங்களில் காணக் கிடைக்கிறது.

ஆனால், பல்லாண்டு காலமாகப் பாரத் என்னும் பெயரும் இந்திய நாட்டின் பெயராக அழைக்கும் வழக்கம் உலக அளவில் இல்லையென்றாலும் உள்ளூர் அளவில் அவ்வாறும் அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

இந்தியா என்னும் பெயர்ச்சொல் அயற்சொல் என்றும், அந்தப் பெயர் காலனியாதிக்கத்தால் நம்மீது தினீக்கப்பட்ட பெயர் என்றும் ஒரு புரிதலற்ற தவறான கருத்து சிலரின் சிந்தையிலே தேங்கியுள்ளது.

இந்தக் கட்டுரை 'இந்தியா' மற்றும் 'பாரத்' ஆகிய இரண்டு பெயர்களையும் ஆய்ந்திடும் நோக்கில் வரலாறு, மொழியியல், தொன்மவியல், நிலவியல், இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், மதப் புராணங்கள் போன்ற பலதரப்பட்ட மூலங்களிலிருந்து அறிவுப்பூர்வமாகத் திரட்டப்பட்ட தரவுகளின்

அடிப்படையில் ஆய்வை மேற்கொண்டு உண்மை நிலையை உணர்த்த முயல்கின்றது.

இந்தியா என்றும் பெயர்ச்சொல்லின் மின்புலம்

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் நமது இந்திய ஒன்றியத்தின் உச்ச உயர்நிலைச் சட்டம் ஆகும். இந்த அரசமைப்புச் சட்டத்தின் விதி 1இன் படி இந்திய ஒன்றியத்தால் ஆளப்படுகின்ற நிலப்பரப்பின் பெயர் இந்தியா என்று அறிவிக்கப்படுகின்றது. அதன்படி நமது நாடு இறையாண்மை கொண்ட இந்தியக் குடியரசாக அறிவிக்கப்பட்டது.

India that is Bharat, பாரத் என்றும் அறியப்படும் இந்தியா என்று விதி ஒன்றில் (Clause1) நாட்டின் பெயர் சுட்டப்படுகின்றது. இந்த இடத்தைத் தவிர அரசமைப்புச் சட்டத்தின் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் நாட்டின் பெயர் இந்தியா என்றே சுட்டப்படுகின்றது.

இவ்வாறு அரசமைப்புச் சட்டம் ஏற்பட்ட காலம் தொட்டு இந்தியா என்று அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டு அறியப்பட்டிருந்தாலும் இந்த இந்தியா என்னும் சொல்லாடல் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே உலகவரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அகவழுக்கு - புறவழுக்கு (Endonym & Exonym) மொழியியல் கோட்பாடுகள்:

அக வழுக்கு (Endonym)

ஒரு சமூகம் தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட கூறுகளை எந்தப் பெயரால் எப்படி சொல்லி அழைக்கும் என்பது அகவழுக்காகும்.

புற வழக்கு (Exonym)

ஒரு சமூகம் பிற சமூகத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட நிலப்பரப்பின் அக வழக்கின் படி அழைக்கப்படும் பெயரை எப்படி வேறுபட்ட உச்சரிப்பால் அழைப்பார்கள் என்பது புற வழக்கு ஆகும்.

உலகத்தில் பல மொழிகளும் தனக்கே உரித்தான் சிறப்பு ஒலியியல் கொள்கைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. ஒரு இனக் குழுவினர் தங்கள் மொழியின் ஒரு சொல்லை உச்சரிக்கும் முறையே ஒலியியல் கொள்கை ஆகும். அதே சொல்லைப் பிற மொழி பேசுவோர் உச்சரிக்கும் போது அந்த உச்சரிப்பில் சில மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயற்கையே. தமிழர்கள் அன்றி வேறு எவரும் தமிழின் சிறப்பு 'ழ'கரத்தை உச்சரிப்பது அவ்வளவு எளிதாக இருக்காது.

இந்த உச்சரிப்பு வேறுபாட்டின் காரணமாக அகவழக்கிலே அறியப்படுகின்ற ஒரு சொல் பிற இனக்குழுவினரால் சற்றொப்ப ஒத்து வருகின்ற வேறொரு உச்சரிப்பைக் கொண்ட சொல்லால் அறியப்படும். இந்த உச்சரிப்பு இடர்ப்பாடே அகவழக்கு புற வழக்கு (Endonym & Exonym) என்னும் மொழியியல் கொள்கையின் தோற்றுவாயாகும்.

சில எடுத்துக்காட்டுகளை இங்கு பார்க்கலாம்:

அகவழக்கு - புறவழக்கு

குங்வா - சைனா

பார்சி - பெர்சியன்

ஜயோனியன் (கிரேக்கம்) - யவனம்

கேடா - கடாரம்

ஜாவ் (ஜாவா) - சாவகம்

நக்கவரம் - நிகோபார்

மாலத்தீவு - மால்தீவஸ்

தமிழ் - திரமிடம், திராவிடம்

இப்படி உலகின் பல மொழிகளும் பிற மொழிச் சொற்களை தங்களின் உச்சரிப்புக்கு ஏற்றவாறு மாற்றி அமைத்துக் கொள்கின்றன.

இந்தியா என்னும் சொல்லாடல் இந்திய மரபில் வந்தது?

இந்தியா என்னும் பெயர்ச்சொல் பழைய கிரேக்கத்தின் இவ்டியா (Ivdia) என்ற சொல்லிலிருந்து வந்திருந்தாலும் அது 'சிந்து' என்னும் இந்திய மரபுச் சொல்லின் புறவழக்காகும். அதாவது இந்திய அகவழக்கிலே வழங்கப்பட்ட சிந்து என்னும் பெயர்ச் சொல்தான் புறவழக்கிலே இந்தியா என்று திரிந்து வந்துள்ளது.

சிந்து என்னும் இந்திய அகவழக்குச் சொல் கிரேக்கத்திற்குச் செல்வதற்கு முன்பாக அதன் பயணத்திலே இந்தோ ஆரியன், இந்தோ ஈரானியன் ஆகிய மொழிக் குடும்பங்களின் ஊடாகப் பரவிப் பின்னரே அந்தச் சொல் கிரேக்கத்தைச் சென்றடைகின்றது.

பழைய பாரசீக மொழியும் அவெஸ்டன் மொழியும் சொல்லாடவிலும் இலக்கணத்திலும் வேதகால சமஸ்கிருதத்தோடு பெரிதும் ஒத்திருக்கின்றன என்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

சிந்து என்னும் சொல் பொதுவாக நீர் நிலைகளைக் குறித்தாலும் ஒரு நதியின் பெயராக பழைய வேத காலத்தில் ரிக் வேதத்தில் (மண்டலம் 10, சூக்தா 75, ரிக்ஸ் 1&2) குறிப்பிடப்படுகின்றது. பின்னர் அந்தச் சொல்லே சிந்து நதிக்கு அப்பால் உள்ள நிலப்பரப்பைக் குறிக்கப் பயன்படும் சொல்லாகவும் பிறப்பெடுகின்றது

சிந்து என்று பழைய வேதகால சமஸ்கிருதத்தில் உச்சரிக்கப்படும் சொல்லானது ஹிந்து என்று பழைய பாரசீக மொழியிலே உச்சரிக்கப்படுகின்றது. சமஸ்கிருதத்தின் 'ச'கரம் பாரசீகத்தில் 'ஹ'கரமாகத் திரிகிறது. இந்த உச்சரிப்பு

மாறுபாடானது கிமு 850 - 600 காலத்தில் தோண்றியது என்பது தமிழ் - சமஸ்கிருத அறிஞர்அல்கோபார்போலாவின்கருத்தாகும்.

கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் வடிக்கப்பட்ட பாரசீக மன்னன் டாரியஸ் - 1 (DARIUS-1) அவர்களின் சிலைப் பீடத்திலே முதன்முதலாக ஹிந்து என்னும் சொல் கண்டியப்படுகின்றது. இன்றும் இந்தச் சிலை ஸரானின் டெக்ரான் நகர அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்படியாகச் சிந்து நதி என்பது ஹிந்து நதி என்று இந்தோ ஸரானிய மொழியில் மாற்றம் பெறுகின்றது.

சிந்து நிலப்பகுதி என்பது வேதத்தில் 'சப்த சிந்து' என்று அறியப்படுகின்றது. அதுவே 'ஹப்த ஹிந்து' என்று 'ஜெண்ட் அவஸ்தாவில்' (Zend Avesta) அறியப்படுகிறது.

கிரேக்கக் கடலோடி சௌலாக் (Scylax) என்பார் டேரியஸ் மன்னனின் ஆணைப்படி சிந்து நதியைக் கடந்து சென்றார் என்னும் செய்தியைக் கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர் ஹேரோடாட்டஸ் (Herodotus) பதிவு செய்துள்ளார். ஆக, சிந்து நிலப்பரப்பு என்பது கிரேக்கத்திலும் பாரசீகத்தின் வாயிலாக அறியப்பட்டுள்ளது.

சிந்து என்பது பாரசீகத்தில் ஹிந்துவாக மாறிப் பின்பு அது கிரேக்கத்தில் இன்டோஸ் ஆக மாறுகிறது. ஏனென்றால் கிரேக்கத்தில் H என்னும் ஒலியைகிரேக்கர்கள் ஒலிப்பதில்லை. எனவே, ஹிந்து என்பதை இன்டோஸ் என மாற்றி கிரேக்கத்தில் ஒலித்திருக்கிறார்கள்.

(SINDU - HINDU – INDU - INDOS)

பின்னர் இந்தச் சொல் லத்தீனிலும் கொய்ன் கிரேக்கத்திலும் (Koine Greek) இந்தியா என்றும், பிரெஞ்சு மொழியில் இன்டே என்றும், இன்டி என்று பழைய ஆங்கிலத்திலும் தற்கால ஆங்கிலத்திலும் இந்தப் பெயர்ச் சொல் இந்தியா என்று மாறி ஒலிக்கின்றது.

இந்தச் சொற்களை ஒப்பு நோக்கி உணருங்கால் இவை அனைத்தும் வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட சிந்து நிலப் பகுதியையே குறிக்கின்றது என்பது புலனாகும். உச்சரிப்பு வேறுபாட்டால் பிற சொற்களால் வேற்று மொழியில் வழங்கப்படுகின்ற அந்தச் சொற்கள் அந்தச் சொல்லின் வேத மூலத்தை மாற்ற இயலாது அதே பொருளைக் குறிக்கவே பயன்பட்டது. எனவே ரிக் வேதத்தில் தனது வேர்ச்சொல்லைக் கொண்டுள்ள இந்தியா என்னும் சொல் இந்திய மரபின் சொல்லே! அது அயலவர் சொல் இல்லை என்பது தின்னம்.

பாரதம் என்னும் பெயர்ச்சொல்லின் மின்னும்:

பாரத் அல்லது பாரதம் என்னும் பெயர்ச்சொல்லின் சமஸ்கிருத வேர்ச்சொல் பர், பாரா (bhr, bhara) என்பதாகும். இந்த வேர்ச்சொல்லின் பொருள் சமத்தல் அல்லது தாங்குதல் (To carry or To Bear) என்பதாகும். தமிழில் கூடப் பாரம் என்னும் சொல் புழக்கத்தில் இருந்தாலும் அதன் தமிழ்ச் சொல் க்ஷமை என்பதாகும்.

யாகத்தில்	வார்க்கப்படுகின்ற பொருட்களை எல்லாம் யாகத் தீயானது வானுலகில் வாழும் தேவர்களிடத்தில் கொண்டு சேர்க்கும் ஊடகமாகச் செயல் புரிவதால் நெருப்பிற்குப் 'பரதா' (bharatah - bharata) என்னும் பெயர் வழங்கப்படுகிறது.
-----------	--

அக்னி பகவானை 'ஹவ்ய வாகனா' என்ற பெயராலும் அழைக்கும் வழக்கம் உள்ளது. யாகத்தில் பெய்யப்படுகின்ற நெய்யை யாக நெருப்பானது தேவர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதால் அது 'ஹவ்ய வாகனா' என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஆதிசங்கரரும் தனது 'சங்கர பிரகதாரன்யகா பாஷ்யா' என்னும் நூலில் 'அக்னி பரதா' (agnir bharata) என்று நெருப்பினை அழைப்பார்.

ஆக, பரதா என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல் சுமத்தலையும் தூக்கிச் செல்வதையும் குறிப்பிடும் சொல் என்பது தெளிவாகின்றது.

பாரதி என்பது பரதா என்னும் சொல்லின் பெண்பாற் பெயர் என்று தனது ரிக் வேத சம்ஹிதாவில் சயனாச்சாரியார் அவர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். நெருப்பில் தோன்றும் ஒளியைச் சுமப்பவர் பாரதி என்று பின்னாவில் பாரதி என்ற சொல்லுக்கு ஒளி என்னும் பொருளும் வந்து சேர்ந்தது.

யாரத் என்னும் சொல் இந்திய மரபுச் சொல்லா?

பாரத் என்னும் சொல்லை ஒரு சமஸ்கிருத சொல்லாகக் குறிப்பிட்டாலும் அந்தச் சொல் பிராகிருத மொழியிலும் அதே பொருளை உணர்த்தும் சொல்லாக கையாளப்படுவது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மேலும் அய்ரோப்பிய ஸரானிய மொழிகளிலும் இதே பரா பரதா என்னும் சொல் சுமத்தலையும் தாங்குதலையும் குறிக்கின்ற ஒரு சொல்லாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இந்த வகையில் இந்தோ ஸரானியன் இந்தோ ஆரியன் குடும்பத்தின் பலமொழிகளும் தங்களுக்கு இடையே மொழிக் கட்டமைப்பில் ஒரு பொதுமையைக் கொண்டுள்ளன. இந்த மொழிகளின் அகர முதலியின்படி 'பரதா' என்னும் வார்த்தை எவ்வாறு கையாளப்படுகிறது என்பதைக் கீழே பார்ப்போம்:

புரோட்டோ இந்தோ ஸரானியத்தில் பரதா என்பது பாரதி என்றும்

புரோட்டோ இன்டோ அய்ரோப்பியத்தில் அது பேரெதி என்றும்

வேதகால சமஸ்கிருதத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய பழைய ஸரானிய அவஸ்தன் மொழியில் பாரதி என்றும்

பாரசீக மொழியில் பர்தன் என்றும்

அராபிய மொழியில் பரடா என்றும்

அழிந்து பட்ட ஜெர்மானிய கோத்திக் மொழியில் பாய்ரன் என்றும்

லத்தீன் மொழியில் பெரோ போர்ட்டோ என்றும்

ஜெர்மனிய மொழியில் ஜிபாரென் என்றும்

ஆங்கிலத்தில் பியர், பர்டன் என்றும் வழங்கப்படுகிறது

எனவே, பாரத் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல்லானது அதேபொருள் படும்படி இந்தோ ஆரியன் இந்தோ ஸரானியன் இந்தோ அய்ரோப்பிய மொழிக் குடும்பங்களில் பல மொழிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எனவே பாரத் என்னும் சொல் இந்திய மரபுக்கு அதாவது சமஸ்கிருத மரபுக்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒரு சொல் என்று கூறுவது ஒரு தவறான புரிதலால் சொல்லப்படும் கூற்றே ஆகும்.

ஆனாலும் பாரத் என்னும் சொல் ஒரு அயற்சொல் என்று நாம் கூறி விடவும் இயலாது.

பாரத் என்னும் சொல் ஒரு வேர்ச்சொல். இந்த வேர்ச் சொல்லானது தொடர்புடைய அத்தனை மொழிக் குடும்பங்களிலும் அதே பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பதே உண்மை. பிற மொழிகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால் இது இந்திய சமஸ்கிருத மரபுக்கு சொந்தமில்லாத சொல் என்றும் கூறி விட இயலாது.

அதேபோல் இந்தியா என்னும் சொல்லும் இந்திய சமஸ்கிருத மரபின் வழி வந்த சிந்து எனும் அகவழக்குச் சொல்லின் கிரேக்க மொழியில் வழங்கும் புறவழக்குச் சொல் ஆகும்.

பரதம் பழங்குடியினர்

முந்தைய வேத காலத்தில் பரதர் என்னும் பழங்குடியினர் சரஸ்வதி எனும் புராண நதிக்கரையில் வசித்து வந்துள்ளனர். அந்த இடம் தற்காலத்தில் ஹரக்ஸ்வதி நதி அல்லது ஹெல்மான்ட்-அர்கன்டாப் என்னும் ஆப்கானிஸ்தானத்தின் நதிப் பகுதியாக இருக்கலாம் என்று கருதப்படுகின்றது.

இந்தப் பழங்குடியினர் பற்றிய பல குறிப்புகள் ரிக் வேதத்தின் முதல் மண்டலத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பழங்குடியினர் ஹிந்துகுஷ் மலையில் அமைந்துள்ள கைபர் கணவாயையும் அய்ந்து நதிகள் பாய்கின்ற பஞ்சாப் பகுதியையும் கடந்து வந்து இறுதியாகக் கங்கைச் சமவெளிப் பகுதியில் குடியேறியுள்ளார்கள்.

பரதா என்பது சமந்து செல்லும் ஊடகம் என்பதை நாம் முன்னரே கண்டுள்ளபடி இந்த பரதப் பழங்குடியினர் இந்தோ ஆரியப் பண்பாட்டை மேற்கிலிருந்து கிழக்கிற்குச் சமந்து வந்ததால் பரதப் பழங்குடியினர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

இந்த பழங்குடியினர் பற்றிய நுணுக்கமான பல குறிப்புகளும் இவர்களின் இடப்பெயர்வுகளும் இவர்கள் பங்கேற்ற பல போர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் ரிக் வேதத்தின் மூன்று மற்றும் ஏழாவது மண்டலங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இந்தப் பழங்குடியின் தலைவர்களாக திவோதாசா மற்றும் சுதாஸ் ஆகியோரின் பெயர்களும் இவர்களுக்கு உதவி செய்தவர்களாக பரதவாஜா விசுவாமித்ரா வசிஷ்டா ஆகியோரின் பெயர்களும் ரிக் வேதத்தின் மூன்றாவது மண்டலத்தில் வருகின்ற காயத்ரி மந்திரத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இடம்பெயர்ந்து யமுனை நதிக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்த இந்த பரதப் பழங்குடியினர் அந்தப் பகுதியை

ஆண்டு கொண்டிருந்த பேடா மன்னனைத் தோற்கடித்துப் புரு இனத்தவரோடு சேர்ந்து குரு ராஜ்யத்தை நிறுவுகின்றனர்.

மகாபாரத இதிகாசம் இந்தக் குரு வம்சாவளியினரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சகுந்தலை-துஷ்யந்தன் ஆகியோருக்குப் பிறந்த பரதன் என்பான் மன்னனாக நாடாண்டதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

சந்திர வம்சத்தைச் சேர்ந்த இந்த பரத மன்னனின் பெயராலேயே இந்த நாடு பாரத நாடு என்று அழைக்கப்படுகின்றது என்றும் நம்பப்படுகிறது. ஆனால், இந்தப் பரத மன்னன் சந்திர வம்சத்தைத் தோற்றுவித்தவன் அல்லன். சந்திரவம்சாவளியிலே இடையில் வந்த ஒரு மன்னன். அவன் பெயரால் நாடு அழைக்கப்படுவது என்பது ஏற்படைத்தன்று.

இந்தப் பரத மன்னன் ஒரு வரலாற்று மாந்தர் அல்ல. அதற்கு மாறாக மகாபாரதம் என்னும் இதிகாசக் கதையின் பாத்திரம். அந்தக் கதையின்படி பரத மன்னன் 27000 ஆண்டுகள் நாட்டை ஆண்டான் என்றும் இந்த பூமியில் அமைந்திருந்த எல்லா நாட்டையும் தோற்கடித்துக் கைப்பற்றினான் என்றும் அறிவியலுக்கும் வரலாற்றுக்கும் பொருந்தாத கட்டுக்கதைகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட கதாபாத்திரமே பரத மன்னன் என்னும் மகாபாரதப் பாத்திரம் ஆகும்.

மகாபாரதத்தின் பீஷ்ம பார்வதத்தின் ஜம்பு கண்ட நிர்மாணப் பகுதி ஒன்பதில் பரதா என்னும் சொல் கையாளப்படுகின்றது. ஆனால், அது பரத மன்னனைக் குறிக்கவில்லை அது பரதப் பழங்குடியைக் குறித்தது.

திருதுராஜ்டிரனை'ஓபரதா' என்று சஞ்சயன் அழைப்பதாக ஒரு இடம் வருகின்றது. இது பரதப் பழங்குடியினரைப் பரதா என்றழைக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. எனவே, பரத கண்டம் பரதவர்ஷா என்பது பரதப் பழங்குடியினர்

ஆண்டிருந்த நிலப்பகுதியைக் குறித்து எனலாம்.

யாதநாடு என்பது வட இந்தியா மட்டுமா? தென்னிந்தியா அந்த நாட்டின் ஒரு பகுதி இல்லையா?

பரதநாடு என்பது மகாபாரதக் கதையின்படி பரதஇனக்குழுவினர் ஆண்டவட இந்தியாவை உள்ளடக்கிய ஒரு பகுதியே ஆகும். அதில் தென்னிந்திய நிலப்பரப்பு இணையவில்லை என்பதும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கங்கைச் சமவெளி முடிவுக்கு வரும் இடமே பரதநாட்டின் எல்லையாக மகாபாரதத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

விந்திய மலைக்குத் தெற்கே அமைந்த நிலப்பகுதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த மன்னர்களாகத் திராவிடர்களையும் கேரளர்களையும் கர்நாடகர்களையும் சோழர்களையும் மற்றும் பல மன்னர்களையும் மகாபாரதம் சுட்டிக்காட்டி அவர்களும் அந்தக் குருச்சேத்திரப் போரிலே பங்கேற்றதாகக் குறிக்கின்றது.

மனுஸ்மிருதியில் (Manu 2-6-23) தென்னிந்திய நிலப்பரப்பு 'பரத வர்ஷா' நாட்டின் பகுதியாகச் சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை. அதற்கும் மேலாக இந்தத் தென்னிந்திய நாட்டினரை 'மிலேச்ச தேசத்தினர்' அதாவது காட்டுமிராண்டிகள், கீழ்நிலை ஜாதியினர், சமஸ்கிருதம் அறியாத அயலவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

மகாபாரதத்தின் அனுசாசன பருவா (Book 13, Sec 35) உயர் ஜாதிப் பார்ப்பனர்களின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்த கீழ் ஜாதி சூத்திரர்களாகத் தென்னிந்திய மக்களையும் மன்னர்களையும் குறிப்பிடுகின்றது.

மேகலா, திராமிடா என்னும் சொற்கள் இந்தப் பகுதியிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது.

புராணங்களில் யாதவர்ஷா

பாகவத புராணம், வாய்புராணம், அக்னி புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், ஸ்கந்த புராணம் ஆகிய புராணங்களில் பரதவர்ஷத்தைப் பற்றிய கற்பனைக் கதைகள் அள்ளிவிடப்பட்டிருக்கின்றன.

வாயு புராணத்தில் பாரத வருஷத்தில் ஒன்பது தீவுகள் இருந்தன என்றும், அவற்றிற்கு இடையே கடல் இருந்தது என்றும், ஒரு தீவிலிருந்து மற்றொரு தீவுக்கு யாரும் போக முடியாது என்றும் கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரதவர்ஷத்தைச் சுற்றி ஏழு கடல்கள் இருந்ததாக இந்த புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவை

உப்புக் கடல்

கரும்புச்சாற்றுக் கடல்

மதுக்கடல்

வெண்ணை நெய்க் கடல்

தயிர்க் கடல்

பாற்கடல்

நன்னீர்க் கடல்

பரதவர்ஷத்தின் நிலப்பரப்பைக் குறிப்பிடும் மேற்கண்ட குறிப்புகள் எல்லாம் கற்பனையில் விளைந்த கதைகளே என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

ஹத்திக்கும்பா கல்வெடு சொல்வதென்ன?

இன்றைய ஓரிசா மாநிலத்தின் உதயகிரி மலைப்பகுதியில் பிராக்குதி மொழியில் பிராமி எழுத்துருவால் வெட்டப்பட்டுள்ள ஹத்திகும்பாக் கல்வெடு அந்தப் பகுதியைக் காரவேல மன்னன் கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட வரலாற்றுச் செய்தியைப் பதிவு செய்கின்றது.

17 அடிகள் கொண்ட அந்தக் கல்வெட்டிலே பத்தாவது அடியிலே 'பாரத வாஸா' என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது. காரவேல மன்னன் பாரத வர்ஷா நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் சென்ற செய்தியை இந்தக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. காரவேல மன்னன் 'கவிங்காதிபதி' என்றும், 'கவிங்க ராஜ வம்ச' என்றும், 'கவிங்க நகரி' என்றும், காரவேல மன்னன் கவிங்க சாம்ராஜ்யத்தின் குடிமகனாகவே இந்தக் கல்வெட்டில் பதிவுசெய்யப் பட்டிருக்கின்றார் என்பதும் பாரதவர்ஷத்தில் கவிங்க நாடு சேர்ந்து இருக்கவில்லை என்பதும் இந்தக் கல்வெட்டு அறிவிக்கும் செய்திகளாகும்.

இந்த காரவேல மன்னனை, 113 ஆண்டுகளாகக் கவிங்கப் பகுதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த திராவிட மன்னர்களின் கூட்டமைப்பை முறியடித்தவனாகவும், பாண்டிய மன்னர்களிடம் இருந்து முத்துக்களைப் பரிசாகப் பெற்றவனாகவும் இந்தக் கல்வெட்டுக் காட்சிப்படுத்துகின்றது.

இந்தக் கட்டுரையுடன் தொடர்புடைய செய்திகளாக இந்த கல்வெட்டு அறிவிக்கும் முக்கியமான மூன்று முடிவுகளாவன:

1. கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே பரதவர்ஷா நாடு அமைந்திருந்தது

2. பரதவர்ஷா நாடு என்பது வட இந்தியாவின் கங்கைச் சமவெளிப் பகுதி மட்டுமே.

3. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் கவிங்கப்பகுதியும் தென்னிந்தியப் பகுதியும் பரதவர்ஷா நாட்டின் பகுதிகளாக இருக்கவில்லை.

சமன மதத்தின் பரத மன்னன்

பரதவர்ஷா என்பது பார்ப்பனிய மதத்தின் சொல்லாடல் மட்டும் அன்று. அந்தச் சொல்லாடல் சமணத்திலும் பவுத்தத்திலும் கூடப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பாரத் என்னும் சொல் மத ரீதியான சொல்லாடல் இல்லை. அதுபலபண்பாடுகளை தன்னுள்ளே கொண்ட மானுடவியலின் ஒரு சொல்லாடலாகும்.

சமன மதக் குறிப்புகளின்படி முதலாம் தீர்த்தங்கரர் ரிஷப தேவரின் நூறு மகன்களில் ஒருவன்தான் பரதன். ரிஷப தேவரின் மகளின் பெயர் பிராமி என்றும், அது அன்றைக்கு வழக்கத்திலிருந்த எழுத்துருவுக்குப் பெயராகக் (பிராமி எழுத்து) கொள்ளப்பட்டது என்பதும் கூடுதல் செய்தி.

கிபி பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சமன இலக்கியமான ஆதி புராணத்தின்படி ரிஷப தேவர் தனது நாட்டை 100 மகன்களுக்கும் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுத்து ஆட்சி செய்ய வைத்துள்ளார். ஆனால் பரதன் மற்ற 98 சகோதரர்களையும் போரில் தோற்கடித்து அவர்களுடைய பகுதியையும் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றான். இறுதியாக ஒரே ஒரு சகோதரன் பாகுபலி மட்டும் இன்னும் தனது நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றான். பாகுபலியுடன் பரதன் செய்த போரிலே பரதன் தோற்றுப் போய் விடுகின்றான். ஆனால் பாகுபலி சகோதர பாசத்தால் தனது நாட்டை பரதனுக்கு அளித்துவிட்டுத் தான் ஒரு சமனத் துறவியாகப் போய் விடுகின்றான் என்று ஆதி புராணம் சொல்கின்றது.

இன்றைக்கும் கர்நாடகத்தின் சரவணபெலகுலா சமனக் கோயிலிலே மிக உயர்ந்த பாகுபலியின் சிலைக்கு அருகிலே பரத மன்னனின் சிலையும் வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இந்தக் கதையை உறுதி செய்வதாக உள்ளது.

மேலும் இந்த சமனமதக் கதையைப் பார்ப்பனிய விஷ்ணு புராணமும் ஸ்ரீமத் பாகவதமும் உறுதி செய்கின்றன. ரிஷப தேவரின் முத்த மகனான பரதனின் பெயராலேயே இந்த நாடு பாரதவர்ஷா என்று

அழைக்கப்படுவதாக ஸ்ரீமத் பாகவதம் (5-4-9) அறுதியிட்டுச் சொல்கின்றது.

மேலே சுட்டப்பட்ட வேதிய இந்துமதப் புராணங்களின்படியும் சமன மத ஆதி புராணத்தின்படியும் முதலாம் தீர்த்தங்கரர் ரிஷிப் தேவனின் மகனான பரதனே இந்த நாட்டை பேரரசனாக ஆண்ட சக்கரவர்த்தி என அறிய முடிகின்றது.

அரசமைப்புச் சட்ட நிர்ணய சபையின் விவாதங்கள்

பாரத் என்று அறியப்படும் இந்தியா

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் முதல் விதியில் நாட்டின் பெயர் அறிவிக்கப்படுகின்றது. அதில் இந்தியா மாநிலங்களின் ஒன்றியம் என்று வரையறுக்கப்பட்டது.

இந்த முதல் விதியின் மீது நடந்த விவாதத்தில் ஒரு சிலரின் கருத்துக்களை கீழே பார்ப்போம்.

திரு. அனந்த சயனம் அய்யங்கார்:

இந்தியா என்ற சொல்லுக்கு பதிலாக பாரத், பாரத் வர்ஷா அல்லது ஹிந்துஸ்தான் என்ற பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும் என்கிறார்.

திரு. லோக்நாத் மில்ரா அவர்களும் பாரத் வர்ஷா என்ற பெயரை ஆதரிக்கிறார்.

திரு. சிபன்லால் சக்சேனா அவர்கள் இந்தியான்ற வார்த்தையைக்கூடாது என்றும், பாரத் என்ற வார்த்தை மட்டுமே இடம்பெற வேண்டும் என்றும், இந்திய நாட்டின் தேசிய மொழியாக இந்தி அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வந்தே மாதரம் நாட்டின் தேசிய கீதமாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வாதிடுகின்றார்.

திரு. எச்.வி. காமத் என்பவர் மாநிலங்கள் என்ற வார்த்தையை மாற்றிப் பிரதேசங்கள் என்னும் ஹிந்தி வார்த்தையை பயன்படுத்தப் பரிந்துரைக்கின்றார்.

இந்த வேளையில் குறிக்கிட்ட பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இந்தியா என்பது பன்முகத் தன்மை கொண்ட ஒரு நாடு, பல மொழிகளைக் கொண்ட ஒரு நாடு. எனவே, ஒரு மொழியை மட்டும் தேசிய மொழியாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுவது சரியான முடிவு அல்ல என்று தனது கருத்தை முன்வைத்து உறுப்பினர்கள் தங்களின் சக்தியை அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பிற பிரிவுகளில் செலவழிக்க வேண்டுமென்றும் இதுபோன்ற முக்கியத்துவம் இல்லாத பிரச்சனைகளில் அதிக நேரம் செலவிட வேண்டாம் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் பண்டித நேரு அவர்களின் கருத்துக்கு ஒத்திசைவு தந்து பிறர் கொண்டு வந்த திருத்தங்கள் அனைத்தையும் எதிர்க்கின்றார்.

பின்னர் ஒரு சமரசத் தீர்வாக அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் பாரத் என்று அறியப்படும் இந்தியா India that is Bharat என்னும் திருத்தத்தை முன் வைக்கிறார்.

திரு. எச்.வி. காமத் அவர்களும் திரு. சேத் கோவிந்த் தாஸ் அவர்களும்

பாரத் அல்லது ஹிந்து என்னும் சொல் முதலில் வரவேண்டும் இந்தியா என்னும் சொல் பின்னால் வரவேண்டும் என்னும் திருத்தத்தை முன்வைக்கின்றார்கள்.

திரு. கலா வெங்கட் ராவ் அவர்கள்

ஹிந்த் & இந்தியா என்ற சொற்கள் அயற்சொற்கள் என்னும் கருத்தியலால் இந்தி மொழியின் பெயரையே பாரதி என்று மாற்ற வேண்டும் என வேண்டினார்.

திரு. கமலபதி திரிபாதி அவர்கள் மேலுலகத்தில் வசிக்கின்ற கடவுள்கள் பாரத் என்றே இந்த நாட்டின் பெயரை நினைவில் வைத்துள்ளார்கள் என்று சொல்கின்றார்.

இந்த நிலையிலே அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிக்கிட்டு, “இந்த விவாதங்கள் எல்லாம் தேவையா இன்னும் முக்கியமான வேலை நிறைய இருக்கின்றது” என்று அவையின் உறுப்பினர்களுக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்.

பின்னர் திருத்தங்கள் ஒட்டெடுப்புக்கு விடப்பட்டு அண்ணல் அம்பேத்கரின் திருத்தமே அரசமைப்பு நிர்ணய சபையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது அதன்படி India that is Bharat இந்தியா எனும் பாரத் என்னும் திருத்தம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது.

முடிவுரை:

இந்தக் கட்டுரையில் வரலாற்றின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தியா மற்றும் பாரத் ஆகிய சொல்லாடல்களைப் பற்றி ஆராய்ந்தபின் இந்த நாட்டின் பெயராக அந்தச் சொற்கள் எப்படி நிறுவப்பட்டன என்பதை ஆய்ந்த பின்னே நாம் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளை எளிதாக எட்டலாம்.

1. இந்தியா மற்றும் பாரத் ஆகிய இரண்டு பெயர்களுமே காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான விடுதலைப் போரில் மக்களுக்கு உந்துதல் தந்தது.

2. பல நூற்றாண்டுகளாக இந்த நிலப்பரப்பு இந்தியா என்னும் பெயராலும் அறியப்பட்டிருந்தது.

3. பாரத் என்னும் பெயரும் வெகு காலமாக இங்கு பழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளது.

4. இந்தியா என்னும் பெயர் காலனியாதிக்கம் நம் நாட்டின் மீது தினித்த பெயர் என்று கருதுவது தவறாகும். ரிக் வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிந்து என்னும் சொல்லாடலின் அகவழக்கின் பறவழக்கே (Exonym of Endonym) இந்தியா என்னும் சொல்லாடலாகும். இந்தியா என்பது அயற்சொல் இல்லை.

5. யாரேனும் இந்தியா என்னும் சொல்லை அயற்சொல்லாகக்கருதி அதன் மீது வெறுப்பை உமிழ்ந்தால், பாரத் என்னும் சொல்லும் சரானிய வேர்ச்சொல்லிலிருந்து பிறந்த சொல் என்பதால் அதையும் அயற்சொல்லாகக் கருதி அதன் மீதும் வெறுப்பை உமிழ வேண்டும்.

6. யாக வேள்வியில் வார்க்கப்படுகின்ற காணிக்கைகளை நெருப்பானது மேலுலகில் வாழ்கின்ற தேவர்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாகக் கருதப்படுவதால் நெருப்புக்கு பரதா என்னும் பெயர் வந்தது. இதனாலேயே நெருப்புக்கு 'ஹவ்ய வாகனா' என்ற பெயரும் வந்தது.

7. பரதப் பழங்குடியினர் வடமேற்கிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து கங்கைச் சமவெளியில் குடி அமர்ந்து குரு ராஜ்ஜியத்தை அமைத்தார்கள்.

8. மகாபாரதத்தில் வருகின்ற பரத என்னும் சொல்லாடல் சகுந்தலை துஷ்யந்தன் ஆகியோரின் மகனான பரதனைக் குறிக்கவில்லை. அது பரதப் பழங்குடியினரைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டது.

9. சமன மதத்தின் முதலாம் தீர்த்தங்கரர் ரிஷபதேவரின்மகனானபரதச்சக்கரவர்த்தியின் பெயராலேயே இந்த நாடு பரதவர்ஷா என்று அழக்கப்பட்டது என்பதை சமனத்தின் ஆதி புராணத்தின் வழியாகவும் அதே கருத்தை உறுதி செய்யும் வேதியத்தின் விஷ்ணு புராணம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் வழியாகவும் நாம் அறிந்தோம்

10. பரதவர்ஷத்தில் தென்னிந்தியப் பகுதிகள் அடங்கி இருக்கவில்லை. மநுவின் ஸ்ருதிகள் இந்தக் கூற்றை உறுதி செய்கின்றன. கங்கைச் சமவெளிப் பகுதி மட்டுமே பரதவர்ஷா நாட்டின் எல்லைப் பரப்பாக அமைந்திருந்தது.

11. மிகப் பழமையான தொன்மவியல் ஆதாரமான ஹத்திகும்பா கல்வெட்டு கி.மு.

முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே பரதவர்ஷா இருந்துள்ளதையும் கலிங்கமும் தென்னாடும் பரதவர்ஷத்தில் இணையாமல் தனித்து இருந்ததையும் காட்சிப்படுத்தியது.

12. அரசமைப்புச் சட்ட நிர்ணய சபையின் விவாதங்களில் சில உறுப்பினர்கள் இந்தியா என்னும் சொல் அயற்சொல் என்று கருதி அதை நீக்க முற்பட்டதுடன் இந்தி மொழியின் மேல் கொண்ட அபிமானத்தாலும் இந்து மதத்தின் பால் கொண்ட அபிமானத்தாலும் பாரத என்ற சொல்லே நம் நாட்டின் பெயராக இருக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர்.

13. அரசமைப்புச் சட்ட நிர்ணய சபையின் தலைவராக இருந்த அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் ‘இந்தியா என்னும் பாரத்’ என்னும் ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்து வரலாற்றின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த

இந்தியாபாரத் ஆகிய இரண்டு பெயர்களையும் அரசமைப்புச் சட்டத்தில் இடம் பெறச் செய்தார்.

14. மானுடவியலின் அடிப்படையிலும் வரலாற்றின் அடிப்படையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஆய்வு என்பது இந்த இரண்டு சொற்களின் உண்மைத் தன்மையை உணர வைக்கின்றது.

பேராசிரியர் இரவிசங்கர் கண்ணபிரான், இணைப் பேராசிரியர், பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம், பிரான்ஸ்

தமிழாக்கம்:

செல்வ. மீனாட்சி சுந்தரம்
மாநிலச் செயலாளர்,
பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றம்.

